

ချစ်သူလွန်အေးလေး လူငယ်ချင်းတိုက်ရင်မှီဖာတဲ့

အန္တရာယ်တိုင်တောင်

အိပ်ရာဝင်ခါနီး ဗတ်ရန်

ကနိုးလွင်

MES LEE

Wormhead
They Came From The Drain

Mr Midnight

ဆုပြည့်စုံထွန်း စာပေ

အမှတ် (၅၀၀/၅၁၂) ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

ဒီတာဝန်အရေအတွက်

ပြည်ထောင်စုမျိုးကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချစ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့ထိခိုက်စေခြင်း

ပြည်ပအားကိုးပုသိန်ရိုး အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြား

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန့်ကြား

နိုင်ငံရေးဦးစားချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွဲ့ပြုတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစားချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစားချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

အပြည့်စုံထွန်းစာပေ

လူငယ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာစဉ်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၇၇၀၆၀၆
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၃၀၆၀၆

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၆၊ စက်တင်ဘာလ)
- အုပ်ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာပုံ - ဇေယျာ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
- အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
 အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြိ)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ - ကျပ်

အိပ်ရာဝင်သိန်း၊ ဖတ်ရန်

အိပ်ရာဝင်သိန်း

အိပ်ရာဝင်သိန်း ဖတ်ရန်

Mr Midnight

သက်ဦးလွင်
JAMES LEE

Wormhead
They Came From The Drain

သင်မိန်းကလေးလား။ ယောက်ျားလေးလား။ ကျွန်မကဲ့သို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်၊ မှန်ကြည့်ခြင်းကို သင်သဘောကျပြီး၊ မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ မှန်တစ်ချပ်သည် သင်၏ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သင် ထင်ပေလိမ့်မည်။

ပြီးခဲ့သည့် ကျောင်းအားလပ်ရက်က ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ပြောပြပါမည်။

ပထမ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပါရစေ။ ကျွန်မ၏ နှာမည်က ဂျမိကိုးပါ။ ကျွန်မ အသက် ၁၂ နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်မ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်တိုတိုကို ကျွန်မ အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ ဆံပင်လျှော်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖိခြင်းကို ကျွန်မအပတ်တိုင်း နာရီများစွာ အချိန်ကုန်ခံလုပ်သည်။ ကျွန်မနှင့် အသက် ခွယ်တူဖြစ်သော ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း ဗာနက်တာချွန်ကလည်း သူမ၏ ဆံပင်ကို နှစ်သက်သည်။ သူမသည် ကျောင်းအားလပ်ရက်များတွင် ကျွန်မနှင့် အတူနေပြီး၊ အမေ၏ အလှအပမဂ္ဂဇင်းအားလုံးကို ဖတ်ရှုရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ အချိန်ဖြုန်းကြသည်။

သို့သော် အသက် ၁၀ နှစ်ရှိသော ကျွန်မ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ ပယ်ရီပက်က ကျွန်မတို့ကို တစ်ချိန်လုံး ရယ်စရာလုပ်နေသည်။ သူ၏ မိဘနှစ်ယောက်စလုံးက အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့တိုင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့သို့ သူရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ လုပ်သမျှ အရာတိုင်းကို သူ တစ်ချိန်လုံး လိုက်လံ စပ်စုကြည့်တတ်သည်။

ပယ်ရီသည် အလွန်ရုပ်ရည်ချောမောသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြဿနာက သူယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“နင် ဆံပင်အလှ ထပ်မပြင်နဲ့တော့” တစ်မနက်တွင် သူက ကျွန်မကို ရေချိုးခန်းမှ လှမ်းကြည့်နေရင်း ရေရွတ်ပြောလိုက်သည်။

“နင် ဒီလို ခေါင်းပြီးပြီးနေမယ်ဆိုရင် နင့်ရဲ့ ဆံပင်တွေ အကုန်လုံး ကျွတ်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

ပယ်ရီသည် ဤသို့ အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

ဇာနက်တာက သူ့ကို ထွက်သွားရန် ပြောသည်။ “နင်က ယောက်ျားကလေးပဲ” သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ “ဆံပင်အလှပြင်တဲ့ အကြောင်း၊ နင်ဘာသိမှာလဲ”

‘နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်ဖြောင့်လာတော့မယ်’

“ဟင်၊ ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကျကုန်မယ်လို့ ငါ ပြောတာ မှန်တယ်”
သူက ခွန်းတုန့် ပြန်ပြောသည်။ “နင့်ရဲ့ ဘီးကိုကြည့်စမ်း”

ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်မ အထိတ်တလန့်
ဖြင့် အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ဘီးသွားတွင် မဲနက်သော ဆံပင်များ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“အို၊ ဒုက္ခပဲ” ဗာနက်တာ၏ လက်ကို ကျွန်မ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်
သည်။ “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဆံပင်တွေ ထပ်စိုက်လိုက်ပေါ့” ပယ်ရိုက အော်ဟစ်နောက်ပြောင်
လိုက်သည်။

“ဒါ အရေးကြီးတယ်ဟဲ့”

ဗာနက်တာက သူ့ကို အော်ပြောလိုက်သည်။ သူမက ကျွန်မ၏
ဘီးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဘီးသွားမှ ဆံပင်များကို ကြိုးစားဆွဲထုတ်နေသည်။

“နင့်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်ပြောင်လာတော့မယ်” ပယ်ရိုက ပြုံး
လျက် ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်မ လစ်လျူရှုထားသည်။ “ဗာနက်တာ” ကျွန်မက
တီးတိုးပြောသည်။ “ဒီဘီးအရမ်းဟောင်းနေပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ငါတို့ အသစ်
တစ်ချောင်း လိုနေပြီ”

သူမက သဘောတူသည်။ “ငါတို့ ကုန်တိုက်ကို ဘီးသွားဝယ်ကြ
ရအောင်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ အဝတ်အစား လဲဝတ်ကြပြီး ကျွန်မ၏
တိုက်ခန်းနှင့် သိပ်မဝေးသော ကုန်တိုက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။
ပယ်ရိုက ကျွန်မတို့နှင့် အတူလိုက်လာပြီး တစ်လမ်းလုံး အထွေအပေါ့စကား
ပြောလာသည်။

သူသည် ကျွန်မတို့အတွက် အလွန်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ
ကောင်းနေသည်။

“ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေထက် အရင် ခေါင်းပြောင်ကြတယ်

ဟဲ့” ကျွန်မက ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် သူ့ကို သတိပေးလိုက်သည်။ “နင် အသက်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်အထိ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့။ နင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ငါတို့ယောက်ျားတွေက ဒီလောက် စောစောစီးစီး ခေါင်းမပြောင်ကြပါဘူး” သူက ရယ်မောပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ချို့ယောက်ျားတွေကတော့ ဆံပင်ရိတ်ပစ်ကြတော့၊ သူတို့ တကယ်ခေါင်းပြောင်သလား၊ မပြောင်ဘူးလားဆိုတာ နင်တို့ ဘယ်တော့မှ သိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ” ဗာနက်တာက သူ့ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။ “ဂျမီလည်း ခေါင်းကို ဘယ်တော့မှရိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း ရိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အလွန်ကောင်းသော စကားဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ကုန်တိုက်ကို ရောက်လာသည်။ အောက်ဆုံးအထပ်တွင် အလှပစွာဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်သည်။ ထိုဆိုင်ကို အရင်ဦးဆုံး ဝင်ကြည့်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံတစ်ဝက်ကို ရုပ်ရှင်နှင့် ဘာဂါမုန့်အတွက် ကျွန်မ သုံးစွဲခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘီးအသစ်တစ်ချောင်း ဝယ်နိုင်လောက်အောင်တော့ ပိုက်ဆံ ကျန်သေးသည်။

“အိုး၊ ဟိုး” ဗာနက်တာက စင်တစ်ခုဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့လိုတာ ဒါပဲဟေ့”

လှပသော ပန်းရောင်ဘီးတစ်ချောင်းဖြစ်ပြီး၊ ၎င်း၏ အနားတစ်လျှောက်တွင် ငွေရောင် ကွပ်ထားသည်။ ငွေအနားကွပ်က ဆိုင်အလင်းရောင်ထဲတွင် စိန်ပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ လက်နေသည်။

“ငါ အဲဒါကို ဝယ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင် ထင်သလား” ကျွန်မက မေးမိသည်။

“တောက်ပနေတဲ့ ဒီဘီးဟာ၊ နင်တို့ရဲ့ ဆံပင်တွေလိုပဲ၊ အသွားတွေ ပြုတ်ကျမှာပဲ” ပယ်ရီက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ဒီဘီးက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး” အရောင်းစာရေးမ တစ်ယောက်က

ခပ်စွာစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူမက ထူးဆန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

“ဒီဘီးက အထူးစပယ်ရှယ်ဘီး ပါ။ ဒီဘီးကို မင်းတို့ အသုံးပြုတဲ့ အခါတိုင်း၊ မင်းတို့ရဲ့ ဆံပင်တွေ နက်မှောင် သန်စွမ်းလာလိမ့်မယ်။ ငါတို့မှာ ဒီဘီးတစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါက ငါးဒေါ်လာပဲ ပေးရမယ်”

ကျွန်မက ပိုက်ဆံကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အလုံအလောက်ရှိ နေသည်။

အရောင်းစာရေးမက ဘီးကို အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းကို အသုံးပြုကြည့်ရန် ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ပြေးကြသည်။

ဗာနက်တာက ကျွန်မဘေးတွင် ရှိလျက် ရေချိုးခန်းမှန်ရှေ့တွင် ကျွန်မ ထိုင်ပြီး၊ ဆံပင်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ စတင်ဖိးသည်။ ဘီးအသစ်က တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည်။ အစ ပထမ၌ ၎င်းက ကျွန်မ၏ ဦးရေကို နှိပ်နယ်ပေးနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ ကျွန်မ တစ်ခေါင်းလုံး ရွစ်၊ ရွစ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ကုတ်ပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

“နေလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ” ကျွန်မက ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြောသည်။ ဤကဲ့သို့ ဘီးမျိုး ကျွန်မ အရင်က တစ်ခါမှ အသုံးမပြုဖူးခဲ့ပါ။ အရောင်းစာရေးမပြောခဲ့သလို ကျွန်မ၏ ဆံပင်များကို သူနက်မှောင်သန်စွမ်းအောင် လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုနောက်တွင် ထူးဆန်းသော အရာဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်မ၏ ဆံပင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရွေ့လျားနေသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားမိသည်။

၎င်းက ကျွန်မ၏ ဆံပင်များ အသက်ရှင်လာသကဲ့သို့ အထူးဆန်းဆုံးသော ခံစားမှု ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဗာနက်တာက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ၏ ဆံပင်အားလုံး ပြောင်းလဲလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။”

၎င်းက ဆံပင်မဟုတ်တော့ပါ။

၎င်းတို့သည် ထူထဲရှည်လျားလာကြပြီး မကြာခင်၌ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တွန့်လိမ် ရွှေလျားနေကြသည်။

ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တိုင်းသည် တီကောင်များ ဖြစ်ကုန် ကြချေပြီ။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို ရှည်လျားတွန့်လိမ်နေ သော တီကောင်အထွေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်သွားသည်။

ကျွန်မ၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် ပယ်ရီ ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ “နင့်ခေါင်းထဲက တီကောင်တွေ ထွက်လာနေကြပါလား” ပယ်ရီက တံခါးဝမှနေ၍ တအံ့တဩ ပြောသည်။ “သိပ်ကောင်းတဲ့ မျက်လှည့် ပြကွက်ပါလား”

“ဒါ မျက်လှည့်ပြတာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မက အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒါတွေက တကယ့်တီကောင်တွေဟဲ့”

ကျွန်မ ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ မှန်ထဲကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ တီကောင်များက ဝတုတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ခရမ်းရောင်တောက်လက်နေကြသည်။

“အဲဒါတွေ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဗာနက်တာက သူမ၏ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ သူမ အန်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

“အဲဒါတွေ နင့်ရဲ့ ဦးနှောက်ကနေ အကောင်ပေါက်လာကြတာ ဖြစ်ရမယ်” ပယ်ရီက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“နင် ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် ပြောမနေနဲ့” ဗာနက်တာက အော်ပြောသည်။ “အဲဒါတွေဟာ ဂျမီရဲ့ ဘီးအသစ်ကြောင့် ဖြစ်လာတာဟဲ့”

“တစ်ခုခုလုပ်စမ်းပါ” ကျွန်မက ပယ်ရီကို အော်ပြောလိုက်သည်။ သူက ရေချိုးခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “မြန်မြန်လုပ်” သူက ပြောသည်။ “နင့်ရဲ့ ခေါင်းကို ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ မြန်မြန်လျှော်ပစ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း” ကျွန်မ တုန်ယင်သွားသည်။ “အဲဒါတွေကို ငါ မထိရဲဘူး”

ပယ်ရီက ကျွန်မ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ၊ ငါ လုပ်ပေးမယ်”

သူက ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဆေးခွက်ပေါ်သို့ တွန်းလိုက်ပြီး ခေါင်းလျှော်ရည်ပုလင်းကို ယူကာ၊ တွန့်လိမ်နေကြသော တီကောင်များပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေပိုက်ခေါင်းကို သူဖွင့်လိုက်သည်။

ရေများက ကျွန်မ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပန်းထွက်လာပြီး ကျွန်မ၏ ပခုံးပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ “အေးလိုက်တာ” ကျွန်မက အော်လိုက်သည်။ ပယ်ရီက ကျွန်မကို လျစ်လျူရှုထားပြီး တီကောင်များကို ဆွဲနှုတ်

‘နင်၊ ခေါင်းထဲက တီကောင်တွေ ထွက်လာနေကြပါလား’

သည်။ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းမှ သူ ဆွဲနုတ်ပြီး လက်ဆေးခွက်ထဲသို့ ပစ်ချသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လက်ဆေးခွက်ထဲ၌ တီကောင်များ လုံးထွေးလာသည်။ မကြာခင်၌ လက်ဆေးခွက် နှုတ်ခမ်းစပ်အထိ ခရမ်းရောင်တီကောင်များ ပြည့်လာသည်။ ရေက ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စီးကျကုန်သည်။

“အို” ဗာနက်တာက ညည်းတွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

“ဒါတွေက တီကောင်တွေပါ။ ဗာနက်တာ။ သူတို့ မကိုက်ပါဘူး” ပယ်ရီက ပြောပြီး ကျွန်မ၏ ငယ်ထိပ်မှ တီကောင်တစ်ထွေးကြီးကို ဆွဲနုတ်သည်။ သူက ၎င်းတို့ကို လေထဲ၌ မြှောက်ကိုင်ထားပြီး ဗာနက်တာကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ “မနက်စာစားမလား။ ဒါကောင်းတယ်”

ဗာနက်တာ၏ မျက်လုံးများက ဖန်ဂေါ်လီလုံးကဲ့သို့ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ပယ်ရီက ပလပ်စတစ်ပုံးတစ်ခုကို ရှာပြီး တီကောင်များကို လက်ဆေးခွက်အတွင်းမှ ခပ်ထုတ်ယူလိုက်ကာ အိမ်သာခွက်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ပလုံ၊ ပလုံ၊ ပလုံ”

“ကဲ မင်းတို့ သွားကြပေတော့” သူက ပြောပြီး အောင်မြင်စဉ်ကြားစွာဖြင့် အိမ်သာရေကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“တီကောင်တွေ မရှိတော့ဘူး” သူက ပြောသည်။ “အခု နင်တို့ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

မှန်ထဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် လုံလောက်ပေသည်။

ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တီကောင်များ မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ဆံပင်ကတော့ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းပြောင်သွားချေပြီ။

ပြောင်လက်နေသော ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်မတွေ့မြင်ရသော အခါ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ သူ့ရဲကားရှုပ်ရှင်ထဲက သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်မတူသွားသည်။ အရိုးခေါင်းလိုလို၊ ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အိုး၊ ဂျမီ။ နင့်ပုံက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပါလား”

ပယ်ရီက ကျွန်မကို တစ်ခါ နောက်ပြောင်ပြန်သည်။

“နင့်ရဲ့ နားရွက်တွေ ဒီလောက်ကြီးတာ ငါ တစ်ခါမှ မသိပါဘူး” လုံးဝ ဆံပင်မရှိတော့သော ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို သူက လက်နှင့် ပွတ်သပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အဖေ ဘီလီယက်ထိုးတဲ့ ဘော်လုံးတွေနဲ့ တူတယ်”

“သူ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတယ်လို့ ငါ ထင်ပါတယ်”

ဗာနက်တာက တင်းကြပ်နေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ ရေစို နေသော ကျွန်မ၏ပခုံးကို သူမလက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သောအခါ တုန် ယင်သွားသည်။ “ဒါတွေ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာဖြစ်တာ ငါတို့ အရမ်း ကံကောင်းတယ်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်ဖြစ်လို့၊ နင့်ကို အားလုံးတွေ့မြင်ကြရင်”

“ငါ့ခေါင်းပြောင်နေပြီ” ကျွန်မ ငိုရှိုက်မိသည်။ “ငါ့ခေါင်း မပြောင် ချင်ဘူး”

“နင် အဲဒါနဲ့ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သွားမှာပါ” ပယ်ရီက ကျွန်မကို ပြောသည်။ “နင် ပေါ့ပဲအဆိုတော်နဲ့ တူသွားပြီ”

ကျွန်မက ခေါင်းကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ “ငါ အကူ အညီတစ်ခုခုရမှ ဖြစ်မယ်။ ငါ ဒီလိုပုံမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ကျွန်မ ပြေးထွက်သွားပြီး ကုတင်ပေါ် ပစ်လှည့်

ချလိုက်မိသည်။ “ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ” ကျွန်မ အော်သည်။ ဗာနက်တာနှင့် ပယ်ရီတို့က တံခါးဝမှ ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်မ ဆံပင်များကိုဆုံးရှုံးရမည်ဟု တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ လှပသော ကျွန်မ၏ ဆံပင်များ အားလုံးမရှိတော့ပါ။

ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်း အလွန်ပြောင်ပြီး အေးစက်နေသည်ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ပြောင်ရှင်းနေသော ဦးရေပြားကို ကျွန်မ လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့ဟာတွေ ဖြစ်နေပြီ” ကျွန်မက စကားစလိုက်သည်။

“ငါ ခံစားလို့ရတယ်။ ဒု”

ဗာနက်တာက ကျွန်မ၏ အနီး ကုတင်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဂျမီ” သူက ကျွန်မကို အတင်းပွေ့ဖက်လျက် အော်ပြောလိုက်သည်။ “နင့်ရဲ့ ဆံပင်တွေ ပြန်ရှည်ထွက်လာပြီ” ပယ်ရီက မျက်မှောင်ကြို့သည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ပထမ နင့်ရဲ့ ဆံပင်တွေ တီကောင်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နင်ခေါင်းပြောင်သွားတယ်။ အခု နင့်ဆံပင် ပြန်ထွက်လာပြန်ပြီ” သူက ကျွန်မ၏ ပန်းရောင်ဘီးကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ “ဒီဘီး သရဲခြောက်တာလား၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရမယ်”

“သရဲခြောက်တဲ့ဘီးဆိုတာ မရှိပါဘူး” ဗာနက်တာက ပြန်အော်ပြောသည်။

မှန်တင်ခုံဆီသို့ ကျွန်မပြေးသွားပြီး မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းအနံ့တွင် ဆံပင်ကလေးများ ပေါက်နေကြသည်။ တစ်ချို့နေရာများတွင် ဆံပင်မွေးများ ပိုရှည်လာနေကြသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် ကျွန်မ၏ ယခင်ဆံပင်မဟုတ်တော့ပါ။ ဆံပင်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ” ရှည်သထက် ရှည်စွာ၊ တိုးထွက်လာသော ဆံပင်ကို ကျွန်မက ကြည့်ရင်းဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်မသည် ပုရွက်ဆိတ် စားသော သတ္တဝါကောင်နှင့် တူလာသည်။ ပို၍ဆိုးသည်က ပန်ဒါဆံပင်ရှိသူနှင့် တူလာသည်။

“ဂျွမ်၊ ကုန်တိုက်မှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှိတယ်” ဗာနက်တာက အကြံပေးသည်။ “ငါတို့ အဲဒီကို သွားပြီး၊ ဘာလုပ်လို့ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

“ငါ့ကို သူများတွေ အဲဒီလို မြင်သွားမှာကို ငါမလိုချင်ဘူး” ကျွန်မက ညည်းညူပြောမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်” ဗာနက်တာက တိုက်တွန်းသည်။ “နင့်ရဲ့အမေ နင့်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့တွေ့လို့ရှိရင်၊ ထိတ်လန့်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ ဘာစဉ်းစားနေတယ်လို့ နင်တို့ ထင်ကြသလဲ” ပယ်ရီက တံခါးဝမှ လှမ်းပြောသည်။ “ငါတို့ ပထမဦးဆုံး လုပ်သင့်တဲ့အရာကတော့ နင်တို့ ဘီးဝယ်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်ဆီကို ပြန်သွားကြဖို့ပဲ။ အဲဒီအရောင်းစာရေးမက တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေတယ်”

ပယ်ရီက မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ပလပ်စတစ် အသားညှပ် မုန့်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ဘီးကို ပြန်ယူလာသည်။ “ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းတွေမှာ ရဲတွေ ဒီလို လုပ်ကြတာပဲ” သူက ရှင်းပြသည်။ သက်သေအထောက်အထားတွေကို ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲ သူတို့ ထည့်ကြတယ်။ DNA နဲ့ လက်ဗွေရာ စစ်ဆေးဖို့အတွက်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဘီးရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ငါတို့ တွေ့ရမှာပဲ”

“ပယ်ရီ၊ ဘီးတွေမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ စွမ်းအားမရှိဘူး” ဗာနက်တာက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီဘီးမှာတော့ ရှိတယ်” ပယ်ရီက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောသည်။ “ဒီဘီးဟာ ဘာကြောင့် ဘယ်လို တီကောင်တွေ လုပ်သလဲဆိုတာ ငါတို့ရှာကြည့်ကြရမယ်”

ကုန်တိုက်ဆီသို့ ဘတ်စ်ကားစီးသွားခြင်းက အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ အားလုံးက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်း အဘယ်ကြောင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသလဲဟု သူတို့ စဉ်းစားနေကြရလိမ့်မည်။ တောထဲတွင် တွေ့မြင်ဖူးကြသည့် မြက်ပင်များကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ဆံပင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ရှည်လျားစွာ ထွက်နေကြသည်။

ကုန်တိုက်အောက်ထပ်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်လာကြသောအခါ အလှပစွည်းဆိုင်ပိတ်နေသည်။ ကျွတ်ထွက်တော့မလို ဖြစ်နေသော ထူးဆန်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အရောင်းစာရေးမကို မတွေ့ရတော့ပါ။

“ဆိုင်ပိတ်သွားတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး” ယယ်ရီက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“တီကောင်ဖြစ်တဲ့ ဘီးကို သူတို့ ရောင်းလိုက်ကြတာပဲဟာ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်လာကြသည်။ ဗာနက်တာ ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ တံခါးဆီသို့ သူမရောက်သောအခါ အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။ အထဲ၌ မည်သူရှိနေသည်ဟု ထင်ပါသနည်း။ အလှပစွည်းဆိုင်မှ မျက်လုံးပြူးပြူးအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

“အို၊ ဟလို” သူမက ကျွန်မတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ငါက ဆိုင်နှစ်ဆိုင်စလုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

ကျွန်မက စတင်ရှင်းပြသည်။ ထိုနောက် ဘွင် ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို သူမ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်လှပတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးနောက် သူမ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က လေစုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ချိုင့်ဝင်သွားကြသည်။

“မင်းတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ” သူမက တအံ့တသြဖြင့် မေးသည်။

“ဒါတွေ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အပြစ်တွေပဲ” ပယ်ရီက ပလပ် စတစ်အိတ်ထဲမှ ဘီးကို သူမ ရှေ့သို့ မြှောက်ပြရင်း သူမကို စွပ်စွဲလိုက် သည်။ “ကျွန်တော် အစ်မကို ရောင်းလိုက်တဲ့ ဒီဘီးက သူမရဲ့ ဆံပင်တွေ ကို တီကောင်တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်”

သူမ တက်ချက်တော့မလို ဖြစ်နေပြီဟု ကျွန်မထင်မိသည်။* ပါးပြင် နှစ်ဖက်ကို သူမ ပို၍ပင် စုပ်ယူလိုက်သည်။ မျက်လုံးများက ပို၍ ပြူးကျယ် လာသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် နားထောင်နေမည်လားဟု ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကို သူမ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ဘီးတွေမှာ တီကောင်တွေ မရှိပါဘူး” သူမက အသံအုပ် အုပ်ဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဒီမယ်ရှင်” ကျွန်မက သူမကို တောင်းပန်သည်။ “ရှင် ကျွန်မ ကို တစ်ခုခုတော့ ကူညီရမယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလို ဆံပင်မျိုးတွေကို ငါ ပုံသွင်းမပေးနိုင်ဘူး” သူမက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ငါဆိုလိုတာက အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး” သူမက ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို တို့ထိကြည့်ပြီး လက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။ “ဆံပင်က အရမ်း အရမ်းကို ချွန်ထက်နေတယ်”

“ဟင် အကုန်လုံး ညှပ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

ပယ်ရီက အဆိုပြုလိုက်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို ပိတ်ကန်လိုက် သည်။

“ရှင် ဆံပင်ကို ညှိပေးလို့ မရဘူးလား” ဗာနက်တာက တောင်းပန် သည်။

မိန်းကလေးက ကျွန်မကို ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ခိုင်းကာ အဝတ်ရုံပေး လိုက်သည်။ ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို သူမ ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် ထူးဆန်း၍ ခရမ်းရောင်လက်ထိပ်ဖျားရှိသော ရှည်လျား၍ အရိုးအဆစ်ကြီး

မားသည် သူမ၏ လက်ချောင်းများကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်မ သေလုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် ငရဲပြည်မှ ဆံပင်အလှပြင်သူနှင့် တူနေသည်။

သူမ ဆံပင်ပြုပြင်နေသည်ကို ကျွန်မ မှန်ထဲမှ ကြည့်နေသည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော ဆံပင်ထိပ်ဖျားများကို သူမ ညှပ်လိုက် သည့်အခါတိုင်း ဆံပင်က နှစ်ဆပြန်ရှည်ထွက်လာသည်။ ကျွန်မ အကူအညီ မဲ့စွာ ညည်းတွားမိသည်။

“ဆံပင် အရှည်မရပ်တော့ဘူး” ဗာနက်တာက အထိတ်တလန့် အော်ပြောသည်။

ဆံပင်အလှပြင်သူက တစ်ခါကြိုးစားပြန်သည်။ ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်

‘ဒါပေမယ့် ဒီလို ဆံပင်မျိုးတွေကို ငါ ပုံသွင်းမပေးနိုင်ဘူး’
‘ဆံပင်က နာရမ်း နာရမ်းကို ချွန်ထက်နေတယ်’

ထားလိုက်သည်။ မကြည့်ရဲတော့ပါ။ သူမ၏ ကတ်ကြေးအသံကို ကျွန်မ နားထောင်နေသည်။ ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်။ ထိုနောက်၊ ရုတ်တရက်၊ ဖျောက်။

ကျွန်မ မျက်လုံးပွင့်သွားသည်။

ဆံပင်အလှပြင်သူက ကျိုးသွားသော ကတ်ကြေးကို ငေးစိုက်ကြည့် နေသည်။ ကပ်ကြေးထက်ပိုင်းကျိုးသွားခဲ့ချေပြီ။

“ဗာနက်တာ၊ ငါကြောက်တယ်” ကျွန်မက မှန်ထဲမှ ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းဖြင့်၊ တီးတိုးပြော လိုက်သည်။ “အမေတော့ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

ကျွန်မ၏ ဆံပင်များ၊ လှံတံများကဲ့သို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ် လျက်၊ ကျွန်မတို့ အလှပြင်ဆိုင်မှ ထွက်လာကြပြီ။ စက်လှေကားမှ ဆင်း လာကြသည်။

“ငါတို့ အခု ဘယ်ကို သွားကြမလဲ” ပယ်ရီက မေးသည်။

“အိမ်ကိုပေါ့” ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီလူ” တွေ ငါ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြတာ ငါ မုန်းတယ်”

“ဂျမီ” ပယ်ရီက ကျွန်မ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် စကားစ သည်။ “ငါ အကြံတစ်ခုရပြီ”

“ငါ အဲဒါကို မကြားချင်ဘူး” ကျွန်မက သူ့ကို ပြောသည်။

“လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို ငါ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ သိပြီ” သူက အတင်းအကျပ်ပြောသည်။ “ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါ သိပြီ”

“ဟင့်အင်း” ကျွန်မက အော်လိုက်သည်။ “နင့်ရဲ့ အကြံပေးချက် ကို ငါ နားမထောင်ချင်ဘူး။ ငါဆံပင်တွေပဲ ပြန်လိုချင်တယ်”

ကျွန်မတို့ ငြင်းခုံနေကြလွန်းသဖြင့်၊ ထူးဆန်း ဆန်းကြယ်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခု တံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို သတိမပြုမိလိုက်ကြချေ။

ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ရောက်သောအခါ၊ ပယ်ရီက အရူးတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ခဏကြာသောအခါ ရှည်လျားသော ခရမ်းရောင်တီကောင်တစ်ကောင်ကို ယူဆောင်လျက်၊ သူ ပြန်လာသည်။

ကျွန်မတို့ အော်ဟစ်ကြသည်။ သို့သော် သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးပြသည်။

“ဒါ သေနေပါပြီ။ အဲဒါကို ငါ ကြမ်းပြင်ပေါ်က တွေ့တာပါ” ပယ်ရီက သေနေသော တီကောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ “ငါတို့ မစဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ” ဗာနက်တာက အော်မေးသည်။ “အဲဒါဟာ နှင့်ရဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ အကြံအစည်လား”

ပယ်ရီက သူမကို လျစ်လျူရှုထားပြီး တီကောင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အင်း ငါ့ကိုယ်ငါ မေးခွန်းမေးနေတာပါ။ ဒီတီကောင်တွေ ဘယ်က လာသလဲ”

“မြေကြီးထဲကပေါ့” ကျွန်မက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ “တစ်ခြား ဘယ်က လာမှာလဲ”

“ဂျမီ စဉ်းစားစမ်းပါ” ပယ်ရီက အားတက်သရော ပြောသည်။

“ဘယ်လို မြေကြီးမျိုးလဲ”

“တီကောင်ရှိတဲ့ မြေကြီးပေါ့” ဗာနက်တာက လှောင်သလိုလိုဖြင့် ပြောသည်။

ပယ်ရီက မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ “တီကောင်အများဆုံးရှိတဲ့ မြေကြီးကို နင်ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ” သူက အတင်းအကျပ်ဆက်ပြောသည်။

မည်သူမှ စကားမပြောကြတော့။

“သချိုင်းမြေပေါ့” သူက ကျွန်မတို့ကို ခက်ထန်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီနေရာမှာ နင်တို့ တီကောင်တွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ ပျို့အန်မိတော့မည်ဟု ထင်မိသည်။ “ဟွန်း ရွံ့စရာကောင်း လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ” ပယ်ရီက တီးတိုးပြောသည်။ “သချိုင်းမှာ တီကောင်တွေ ပြည့်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါတစ်ခု စီစဉ်ထား တယ်။ ဒီည ငါတို့အားလုံး သချိုင်းကို သွားကြမယ်”

ဗာနက်တာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

“မသွားဘူး” သူမက အော်ဟစ်သည်။

“ငါတို့ သချိုင်းကို သွားတာ အမေ သိသွားရင် သေသွားလိမ့် မယ်” ကျွန်မက ညည်းတွားပြောသည်။

“ဒါကတော့ ဆိုးရွားတဲ့အကြံအစည်လို့ ငါထင်တယ်” ဗာနက်တာ က တုန်ယင်စွာ ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ကြက်သီးထစရာလည်း ကောင်း တယ်”

“အဲဒီမှာ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ” ပယ်ရီက သူမကို မခံချင် အောင် ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီမှာ လူတွေဆိုလို့ ငါတို့ပဲ ရှိမှာ။ ငါတို့အတွက် နေရာတွေ အများကြီးပဲ”

ကျွန်မ ဘယ်က စပြောရမှန်း မသိပါ။

“ဒါကတော့ ရူးသွပ်တာပဲ၊ ပယ်ရီ။ သချိုင်းထဲကို ညဘက် ငါတို့ ဝင်လို့ မရဘူး။ ငါဆိုလိုတာက နင် ဘာတွေ့မယ်ထင်လို့လဲ”

“တီကောင်တွေပေါ့” သူက ပြန်ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လင်းလက်သွားသည်။

“ဘီးကို ငါတို့နဲ့ အတူယူသွား မယ်။ ဘီးထဲက တီကောင်တွေကို သချိုင်းမြေပေါ့မှာ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘီးဟာ ကျိန်စာသင့်နေရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

ပယ်ရီက ကျွန်မတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ငါတို့ အဲဒီ မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့၊ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်ဖို့”
ဤသို့ဖြင့် ပယ်ရီ၏ မဟာအကြံအစည်ကို ကျွန်မတို့ ကြိုးစား
ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ပယ်ရီက အားလုံးကို စီစဉ်သည်။

“နင်နဲ့ ဗာနက်တာ ဒီည နာရီနှိုးစက်ကို ၁၁ နာရီအချိန်ပေးထား
ရမယ်” သူက ရှင်းပြသည်။ “အောက်က ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ နင်တို့ကို
ငါ တွေ့မယ်”

ထို့နောက်တွင် ဗာနက်တာက နောက်ထပ် စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွား
သည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်” သူမက အကြံပြု
သည်။ “ငါတို့ ပန်းတွေ ယူသွားဖို့အတွက် ဝယ်ကြရအောင်။ ဒါဆိုရင်
သေတဲ့လူတွေကို ငါတို့ ဂါရဝပြုနိုင်တာပေါ့။ ဝိညာဉ်တွေကို စိတ်မကောင်း
ဖြစ်အောင် ငါတို့ မလုပ်ချင်ဘူး”

သူမက ပန်းဝယ်ရန် ပယ်ရီကို ဈေးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသော
အချိန်တွင် ကျွန်မက မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက်၊ ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို ကြိုးစား
ညှပ်ပစ်နေသည်။ သူတို့ ပြန်လာသောအချိန်တွင် ပယ်ရီ၏ ဗိဘများက
သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့ စောင့်နေကြသည်။

သူတို့က ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ
ပယ်ရီကို ကြည့်ကြပြန်သည်။ ပယ်ရီက သူတို့၏ ကားပေါ်တက်သွားသော
အခါ ဘီးပါသော ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ဗာနက်တာ
နှင့် ကျွန်မက ပန်းစည်းနှစ်စီးကို အပေါ်ထပ်သို့ ယူဆောင်သွားပြီး ကျွန်မ၏
အိမ်ခန်းထဲတွင် မှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးရုံရှိစဉ်၊ အမေ အိမ်ပြန်လာသည်။
သူမက တံခါးမှ ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ အထိတ်
တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ကလေးမ။ မင်းရဲ့ ဆံပင်က ပုံ

ဆိုးဝါးလိုက်တာ”

ကျွန်မ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဗာနက်တာက ၎င်းအတွက် ဆံပင်ညှပ်သူအပေါ် အားလုံး အပြစ်ပုံချလိုက်သည်။ “ဂျမီ၊ ဘယ်လို ညှပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သူ့နားမလည်ဘူး” သူမက ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ လှပတဲ့ ဆံပင်ကို ဒီလို ပုံပျက်ပန်းပျက်လုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် သူ့ကို မင်း ပိုက်ဆံမပေးဘူး မဟုတ်လား” အမေ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ပြီးတော့ အဲဒါက ဆံပင်တီကောင်ကိုက်ထားတဲ့ ပုံကျနေတာပဲ”

ကျွန်မ ငိုရှိုက်လျက် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဗာနက်တာက ကျွန်မနောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ တံခါးကို ကျွန်မ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“အမေဟာ ငါ့အတွက်ထက် ပိုက်ဆံအတွက် ပိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေတယ်” ကျွန်မက ငိုယိုပြောသည်။

“သူ ထိတ်လန့်သွားလို့ပါ။ ဒါကြောင့်ပါ” ဗာနက်တာက ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်မှုပေးရန် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရှာသည်။ “ညစာစားပြီးရင် နင်ပိုပြီး စိတ်သက်သာလာမှာပါ”

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ညစာစားချင်စိတ် မရှိပါ။

အမေ ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သော ကျွန်မ အကြိုက် ငါးဟင်းကို တစ်ခြားသူများ စားသောက်နေကြသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မက အခန်းထဲတွင် နေသည်။

ထိုနောက်တွင် ကျွန်မတို့ အချိန်မီ အိပ်ရာထပြီး ပယ်ရီကို ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၌ တွေ့ဆုံရန် သေချာဖို့အတွက် နာရီနှိုးစက်ကို ၁၁ နာရီ အချိန်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်မှာနေကြလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော ညအမှောင်အတွင်း ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ဝင်တော့မည်ကို မည်သို့ သိနိုင်မည်နည်း။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သည် လရောင်မှန်မှန်ကြောင့် အရိပ်ကျလျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့ ပန်းစည်းများ သယ်ဆောင်လျက်၊ ချဉ်းကပ်လာကြ သောအခါ အရိပ်တစ်ခုက လှုပ်ရှားလာသည်။ ၎င်းက အနက်ရောင် တီရှပ် အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပယ်ရီဖြစ်သည်။

“ငါစစ်မေးကြည့်ပြီးပြီ” သူက ပြောသည်။ “(၄၄)ဘတ်စ်ကားက သင်္ချိုင်းကို ဖြတ်သွားတယ်”

ဘတ်စ်ကားရောက်လာသောအခါ ကားပေါ်တွင် ကျွန်မတို့သာ လျှင် ရှိကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို ဒရိုင်ဘာ စိုက်မကြည့်နိုင်စေရန် အထွက် ပန်းစည်းကြီးတစ်စီး၏ နောက်တွင် ကျွန်မ ပုန်းကွယ်နေသည်။

ပန်းရနံ့က ဘတ်စ်ကားတစ်စီးလုံးအတွင်း ပျံ့နှံ့နေသည်။ ဗာနက် တာ၏ နှာစေးရောဂါက ပြန်ထလာပြီး သူမ စတင်ချေတော့သည်။

“မင်းတို့ သင်္ချိုင်းကို သွားကြမှာလား” ဘတ်စ်ကားယာဉ်မောင်းက မသင်္ကာစွာ မေးသည်။ “သင်္ချိုင်းမှာ ပန်းစည်းချဖို့ ထူးဆန်းတဲ့အချိန်ပဲဟေ့။ မင်းတို့ကို အချိန်မတော်ကြီး အပြင်ထွက်ခွင့်ပြုခဲ့ကြတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ပယ်ရီက အားလုံးအတွက် အဖြေရိုပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ‘ရားဖ်’ အတွက် ပန်းစည်းသွားချမလို့ပါ” သူက ညသန်းခေါင်မှာ သေသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းစည်သွားချချင်ကြလို့ပါ”

“ ‘ရားဖ်’ လား” ယာဉ်မောင်းက စိတ်မကောင်းပုံ ပေါ်သွားသည်။

“ရားဖ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းလား၊ မင်းရဲ့ဦးလေး လား”

“မဟုတ်ပါဘူး” ပယ်ရီက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွေးပါ”
သူက ခွေးမာန်ဖိသံမျိုး “ရား၊ ရား၊ ရားဖဲ၊ ရားဖဲ” ဟု လုပ်ပြ
သည်။

ယာဉ်မောင်းက ဒေါသဖြစ်စွာ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။ “မင်း
တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပဲ” သူက ပြောလိုက်ပြီး၊ ကားမောင်းနေစဉ်၊ တစ်
ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ သင်္ချိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ဆင်းလိုက်ကြ
ပြီး၊ လမ်းဘေး၌ တိတ်ဆိတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေကြသောအခါ၊ ပထမဦးဆုံး
မိုးစက်များ ကျလာသည်။ ကြီးမားသော သံတံခါးကြီး နောက်ဖက်တစ်နေရာ
မှ နာရီ ၁၂ ချက်တီးသံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။

ဗာနက်တာက သူမ၏ ပန်းစည်းကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ကိုင်ထား
သည်။

“ငါတို့တော့ အများကြီး ကျူးလွန်မိပြီလို့ ငါထင်တယ်။ ငါတို့
အခု အိမ်ကို ပြန်ပြီး တိစ္ဆိကြည့်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“တိစ္ဆိက နင်တို့ အချိန်မရွေးကြည့်လို့ရတယ်” ပယ်ရီက ရှုတ်ချပြော
သည်။ “အဲဒါက သင်္ချိုင်းကို သွားတာလောက် မကောင်းပါဘူး”

သင်္ချိုင်းတံခါးမကြီးက သော့ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် ပယ်ရီက
အုတ်နံရံပြိုကျနေသော နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူက လမ်းပြခေါ်ပြီး သစ်ပင်နွယ်ပင်များအကြား တိုးဝှေ့လျက်
ပြိုကျနေသော ကျောက်တုံးများကို ကျော်တက်သည်။ ဗာနက်တာက
ကြွက်တစ်ကောင်ကို တက်နင်းလုမိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကြွက်က ချုံပုတ်
များအကြားသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ လရောင်ဆမ်းသော သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့
ကျွန်မတို့ ဝင်လာကြသည်။ အုတ်ဂူများက မျက်စေ့တစ်ဆုံး တန်းစီရှိနေကြ
သည်။ တစ်ချို့သော အုတ်ဂူများပေါ်တွင် ကြီးမားသော ရုပ်တုကြီးများ ရှိ
ကြသည်။ လင်းနို့များ၊ ငှက်များက ညအမှောင်ထဲတွင် အတောင်ပံများ

ဖြန့်လျက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံသန်းနေကြသည်။

“ရှုပ်တုတွေက တကယ်အစစ်လို့ ထင်ရတယ်” ပယ်ရီက ကြောက်ရွံ့နေသော အသံဖြင့် တီးတိုးပြောသည်။ “သူတို့ အသက်ရှင်သန်လာပြီး ငါတို့ကို လိုက်ဖမ်းရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

ကျွန်မက သူ့ကို ရိုက်နှက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူက ရောင်လိုက်သည်။ “ပယ်ရီ၊ နင်မကောင်းဘူး”

“ငါတို့၊ ဂါ ... ဂါ ... ဂါရဝ ပြုသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဗာနက်တာက အသံသေးသေးကလေးဖြင့် အကြံပြုသည်။

ပန်းစည်းများမှ ပန်းပွင့်များကို ကျွန်မတို့ ချွေယူကြပြီး ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်သွားကြစဉ်၊ အုတ်ဂူများပေါ်သို့ ချပေးကြသည်။

“ဒီနေရာက သိပ်ကောင်းတယ်နော်” ပယ်ရီက ပြောသည်။

“သိပ်ကို ငြိမ်းချမ်းတယ်လို့ ငါပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခဏကြာရင် တော့ အတော်ကလေး ပျင်းရိစရာကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ငါကတော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်” ကျွန်မက နောက်ဆုံး ပန်းပွင့်ကို အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ် တင်လိုက်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ ငါတို့ အခု ဒီကို ရောက်ပြီ။ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်မှုတွေ ငါတို့ လုပ်ကြမယ်” သူက ရှင်းပြသည်။ “အုတ်ဂူအမျိုးမျိုး ဘေးက မြေနုမှုနာ အမျိုးမျိုးကို ငါတို့ ယူပြီး တီကောင်တွေ ခရမ်းရောင်ရှိသလားဆိုတာ ကြည့်ကြမယ်”

“အဲဒါကို ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဗာနက်တာက စဉ်းစားပြောသည်။

ပယ်ရီက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ အားလုံးကို စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ငါ့ကိစ္စထားပါ”

သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ကျောင်းသုံးပေတံ အဟောင်းတစ်ချောင်းကို သူ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထိပ်ဆုံး အုတ်ဂူနှစ်ဂူအကြားမှ မြေကြီးများကို စတင်တူးဆွသည်။

တွင်းကလေးထဲကို သူကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှ မရှိပါ။

နောက်ထပ် အုတ်ဂူတစ်ခုဆီသို့ သူဆက်သွားပြီး ၎င်းဘေးမှ မြေကြီးကို ပေတံနှင့် တူးဆွကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ဘာကောင်မှ ထွက်၍ မကြုံဆိုကြပါ။

“သချိုင်းအရမ်းအိုမင်းနေတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်” သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချသည်။ “တီကောင်တွေ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး”

“ဟွန်း” ဗာနက်တာက ညည်းတွားသည်။ အုတ်ဂူတစ်ခုအတွင်းမှ တစ္ဆေတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာမည်လားဟု မျှော်လင့်နေသလိုဖြင့် သူမက လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

မြေကြီးထဲသို့ ပယ်ရီထိုးဆွသည့်အခါတိုင်း တစ်ခုတည်းသော အရာသာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ၎င်းက တီကောင်များ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“နင် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ” ကျွန်မက ညည်းတွားပြောသည်။

ပယ်ရီက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူ၏ ပေတံမှ ရွံ့များကို ပွတ်သပ်ချလိုက်သည်။ “ငါတို့ ပိုပြီး နက်နက်တူးရမယ် ထင်တယ်” သူက ပြောသည်။ “မနက်ဖြန်ညကျရင် ငါတို့ ဂေါ်ပြားနဲ့ ပြန်လာကြမယ်”

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” ဗာနက်တာက တုန်ရီစွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ မေ့ထားတာ ကောင်းတယ်”

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မတို့ အသံကြားလိုက်ကြရသည်။

ကျွန်မတို့ ကြက်သေသေရင်း ရပ်နေမိကြသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် မြေတူးဆွနေသကဲ့သို့ အသံထွက်နေသည်။

ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ အခုလို ညအချိန်ကြီးမှာ သချိုင်းမြေကို ဘယ်သူ တူး နေသနည်း။

ကျွန်မတို့ ဂရုတစိုက်ဖြင့် နားထောင်ကြည့်သည်။ မြေတူးဆွသံက သစ်ပင်အုပ်ကလေး တစ်အုပ်နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ပယ်ရီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မလို လုပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မက တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။ အုတ်ဂူများအကြားမှ သစ်ပင်များဆီသို့ ကျွန်မတို့ တိုးသွားကြသည်။

ကျွန်မတို့ နီးကပ်လာကြသောအခါ မြေပြင်ပေါ်ရှိ တွင်းတစ်တွင်း ဘေး၌ ပုံနေသော မြေပုံတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ် ယောက် သချိုင်းမြေတွင်း တူးနေသည်။

ကျွန်မ၏ ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းနှစ်ခု ခုန်ပေါက်ဝင်လာသည်။

ပထမတစ်ခုက မြေကြီးကို မည်သူ တူးနေသနည်း။

ဒုတိယတစ်ခုက ဘယ်သူအတွက် မြေကြီးတူးနေသနည်း။

သစ်ပင်များကို ကွေ့ပတ်၍ ကျွန်မတို့ လာကြသောအခါ ဂေါ်ပြား နှင့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရသည်။ နောက်ကကြည့်လျှင် ၎င်းက ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ပုံနှင့် တူနေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအ ဟောင်းနှင့် ထူးဆန်းသော ဦးထုပ်ကို သူ ဝတ်ဆင်ဆောင်းထားသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ပို၍ နီးကပ်လာကြသောအခါ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်မ တက်နင်းမိပြီး ကျိုးသွားသည်။

ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်က အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်

သည်။ ၎င်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ခြား မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးချိုင့်နေသော ပါးများဖြင့် ပိန်ပါးသော ဆံပင်အလှပြင်သူ ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” သူမက စူးရှစွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ သင်္ချိုင်းမဟုတ်ဘူး” ပယ်ရီက ခွန်းတုန်ပြန်ပြောသည်။ သူက သင်္ချိုင်းဂူအားလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဒါကို အားလုံး ပိုင်တယ်” သူက သူမကို ပြောလိုက်ပြီး ကိုယ်မျက်လုံးကို ကိုယ်သဘောကျ၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ဒေါသကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ငါ့ရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေက ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းတို့ ကလေးတွေ ငါ့အနားမှာ ပိုင်းရံ ရပ်ကြည့်နေကြရင် ငါ မြေကြီးတူးရတာ အာရုံမပြောင့်ဘူး”

ကျွန်မက သူမကို ဒီလောက် မရိုင်းပျရန် ပြောမလို့ လုပ်သည်။ သို့သော် ထိုအစား ကျွန်မ အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။ သူမ၏ ခြေထောက်အနီးမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာသည် တွင်းထဲက ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။

၎င်းက မကောင်းဆိုးရွားပုံ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကလေး တစ်ပင်ခန့် အရွယ်အစားရှိသည့် ခရမ်းရောင် တီကောင်ဖြစ်သည်။

တီကောင်၏ ကြီးမားလှသော ပါးစပ်ကြီးသည် ကျယ်သထက် ကျယ်စွာ ပွင့်ဟလာလေရာ . . .

တီကောင်၏ ကြီးမားလှသော ပါးစပ်ကြီးသည် ပို၍ ကျယ်စွာ ပွင့်ဟလာပြီး ဥဩဆွဲသံကဲ့သို့ ဆူညံသံလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ နားပင်း လှမတတ် ကျယ်လောင်သော အသံက သချိုင်းမြေပေါ်တွင် အချက်ပေါ် ဥဩဆွဲသံကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် မြေကြီးတုန်ခါသွားသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံး အော်ဟစ်မိကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ်လည်မှ မြေကြီးများ ပွင့်ဟလာကြသည်။ သေးငယ်သော ခရမ်းရောင် တီကောင်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် မြေပြင်ပေါ်၌ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသွားကြနေသည်။ ခရမ်းရောင်တီကောင်တပ်ကြီးသည် အလှပြင်သူထံသို့ တွန့်လိမ်သွားကြသည်။

“တီကောင်ကြီးက သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်” ပယ်ရီက တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်သဖြင့် တုန်ယင်သွားသည်။ “တီကောင်မှာ ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းဆောင်ရှိရမှာလဲ” ကျွန်မက သူ့ကို မေးလိုက်သည်။ “တီကောင်ဟာ တီကောင်ပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီတီကောင်တွေက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး” သူက ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ပြောသည်။ “သူတို့က ထူးခြားတယ်”

ထိုနောက်တွင် ဗာနက်တာက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဂျမီ၊ ကြည့်စမ်း”

ဆံပင်အလှပြင်သူသည် သူမ၏ ဂေါ်ပြားကို အသုံးပြုလျက် ခရမ်းရောင် တီကောင်များကို တိုက်ထုတ်နေသည်။ တွင်းထဲမှ တီကောင်ကြီးကို

သူမ လုံးဝ မေ့နေသည်။ တီကောင်ကြီးက ရုတ်တရက် လေထဲကို မြင့်
တက်လာပြီး သူမ၏ ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

ဆံပင်အလှပြင်သူ၏ ငယ်သံပါအော်သံကြောင့် ကျွန်မ၏ သွေးများ
အေးခဲသွားသည်။ တီကောင်ကြီးက ရှိသမျှအားဖြင့် ဆွဲသည်။ ဆံပင်အလှ
ပြင်သူက သူမ၏ ဂေါ်ပြားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး၊ ကိုယ်ဟန်ချက်ပျက်သွားသကဲ့
သို့ လက်များကို လေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော နောက်ထပ်အော်သံကြီးဖြင့် သူမ
နောက်လန်လဲကျသွားပြီး ခရမ်းရောင် တီကောင်ကြီးနှင့်အတူ တွင်းထဲသို့
ထိုးကျသွားသည်။

တွင်းအောက်ခြေတွင် သူမ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည်ကို ကျွန်မ
တို့ ကြားကြရသည်။

ခရမ်းရောင်တီကောင်တစ်ပိဏ္ဍိးသည်
ကလေးပြင်သူထံသို့ တွန့်လိမ်သွားကြသည်

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဗာနက်တာက ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည်။ “ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ပယ်ရီ။ တစ်ခုခု လုပ်ပါဦး” သူမက တောင်းပန်သည်။

“ဘယ်သူလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ၊ ငါ၊ ငါ လုပ်ရမှာလား” ပယ်ရီက ထိတ်လန့်စွာ ပြောသည်။

တွင်းအောက်ခြေမှ ကြောက်စရာကောင်းသော နောက်ဆုံး အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဘာမှ မကြားရတော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်မှုက မမြင်ရသော စောင်တစ်ထည်ကဲ့သို့ သင်္ချိုင်းမြေပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်သည်။ ကျွန်မက လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ တွန့်လိမ်သွားလာနေသော တီကောင်တပ်ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားချေပြီ။

ပယ်ရီက ရှေ့ကို တိုးသွားပြီး တွင်းထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်” ကျွန်မက အော်ပြောသည်။ “နင် ဘာမြင်ရသလဲ”

“သူမရဲ့ အ အ အလောင်းအောက်မှာ ရှိသလား” ဗာနက်တာက ပြောသည်။

ပယ်ရီက မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြင့် အိုစာနေလျက် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူမ သူမ မရှိတော့ဘူး” သူက အသံဩဩဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မတို့ တွင်းထဲကို ပြေးကြည့်ကြသည်။

ကြီးမားလှသော တီကောင်ကြီးနှင့် ဆံပင်အလှပြင်သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“သူ့ကို စားပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်” ဗာနက်တာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် တီကောင် ဘာဖြစ်သွားသလဲ” ကျွန်မက သိချင်နေမိသည်။

ပယ်ရီက ဧဝါပြားကို ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။ “ဒီဂေါ်ပြားကို သူမ မလိုတော့ဘူလို့ ငါ ထင်တယ်” သူက တီးတိုးပြောသည်။

“အဲဒါနဲ့ နင် ဘာလုပ်မှာလဲ” ဗာနက်တာက မေးသည်။
ပယ်ရီက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ “တီကောင်တွေ တူးဖို့ပေါ့။ တစ်

ခြား ဘာရှိမှာလဲ”

ကျွန်မက ခြေထောက်ဆောင်လိုက်သည်။ “ဟင့်အင်း၊ ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြမယ်။ အခု ပြန်မယ်”

ဗာနက်တာက ကျွန်မဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ “ငါလည်း ဒီမှာ မနေတော့ဘူး။ နင် တီကောင်တွေ တူးချင်ရင် နင့်ဟာနင် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့”

“ဒါကတော့ မကောင်းပါဘူး” ပယ်ရီက ကန့်ကွက်သည်။

ဗာနက်တာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ “ပယ်ရီ၊ နင်တီကောင် ကြီးရဲ့အစားကို ခံချင်ရင် နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံပဲ”

“အဲဒါကို မဲပေးကြစို့” ကျွန်မက အဆိုပြုလိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်ချင်တဲ့လူတွေ လက်မြှောက်ကြ”

ဗာနက်တာနှင့် ကျွန်မက လက်မြှောက်ကြသည်။

“သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်” ဗာနက်တာက ပြုံးသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ နိုင်ပြီ။ သွားပြီဟေ့၊ ပယ်ရီ” သူမက လက်ဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မကောင်းဘူး” ပယ်ရီက ဂေါ်ပြားကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မတို့နောက် လိုက်လာသည်။

“ဒါကတော့ အများ သဘောပဲလေ” ဗာနက်တာက ရယ်သွမ်း သွေးပြောသည်။

• ပယ်ရီ ဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် ကျွန်မတို့ သင်္ချိုင်းအုတ်နံရံ အပေါက်ဆီသို့ ပြန်လာကြသောအခါ သူက ခြေထောက်ဆောင်နင်း၍ လိုက်လာသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ခဲ့လျှင် ကျွန်မတို့ နောက်ကို လိုက်နေသော ထူးဆန်းသည့်အရိပ်ကို တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်။

ပယ်ရီ၏ မိဘများက နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ့ကို အိမ်လာဖို့ သောအခါ သူ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်။ သူ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး တဝါးဝါး သမ်းနေမိသည်။

“နင် မအိပ်ခဲ့ဘူးလား” ကျွန်မက မေးသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဂျီ” သူက ကျွန်မကို ပြောသည်။ “ငါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ပုံပေါ်ချင် ပေါ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့စိတ်ကတော့ အရမ်းကို ဖျတ်လတ်နေတယ်”

ဗာနက်တာက ညည်းတွားပြောသည်။

“နင့်ရဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း အားလပ်ရက်ယူသင့်တယ်လို့ ငါထင် တယ်”

“ဟင့်အင်း” ပယ်ရီက ပြောသည်။ အချိန်မရှိဘူး၊ ငါတို့ ဘီးဝယ်ခဲ့ တဲ့ဆိုင်ကို ပြန်သွားရမယ်။ ဟို မိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ငါတို့ သွားကြည့်ကြရမယ်”

“ဒါပေမယ့် သူမ တွင်းထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်လေ”

ဗာနက်တာက သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

“သူ အဲဒီမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ သေသေချာချာ ပြောလို့မရပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ပယ်ရီက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အဲဒါက လက်တွေ့ဆန်ဆန် ယုတ္တိလည်း ကျတယ်။ သူ့ရဲ့ဆိုင်က တီကောင်တွေ လာတာပဲဟာ။ သူက အသံကို နှိမ့်ချလိုက် သည်။ “နောက်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ငါရှာကြည့်ချင်တဲ့ နောက်ထပ် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်”

သူက ပဟေဠိ ဆန်စွာ ဆက်ပြောသည်။ “နင့်ကို ငါ တစ်ခုပြချင် တယ်”

သူက အိတ်ထောင်ထဲမှ ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ ဘီးအထဲတွင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ၎င်းကို သူ နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင်ပြသောအခါ ကျွန်မတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။ ငွေ အနားကွပ်တစ်နေရာ ပွင့်ထွက်နေသည်။ သေးငယ်သော ခရမ်းရောင်တီ ကောင်ကလေးများ ထိုနေရာတွင် လုံးထွေးနေကြသည်။

ဗာနက်တာက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ “သူတို့တွေ ဘီးထဲ က လာကြတာပါလား” သူမက အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ အကုန်မဟုတ်သေးဘူး” ပယ်ရီက ငွေအနားကွပ်ကို ညွှန်ပြ လျက် ပြောသည်။ “တွေ့လား၊ ဒါက အလှဆင်ထားတာ၊ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ တစ်ခုခုပဲ”

သူ ပြောသည်မှာ မှန်သည်။

၎င်းက သေးငယ်သော အီလက်ထရွန်းနစ်ကိရိယာကလေးတစ်ခု နှင့် တူနေသည်။

“အဲဒါ ထရန်စစ္စတာတစ်မျိုး ဖြစ်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်” သူက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဂျမီရဲ့ဘီးမှာ ထရန်စစ္စတာက ဘာလုပ်မှာလဲ” ဗာနက် တာက မေးသည်။

“ငါ မသိဘူး” ပယ်ရီက ပြန်ပြောသည်။ “အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ကုန်တိုက်ဆီကို ပြန်သွားပြီး ရှာရမှာပဲ”

ဗာနက်တာနှင့် ကျွန်မတို့ လျင်မြန်စွာ အဝတ်အစားလဲလိုက်ကြ သည်။ အမေ၏ ပုဝါတစ်ထည်ကို ကျွန်မရှာယူပြီး ၎င်းကို ကျွန်မ၏ ခေါင်း တွင် စည်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်က နေရာအနှံ့ ထိပ်ကွက်လျက် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ကုန်တိုက်ရှေ့၌ ဘတ်စ်ကားရပ်လိုက်သောအခါ ပယ်ရီက အတွင်း

ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ စက်လှေကားဆီသို့ သူ ပြေးသွားသည်။

“ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ကို ငါတို့ အရင်ဦးဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ကြမယ်” သူက ပြောသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးကို ငါတို့ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ခဲ့တာပဲ” သို့သော် ကျွန်မတို့ ဆံပင် အလှပြင်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးပိတ်ထားပြီး ဆိုင်ထဲတွင် မဲမှောင်နေသည်။ တံခါးပေါ်တွင် ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခု ဤသို့ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“အားလပ်ရက်အတွက် ဆိုင်ပိတ်သည်”

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်” ကျွန်မ တုန်ယင် ချောက်ချားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူမ နောက် ဘယ်တော့မှ မရှိတော့မယ့်ပုံ ပေါ်နေတယ်” ဗာနက်တာက ကျွန်မကို စကားပြင်ပေးသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” ပယ်ရီက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ညက သူမကို တီကောင်စားသွားတယ်ဆိုရင် ဒီ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဘယ်သူ ချိတ်ထားတာလဲ မသိဘူး”

“သူမအကြောင်း ငါတို့အားလုံး မေ့လိုက်ကြပြီး အိမ်ပြန်ကြရအောင်” ဗာနက်တာက တိုက်တွန်းသည်။

“ငါ ခိုက်ဆာလာပြီ၊ ငါ ကြောက်လန့်ရင် အမြဲတမ်းခိုက်ဆာတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ငါတို့ မပြီးသေးဘူး” ပယ်ရီက အခိုင်အမာပြောနေသည်။ “ငါတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေအားလုံးအတွက် အဖြေတွေဟာ ဒီကုန်တိုက်ထဲက တစ်နေရာရာမှာ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ငါ မတွေ့မချင်း မပြန်ချင်ဘူး”

သူက မြေအောက်ထပ်ကို ဦးဆောင်ဆင်းသွားသည်။

သို့သော် မြေအောက်ထပ်မှ အလှပစွာဆင်းဆိုင်ကလည်း ပိတ်ထား

လေသည်။ ၎င်း၏နေရာတွင် တိရစ္ဆာန်အလှပစွာ ရောင်းသောဆိုင်သာ ရှိတော့သည်။

“ငါတို့ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ” ကျွန်မက ညည်းတွားပြောမိသည်။

“ပယ်ရီ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ နင်ထင်သလဲ”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါမသိချင်ဘူး” ဗာနက်တာက စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူမက ကျွန်မ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အပေါက်ဝဆီသို့ စတင်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ “သွားကြရအောင်”

သို့သော် ပယ်ရီက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ “ဟင့်အင်း၊ ဂျမီ၊ ဒီမယ်၊ ငါ စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတို့ သိပ္ပံနည်းကျရမယ်” သူက လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ “ဒီဆိုင်ဟာ မြေအောက်ထပ်မှာ ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ တီကောင်တွေကို မြေအောက်မှာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ဗာနက်တာက သူ့ကို သတိပေးသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပယ်ရီ၊ ဒါဟာ နင့်ရဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ နောက်ထပ် စိတ်ကူးတစ်ခုလား”

“ငါ ပြောနေတာက ငါတို့ ပတ်ပတ်လည်က မြေကြီးထဲမှာ တီကောင်ရှိရမယ်ဆိုတာပဲ” သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“သူတို့ထဲက တစ်ချို့ဟာ ကွန်ကရစ်တွေကြားထဲကနေ လမ်းရှာပြီး ထူးဆန်းတဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

“တီကောင်တွေ ကွန်ကရစ်ကို ထိုးဖောက်မလာနိုင်ဘူး” ဗာနက်တာက ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်မ၏ အဖေ ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့သော တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ ရုတ်တရက် အမှတ်ရမိလိုက်သည်။ “ပယ်ရီ၊ ပြောတာ မှန်နိုင်တယ်” ကျွန်မက စကားစလိုက်သည်။

“ကွန်ကရစ်တွေဟာ ပိတ်ခဲမနေကြဘူး။ သူတို့မှာ လေဒိုပေါက်
တွေနဲ့၊ ကွဲအက်မှုတွေ အတော်ကလေးရှိကြတယ်။ သစ်သားအိမ်တွေ
ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာမှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းအိမ်တွေ အကြောင်း အဖေ
ငါ့ကို ပြောပြဖူးတယ်။ မြေကြီးထဲက ခြေအကောင်ကလေးတွေဟာ သေးငယ်
တဲ့ ကွန်ကရစ်အပေါက်ကလေးတွေကနေ တိုက်ခန်းတွေထဲ ဝင်လာကြ
တယ်။ ဒါကြောင့် ခြေကောင်တွေ ကွန်ကရစ်ထဲကို ဖြတ်သွားနိုင်ရင် တိ
ကောင်တွေလည်း ဖြတ်သွားနိုင်တာပေါ့။ တိကောင်သေးသေးကလေးတွေ
ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဗာနက်
တာက ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်းပါတယ်” ပယ်ရီက ပြောသည်။ “မြေအောက်ထပ်က ဆိုင်
တိုင်းကို ငါတို့ သွားပြီး တိကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြဿနာရှိသလား
လို့ မေးကြမယ်။

ကျွန်မတို့ ပထမဦးဆုံး သွားသည့်နေရာက ကြီးမားသည့် ဈေးဆိုင်ခန်းကြီးဖြစ်သည်။ မန်နေဂျာနှင့် ကျွန်မတို့ စကားပြောခွင့် တောင်းသည်။

သူ့ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသည့် အစားအစာအားလုံးကို စားသောက်နေပုံ ပေါ်နေသော ဝဝလူတစ်ယောက်၊ နောက်ဖက်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။
“ကဲ ငါ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ခင်ဗျားမှာ တီကောင်တွေ ရှိသလား” ပယ်ရီက သူ့ကို မေးသည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ” ဝဝလူကြီးက အပြုံးရပ်သွားပြီး ပယ်ရီကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိလိုက်သည်။

ကျွန်မ ရှေ့ကို ထွက်လိုက်သည်။ “ကျွန်မ မောင်ပြောတာက ရှင်ရဲ့ ဆိုင်မှာ တီကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာရှိသလား လို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ဒီနေရာမှာ တီကောင်တွေလား။ ငါ့ရဲ့အစားအစာတွေထဲမှာလား” မန်နေဂျာက ထိတ်လန့်ပုံ ပေါ်လွင်သည်။ “မင်းတို့ တီကောင်တွေ လို့လား”

“မတွေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့်နေကြတာပါ” ပယ်ရီက ပြောသည်။

“ဒီဆိုင်က အလွန်သန့်ရှင်းတဲ့ ဆိုင်ပါ။ ငါတို့ ကျန်းမာရေးညွှန်ကြားချက်တွေအားလုံးကို လိုက်နာတယ်” မန်နေဂျာက သူ၏ ရုံးခန်းဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ “မင်းတို့ ကောင်ကလေးတွေ ငါ့ရဲ့ အချိန်ကို ဖြုန်းနေကြတယ်လို့ ငါထင်တယ်” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ လျက် ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ဆိုင်က မုန့်တိုက်ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်မ မေးခွန်းမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါရှင်” ကျွန်မက ယဉ်ကျေးစွာ စကားစသည်။

“ရှင်ရဲ့ဆိုင်မှာ တိကောင်တွေ တွေ့မိသလား”

ကောင်တာနောက်မှ အမျိုးသမီးက ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ “အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတော့ မေးမနေစမ်းပါနဲ့” သူမက မကျေမနပ် ဖြင့် ပြောသည်။ “ငါတို့ဆိုင်မှာ တိကောင်တွေ မရှိဘူး။ ထွက်သွားစမ်း။ မင်းတို့ ငါ့ရဲ့ ဈေးဝယ်သူတွေကို နှောင့်ယှက်နေကြတယ်”

တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ကျွန်မတို့ ဤကဲ့သို့ တစ်ပုံစံအတိုင်း ကြား နေရသည်။

“ထွက်သွားစမ်း”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောပါနဲ့”

“မင်းတို့ ကောင်ကလေးတွေ။ ငါ့ကို အချိန်အလကားဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာလား”

လူကြီးတွေက ပိုက်ဆံရှာနေကြရင် ဒီလိုပဲ ရိုင်းပျံ့ကြပါကလား။

နောက်ဆုံး၌ အဆောက်အဦထောင့်မှ စာအုပ်အဟောင်းများ ရောင်းသည့် ညစ်ပတ်မှောင်မဲနေသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက် လာကြသည်။ ဗာနက်တာက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ တံခါးအပေါ်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်က “ရိုက်ဂလေ စာအုပ် တိကောင်ဥယျာဉ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

“အို” ပယ်ရီက တီးတိုးပြောသည်။ “ငါတို့ ဒီကို ပထမဦးဆုံး လာသင့်တယ်”

“ဒါပေမယ့် စာအုပ်တိကောင်ဆိုတာ စာဂျှမ်းဆိုတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ။ တိကောင်တွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး” ကျွန်မက သူ့ကို သတိ ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ပယ်ရီက နားမထောင်ပါ။ အထဲကို သူ ဝင်သွားသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခါးကိုင်ကိုင် လူတစ်ယောက်က ကောင်တာမှ မျက်နှာမော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ထူထဲသော မျက်မှန်

နောက်မှ မျက်တောင် တဖြတ်ဖြတ်ခတ်နေသည်။

“မင်္ဂလာပါ” သူက ကျွန်မတို့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အားလပ်ရက်အတွက် မင်းတို့ ဖတ်စရာလိုချင်ကြသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတစ်ချို့ မေးချင်လို့ ပါ” ပယ်ရီက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“တီကောင်တွေ အကြောင်းပါ” ဗာနက်တာက ပြောသည်။

“စာအုပ်တီကောင်တွေအကြောင်း မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မက ထပ် ပြောသည်။

“မြေကြီးထဲက တီကောင်တွေပါ” ပယ်ရီက သူ့ကို ပြောသည်။

ထိုလူ အပြုံးမပျက်ပါ။ သို့သော် အကြည့်ကတော့ ပြောင်းသွား သည်။ ဖုန်ကပ်နေသော မျက်မှန်နောက်တွင် မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွား ပုံရသည်။

“တီကောင်တွေလား” သူက သဘောကျစွာ ထပ်ပြောသည်။

“တီကောင်တွေနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အင်” ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးသည်။ “ရှင်ရဲ့ဆိုင်မှာ တီကောင်တွေ တွေ့ရသလားဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိချင်လို့ပါ”

“ရှည်လျားတဲ့ တီကောင်တွေပါ” ပယ်ရီက ရှင်းပြသည်။ “ခရမ်း ရောင်တီကောင်တွေပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ သူတို့တွေ ပုန်းအောင်း နေနိုင်ခဲ့တယ်”

ထိုလူက ပြုံးနေဆဲ ကျွန်မတို့ကို သူ့နောက်လိုက်ရန် လက်ဟန် ပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်” သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောသည်။ “မင်းတို့ ငါ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာကြပါလား”

ပစ္စည်းများ ရှုပ်ပွနေသော သူ၏ ဆိုင်အတွင်း ကျွန်မတို့ ဖြတ် လျှောက်လာသောအခါ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားမိသည်။ ထိုလူ၏ မျက်လုံး ၂းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

သူ မျက်တောင်ခတ်နေပုံကို ကျွန်မမကြိုက်ပါ။ ၎င်းကြောင့် သူသည် ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင် သို့မဟုတ် ပိုးကောင်တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ တီကောင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်လည်း တူနေသည်။ ဆိုင်နောက်တံခါးကို သူ ဖွင့်လိုက်သည်။ သေးငယ်သော စားပွဲတစ်လုံးကို ပတ်ချာလည်ပိုင်းလျက်၊ စာအုပ်များ ပြည့်နေသော စင်များရှိသည့် မှုန်ဝါးဝါး အခန်းထဲသို့ သူမတို့ ဝင်လာကြသည်။ လေထဲတွင် ထူးဆန်းသော အနံ့များ ထွက်နေသည်။ ၎င်းကြောင့် မိုးသည်းသည်းမဲမဲရွာပြီး ဥယျာဉ်ခြံထဲ၌ ကျွန်မ ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားမိသည်။ စိုစွတ်သော မြေကြီးအနံ့ပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ” သူက တံခါးကို ပိတ်ရင်း အလွန်တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီ ခရမ်းရောင်တီကောင်တွေကို မင်းတို့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ကြသလဲ”

ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ကျွန်မ ကြက်သီးထသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ခင်၊ ပယ်ရီက ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ဘီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီဘီးကို ဒီမြေအောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ အလှပစွည်းဆိုင်က ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ခဲ့တာပါ” သူက ရှင်းပြသည်။ “ဒါပေမယ့် ဂျမီ၊ သူမရဲ့ ဆံပင်ကို ဒီဘီးနဲ့ ဖိတဲ့အခါ သူမရဲ့ ခေါင်းမှာ ခရမ်းရောင် တီကောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီဘီးထဲမှာ ထရန်စစ္စတာတစ်ခုရှိတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတယ်။ အခု အဲဒီဘီးက တီကောင်တွေ အများကြီး ထပ်ဖြစ်နေတယ်”

“မင်း အဲဒါကို တခြားသူတွေ ပြောပြပြီးပြီလား” ထိုလူက နောက်တစ်ကြိမ် မျက်တောင်ခတ်လျက် သိချင်နေသည်။

“ဟင့်အင်း” ပယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ထိုလူက ပြုံးသည်။ “အဲဒါ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီခရမ်းရောင်တီကောင်တွေဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်လို့ပဲကွ။ အထူးစပယ်ရှယ် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ” ယယ်ရီက မေးသည်။ “ခင်ဗျားလည်း အဲဒါတွေကို တွေ့မြင်ပြီးပြီလား”

ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့်လူက အဖြေမပေးပါ။ ၎င်းအစား၊ စာအုပ်စင်တစ်စင်ဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားပြီး ၎င်းကို ဖိတွန်းလိုက်သည်။ ကြီးမားသော စာအုပ်စင်ကြီးက တစ်ဖက်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှော့ထွက်သွားပြီး နံရံမှ၊ သတ္တုတံခါးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေကလေးတို့၊ မင်းတို့ရဲ့အကူအညီကို ငါလိုတယ်” သူက အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းတို့ကို ငါ တီကောင်တွေ ပြပါရစေ။ မင်းတို့ အဲဒါတွေကို မှတ်မိသလားဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြကြပါ”

သူက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့နောက်မှ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ သူက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ တံခါးပိတ်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ ဓာတ်လှေကားမော်တာ စတင်လည်ပတ်သံကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်။

“တီကောင်တွေအကြောင်း ခင်ဗျား အတော်သိနေပုံရတယ်” ယယ်ရီက ပြောသည်။ “ခင်ဗျား အဲဒါတွေကို စုဆောင်းထားတာလား။ ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

ထိုလူက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ “မင်း အဲဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ” ကျွန်ုပ်က သူ့ကို မေးသည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ထဲမှ အကျောအချဉ်များအားလုံး တင်းကျပ်နေကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် မယုံပါ။

သူ၏ မျက်လုံးများက ထူးဆန်းစွာ မှန်ရီရီ ဖြစ်နေသည်။ “တိကောင်တွေရဲ့ ကမ္ဘာဆီကိုပေါ့ကွာ” သူက ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ” ပယ်ရီက သိချင်နေသည်။ “ကားရပ်စခန်း တစ်နေရာရာမှာလား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဓာတ်လှေကားက ဒီထက်ပိုပြီး နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်းအောက်ကို ဆင်းသွားမှာပါ” ထိုလူက ရေရွတ်ပြောသည်။

ရုတ်တရက် ဗာနက်တာက အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးအထက်မှ ဓာတ်လှေကားရောက်နေသည့်အထပ်ကို ပြသော ဂဏန်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း။ ငါတို့ မြေအောက်အထပ် ၂၀ ကို ဆင်းပြီးပြီလို့ ပြနေတယ်”

ပယ်ရီပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ “အဆောက်အဦးတွေမှာ ဒီလောက် များ... များ... များတဲ့ မြေအောက်ထပ်တွေ မရှိပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဓာတ်လှေကား နက်ရှိုင်းသထက်၊ နက်ရှိုင်းစွာ ဆင်းလာသောအခါ၊ ဓာတ်လှေကားစက်သံလည်း ဝေးသထက်၊ ဝေးသွားပုံ ပေါ်နေသည်။

“ငါ မူးမေ့ချင်လာပြီ” ကျွန်မက ညည်းတွားပြောသည်။

“အဲဒါဟာ မင်း မြေကြီးအောက်ကို အနက်ကြီး ဆင်းလာတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်လာတာပဲ”

မြွေတစ်ကောင်က သူ၏ သားကောင်ကို စောင့်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထိုလူက ကျွန်မကို အေးစက်စွာ စောင့်ကြည့်နေလျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား မပြောပြသေးဘူး” ပယ်ရီက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက သဘောကျပုံ ပေါ်သွားသည်။

“နာမည်တွေလား။ မင်းနာမည်တွေ ဘာဖြစ်လို့ သိဖို့လိုမှာလဲ။ မင်း ငါ့ကို ပါရဂူတီလို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ တီဆိုတာ တီကောင်ပေါ့ကွာ။ ဒါမှ

မဟုတ် ငါ့ကို တီကောင်ဆရာလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မစ္စတာ ရိုက်ဂလေလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်”

ဗာနက်တာက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ငါ ကြောက်တယ်” သူမက တီးတိုးပြောသည်။ “သူ ရူးနေတယ် ထင်တယ်”

မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက သူမကို ကြားသွားပြီး ရယ်မောသည်။ “ဟေ့ ငါဟာ အရူးမဟုတ်ဘူးကွ” သူက ပြောသည်။

“ငါ့ကို ယုံကြပါ။ မင်းတို့ ကြောက်လန့်စရာတွေ တွေကြရတော့ မှာပါ”

ကျွန်မတို့အားလုံး ဓာတ်လှေကားနံရံကို စတင်ထုရှိက်ကြပြီး အကူအညီ အော်တောင်းကြသည်။ သို့သော် မစွတာ ရိုက်ဂလေက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

“လုပ်ကြပါ။ မင်းတို့ ကြိုက်သလောက် ဆူညံကြပါ။” သူက ပြောသည်။ “မင်းတို့ရဲ့ အသံကို ဘယ်သူမှ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ အခု မြေမျက်နှာပြင်အောက် ဗီတာ ရာပေါင်းများစွာ ရောက်နေကြပြီကွ”

ရုတ်တရက် ဓာတ်လှေကားရပ်သွားပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။

“မင်း ခရမ်းရောင်တီကောင်တွေကို ကြည့်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ ကောင်ကလေး” သူက ပယ်ရိုကို သတိပေးသည်။

“ငါ့ရဲ့ ဧည့်သည် လုပ်ကြပါကွာ”

ထူးဆန်းသော မြေအောက်ကမ္ဘာထဲသို့ ကျွန်မတို့ ထွက်လာကြသည်။ ကြီးမားသော မြေအောက်ခန်းမကြီးကို ငွေရောင် သတ္တုပြားများနှင့် ကာရံထားပြီး ၎င်း၏ နံရံနှင့် ခေါင်မိုးများကို ငွေမိုက်များဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ထောက်ကန်ထားကြသည်။ ခန်းမကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် မှန်တွင်းတစ်တွင်း ရှိသည်။ ၎င်းသည် ဘောလုံးကွင်းတစ်ဝက်ခန့် ကြီးမားပြီး၊ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝ အထိ တွန့်လိမ်နေသော ခရမ်းရောင်တီကောင်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေကြသော တီကောင် ပင်လယ်ပြင်ကို ဗာနက်တာ တွေ့မြင်သောအခါ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မစွတာ ရိုက်ဂလေက ဒေါသကြောင့် မျက်နှာမည်းသွားသည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ” သူက သတိပေးလိုက်သည်။

“တီကောင်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ငါမလိုချင်ဘူး။ ဒီအခန်း

တစ်ခန်းလုံးဟာ သူတို့အတွက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် အထူး
တည်ဆောက်ထားတဲ့အခန်းပါ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့
သက်သက်သာသာနေရဖို့အတွက် အပူချိန်ကိုတောင် ထိန်းချုပ်ထားတယ်”
ပယ်ရီက တွင်းနှုတ်ခမ်း အစပ်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီအထဲမှာ တီကောင်တွေ သိန်းသန်းမက ရှိရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အများကြီး လိုချင်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ သာမန်တီကောင်တွေ မဟုတ်
လို့ပေါ့ကွာ” မစ္စတာရိုက်ဂလေက ပြန်ပြောသည်။

သူတို့ရဲ့ နားစာတွေထဲမှာတော့ ဖြောက်စရာကောင်းတဲ့
ပေါက်ကွဲပစ္စည်းတွေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ခိုးနှောင်
တွေထဲမှာ စပယ်ရှယ် ထရန်စစ္စတာတွေ ငါထည့်ထားတယ်
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

“မင်းဟာ ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ။ မင်း UCUV ဆိုတာ ကြားဖူးသလား”

ပယ်ရိုက ခေါင်းကုတ်သည်။ “ကျွန်တော် မသိဘူး”

မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက တီကောင်တွင်းကြီးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဖြင့် လေ့လာကြည့်ရှုနေသည်။ “UCUV ဆိုတာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အခေါ်အဝေါ်ပဲကွ။ အဲဒါက မောင်းသူမဲ့ မြေအောက်တိုက်ခိုက်ရေးယာဉ် (Unmanned Combat Underground Vehicle) လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီ ခရမ်းရောင်တီကောင်တွေ အားလုံးဟာ မြေအောက်မှာ အသုံးပြုတဲ့ မောင်းသူမဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးယာဉ်တွေပဲကွ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက သူတို့က လက်နက်တွေပါ” ပယ်ရိုက တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီတွင်းထဲက တီကောင်တိုင်းကို ရေဒီယိုလှိုင်းနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်” သူက ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေရောင်အဝေးထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “ငါလုပ်ဖို့လိုတာက ဒီအနီရောင် ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး တီကောင်တွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို ရေဒီယိုလှိုင်းတွေ လွှင့်ထုတ်ပေးဖို့ပဲကွ”

သူက အနီရောင်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တီကောင်တွေအားလုံး ရုတ်တရက် နီရဲသွားပြီး ရှေ့သို့ တွန့်လိမ်ထွက်လာကြသည်။ သူက ခလုတ်ကို တစ်ခါ နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ တီကောင်တွေအားလုံး နောက်ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

“အမှားအယွင်းမရှိနိုင်ဘူး” သူက အရိုးငေါနေသော လက်ဖြင့် ပေါင်ကို ပုတ်လျက် ပြောသည်။ “အရင်က ဘယ်သူမှ တီကောင်ကို စွမ်းအားတွေ ထည့်မပေးနိုင်ကြဘူး”

“စွမ်းအားတွေလား” ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။ “တီကောင်တွေမှာ ဘာစွမ်းအားတွေ ရှိသလဲ”

“သူတို့ဟာ သာမန်တီကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းကို ငါ

ပြောပြခဲ့တာပဲ” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ “သူတို့အားလုံးဟာ UCUV တွေပဲကွ။ သူတို့အားလုံးဟာ ပေါက်ကွဲပစ္စည်းတွေ အပြည့်အဝ တပ်ဆင်ထားပြီး ဒီကမ္ဘာကြီးကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဒါပေမယ့် တီကောင်တွေဟာ တင့်ကားတွေနဲ့ သေနတ်တွေကို မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါဘူး” ပယ်ရီက ရှုတ်ချပြောသည်။ “ဒါက သိပ္ပံနည်းမကျဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက သူ့ကို လှောင်ပြောင်ပြီးပြလိုက်သည်။ “ပေါက်ကွဲစေတဲ့ တီကောင်တစ်သန်းဟာ စစ်သားနဲ့ တင့်ကား ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်စစ်တပ်မှ တီကောင်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို မမျှော်လင့်ကြလို့ပဲကွ”

သူ့ကို ကျွန်မ ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။ “ရှင် ရူးနေပြီလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

“မင်း အရင်က ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ ဒီလို ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသလဲ။ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလွန်းလို့ မင်း ဒီလို ပြောနေတာ မဟုတ်လား” သူက အသက်မပါစွာ ရယ်ဟောပြလိုက်သည်။ “တီကောင်တွေမှာ ဒီလို အခွင့်သာချက်တွေ ရှိတယ်။ လျှပ်တစ်ပြက် အံ့ဩသွားစေတဲ့ အခွင့်သာချက်တွေပေါ့ကွာ။ ငါ့ရဲ့ တီကောင် ထောင်ပေါင်းများစွာကို စစ်တလင်းပြင်စေလွှတ်လိုက်ရင် မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို လက်နက်တွေလို့ သံသယဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ သိကြတဲ့အချိန်မှာတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီပေါ့ကွာ”

“သူတို့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သလဲ” ပယ်ရီက သူ၏ ခြေထောက်အနား၌ တွန့်လိမ်နေသော တုန်ခိုင်းပြီး အရည်ရွှဲနေသည့် တီကောင်တစ်ကောင်ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ရင်း၊ မေးလိုက်သည်။

“ငါ သူတို့ကို မလုပ်ပါဘူး” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက တုန်ပြန်ပြောသည်။ “သူတို့ကို ငါမွေးမြူတာပါ။ သူတို့ရဲ့ အစားအစာတွေထဲမှာတော့

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပေါက်ကွဲပစ္စည်းတွေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ဦးနှောက်တွေထဲမှာ စပယ်ရှယ် ထရန်စစ္စတာတွေ ငါထည့်ထားတယ်”

“တီကောင်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို ခင်ဗျား ထရန်စစ္စတာထည့်လို့ မရပါဘူး” ပယ်ရီက ငြင်းခုန်ပြောသည်။

“အို ငါ ထည့်နိုင်တယ်” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောကျစွာ ပြုံးလျက် ပြောသည်။

“နာနိုမီတာ ၃၀ ထက် အတိုင်းအတာ ပိုသေးတဲ့ အလွန်သေးငယ် တဲ့ ထရန်စစ္စတာကလေးတွေကို ငါအသုံးပြုတယ်”

(စကားချုပ် - နာနိုမီတာ (nanometers) ဆိုသည်မှာ တစ်မီလီ မီတာ၏ သန်းတစ်ထောင်ပုံလျှင် တစ်ပုံရှိသော အတိုင်းအတာဖြစ်သည်။)

ကျွန်မက ဗာနက်တာကို ကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ “နာနို မီတာတစ်မီတာက ဘယ်လောက်သေးသလဲ”

“အရမ်းသေးတယ်” ဗာနက်တာက တံတွေးမျိုချမိသည်။ “တစ် မီလီမီတာဟာ နာနိုမီတာ တစ်သန်းနဲ့ ညီမျှတယ်”

သူမက ဤကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် အပြီတမ်း သိလေသည်။

“ဒီလိုသေးငယ်ပြီး စွမ်းဆောင်ရည်ဖြစ်တဲ့ ထရန်စစ္စတာတွေဟာ အနာဂတ် အီလက်ထရွန်းနစ်ပစ္စည်းတွေအတွက် အခြေခံအုတ်မြစ်တွေပဲ” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်။ “ကမ္ဘာ့နောက် ဆုံးပေါ် ဘက်စုံသုံးမိုဘိုင်းဖုန်းတွေနဲ့ ငါ့ရဲ့မောင်းသူမဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး တီကောင် တွေအတွက် အခြေခံတွေပဲ”

ရုတ်တရက် သူ့ အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ “ကဲ နောက် ဆုံး ကိစ္စအကြောင်း စကြာရအောင်” သူက ပယ်ရီဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက် သည်။ “ငါ့ကို အဲဒီဘီးပေးပါ”

သို့သော် ပယ်ရီက ပလပ်စတစ်အိတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ “မပေးဘူး။ ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သက်သေအထောက်အထားအိတ် ပဲ”

ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်မှ မသိလိုက်ရခင်၊ မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ဗာနက်တာကို ဖမ်းချုပ်ပြီး တီကောင်တွင်းကြီးဆီ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ငါ့ကို အဲဒီအိတ်ပေးစမ်း၊ ကောင်ကလေး။ နို့မဟုတ်ရင် သူမကို ငါ တီကောင်တွေပေါ် ပစ်ချလိုက်မယ်” သူက ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။

“သူမကို သူတို့ စားချင်စားမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငဲဖောက်ခွဲပစ်ချင် ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်လိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူမ တစ်စမှ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

၎

မစ္စတာရိုက်ဂလေက ဗာနက်တာကို တွင်းကြီးပေါ် တွန်းချမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သောအခါ သူမက အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူက ခြိမ်းခြောက်လျက်၊ အမှတ်စဉ်ရေတွက်သည်။

“ငါး... လေး... သုံး... နှစ်...”

“ပယ်ရီ” သူမက အော်ဟစ်သည်။ “သူ့ကို အဲဒီအိတ်ပေးလိုက်ပါ”

“မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ ကောင်ကလေး”

မစ္စတာရိုက်ဂလေက လှောင်ပြောင်ပြောလိုက်သည်။ သူက ဗာနက်တာကို နောက်ပြန်တွန်းပို့ လိုက်ပြီး ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခု ရှင်းပြမယ်”

သူက ဘီးနှစ်ဘီးအတွင်းမှ တီကောင်များကို လှေလာကြည့်သည်။

“အလှပြင်ဆိုင်က မိုက်မဲတဲ့ ဟိုကောင်မကလေးဟာ ငါ့ရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ နာမည်က ဂလိုရီယာတဲ့။ သူမက လူတွေကို ကျက်သရေရှိရှိ လှပအောင် လုပ်ပေးဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ သူမကြောင့် ငါ့ရဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့”

သူ၏မျက်နှာ အမူအရာက ဒေါသဖြစ်သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

“ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူမ ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူမကို ငါ မယုံကြည်သင့်ခဲ့ဘူး”

“သင်္ချိုင်းမြေတွေမှာ အများဆုံး တွေ့ကြရတဲ့၊ တီကောင်အမျိုးအစားတစ်ကောင်ကနေ၊ ငါ့ရဲ့တီကောင်ကို ငါ ပထမဦးဆုံး အဆင့်မြင့်မွေးမြူခဲ့တာကို သူမ သိသွားတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်နေ့မှာတော့ ငါ မွေးမြူထား

တဲ့ တီကောင်နှစ်ကောင် ပျောက်သွားတာကို ငါတွေ့ရတယ်။ ဂလော်ရီယာက အဲဒါတွေကို ယူသွားပြီး သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်တွေ မွေးမြူဖို့အတွက် ဒီစပယ်ရှယ်ဘီးကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ သိသွားမှာကို သူမ ကြောက်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီဘီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့အတွက် မင်းတို့ကို သူမ ရောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သင်္ချိုင်းဆီကို သူမ သွားပြီး တီကောင်တွေ ထပ်ရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမကို ငါ ဖမ်းမိသွားတာပဲ။”

ရှူးသွပ်နေသော မစ္စတာရိုက်ဂလော်ကို ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ “သူမ ဘာဖြစ်သွားသလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

“မင်းကို ငါ ပြောခဲ့သားပဲ။ သူမ ငါ့ကို ကွက်ကျော် ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်” သူက ရွံရှာသည့် အမူအရာဖြင့် ပါးစပ် မဲ့ရွဲ့သွားသည်။

“ဒါမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ကွက်ကျော်ရိုက်လို့ မရဘူး”

“သူမကို အဲဒီတီကောင်ကြီး စားသွားသလား” ဗာနက်တာက သိချင်နေသည်။

“မစားပါဘူး” မစ္စတာရိုက်ဂလော်က တအံ့တဩဖြင့် ထူထဲသော မျက်မှန်နောက်မှ မျက်တောင်ခတ်သည်။

“အဲဒီလို လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တီကောင် တစ်ကောင်က ဆံပင်အလှပြင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်စားချင်ပါ့မလဲ”

“ဟင် သူမ ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

သူက အဝေးထိန်းခလုတ်ကို ခန်းမကြီး၏ ခေါင်မိုးဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော ငွေရောင်တံခါးကြီးနှစ်ခုပွင့်သွားပြီး ဆံပင်အလှပြင်သူ ဂလိုရီယာ၏ ကိုယ်လုံးသည် ငွေရောင်သံကြိုးများဖြင့် အပေါ်မှ ကျလာသည်။ သူမကို ငွေရောင်ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်။ သူမ၏ ခြေထောက်များက ပြင်းထန်စွာ ကန်ကျောက်နေသည်။ ပြူးကျယ်သော သူမ၏ မျက်လုံးများက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တောက်လက်နေသည်။

“သူမ သဘောပေါက်နားလည်လာတဲ့အထိ သူမကို ငါ အဲဒီ နေရာမှာ နောက်ထပ် နည်းနည်းကြာကြာ ထပ်ထားလိုက်ဦးမယ်”

မစ္စတာရိုက် ဂလေက ပြောသည်။ ထိုနောက် သူက ကျွန်မတို့ ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီအတောအတွင်းမှာ မင်းတို့ သုံးယောက်ကို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဆို တာ ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ မင်းတို့ ဒီအောက်မှာ တွေ့မြင်ခဲ့တာ တွေ၊ သူများကို ပြောမှာ ငါမလိုချင်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ကို တီကောင်တွေနဲ့ အတူမထားပါနဲ့” ဗာနက်တာက အော်ပြောသည်။

“သင်္ချိုင်းမြေထဲက တွင်းကောင်းကောင်းထဲမှာဆိုရင် ဘယ်နှယ် လဲ” မစ္စတာရိုက်ဂလေက အဆိုပြုလိုက်ပြီး သူမ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ် သောအခါ ရယ်မောသည်။ “အမှန်တော့ မင်းတို့ နောက်ထပ်နာရီအနည်း ငယ်လောက် နှုတ်ပိတ်နေဖို့ပဲ ငါ့အတွက် လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒါပြီးရင်တော့ ငါ့ရဲ့ စွမ်းအင်ကို ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သိကြတော့မှာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တော့မှာလဲ” ပယ်ရိုက သူ့ကို မေးသည်။

“အချိန်ကြရင် အကုန်လုံးသိရမှာပါ။ ကောင်ကလေး” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ခရမ်းရောင်အရည်များ ပြည့်နေသော ရှည်လျားသည့် ဆေး ထိုးအပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မအူမလည်မလုပ်ကြနဲ့ ချာတိတ်တွေ။ ဒီဟာ တစ်ချက်ထိုးလိုက် တာနဲ့ မင်းတို့အားလုံး တီကောင်တွေ ဖြစ်သွားမယ်”

ခန်းမကြီး၏ နောက်ဖက်တွင်ရှိသော ငွေရောင်တံခါးဆီသို့ သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ တံခါးက နံရံထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားသည်။ ပိုမိုသေးငယ်သော ခန်းမတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်မတို့ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ၏ ခြေသံများက မြေကြီးအနက်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေကြသည်။

ကားအဖိုးပေါ်တွင် ရေဒါစလောင်းရှိသော ငွေရောင်ဗန်ကားတစ်စီး ခန်းမအလယ်ဗဟိုတွင် ရပ်ထားသည်။ ရှည်လျားသော မြေအောက်လိုဏ်

ခေါင်းက အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားလျက် ရှိသည်။

ဗန်ကား၏ နောက်ဖက်တံခါးကို သူဖွင့်လိုက်သည်။ “အားလုံး အပေါ်တက်ကြ” သူက အမိန့်ပေးသည်။

ဗန်ကားပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ တက်ကြပြီး ထိုင်ခုံမရှိသော ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သာလျှင် ကားပေါ်တွင် ရှိကြသည် မဟုတ်ပါ။ ကြီးမားသော မှန်သေတ္တာကြီးတစ်ခု ကျွန်မတို့ ဘေးတွင် ရှိနေသည်။ အလင်းရောင်မှိုန်မှိုန်ဖြင့်တောင်မှ တွန့်လိမ်နေသော တီကောင်ပုံသဏ္ဍာန်များကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။

ကျွန်မက ထိတ်လန့်စိတ်ကို မျိုချမိလိုက်သည်။ “ကျွန်မတို့ကို ရှင် ဘယ်ကို ခေါ်သွားမှာလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ကျေနပ်မှုကြောင့် မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။ “ငါတို့ တောထဲကို ကားနည်းနည်းမောင်းသွားကြမယ်။ ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းမှာ စစ်တပ် (army) စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တော့မယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ တီ ကောင်တွေလည်း လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တော့မယ်”

ပယ်ရီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ “ပေါက်ကွဲတဲ့ တီ
ကောင်တွေကို ခင်ဗျား စစ်တပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ခိုင်းတော့မလား” သူ၏ အသံက
တိမ်ဝင်သွားသည်။ “တစ်ယောက်ယောက် အနာတရဖြစ်ရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ဒီမယ် ကောင်ကလေး စစ်တိုက်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပဲ
ကွ” မစ္စတာရိုက်ဂလေက မဲကာရွဲကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “မင်းရဲ့ ရန်သူကို
အနာတရ လုပ်ဖို့ပဲ”

“ဒါပေမယ့် စစ်တပ်က ရှင့်ကို လေ့ကျင့်ကွင်းအနီး ကပ်ခွင့်ပြုမှာ
မဟုတ်ဘူး” ဗာနက်တာက ကန့်ကွက်စကားပြောသည်။ “ကျွန်မရဲ့ အဘိုး
စစ်တပ်မှာရှိတယ်။ သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့အခါတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
အနားကပ်ခွင့်မပြုဘူး”

မစ္စတာရိုက်ဂလေက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို လူမှိုက်လို့များ ထင်နေသလား။ ငါတို့ အဲဒီနေရာမှာ
ရှိနေတယ်ဆိုတာ စစ်တပ် သိတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဗန်ကားကို
ကိုယ်ပျောက်မိုးကြီ လေယာဉ်မှာ သူတို့ အသုံးပြုထားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး သုတ်
လိမ်းထားတယ်။ ဒီကားဟာ သူတို့ရဲ့ ရေဒါမှာ မပေါ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့
မောင်းဝင်သွားပြီး တိုက်ခိုက်ရုံပဲ”

သူက ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး၊ သေသေချာချာ သေ့
ခတ်လိုက်ကာ ယာဉ်မောင်းနေရာမှ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားစက် ‘ဝေါခနဲ’
နိုးသွားသည်။ မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ကျွန်မတို့ ကားစီးရသည်မှာ
တစ်သက်ခန့် ကြာလှသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုနောက် ဗန်ကားက အပေါ်သို့ စတင်တက်လာသည်။ နေအလင်းရောင်ထဲသို့ ကျွန်မတို့ ရုတ်တရက် မောင်းထွက်လာကြသည်။ ကျန်တို့ကို ကြီး ရုတ်တရက် ဖြတ်ကျော်ကျန်ခဲ့သည်ကို ကားဘေးပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဗန်ကားက တီးတိုးပြောသည်။

သူမ၏ မေးခွန်းက လေထဲမှာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်မှ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိကြပါ။

ကားမောင်းသည် အချိန်ကို ကျွန်မက လက်ပတ်နာရီဖြင့် မှတ်သား ထားသည်။ “စစ်တပ်လေ့ကျင့်သည့် တောအုပ်ဆီသို့ မစွတာရိုက်ဂလေ ရောက်ရန် တစ်နာရီခွဲအချိန်ကြာသည်။

ဗန်ကားက လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးပေါ် သို့ ဖယ်ခွာဆင်းလာသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်လမ်းလုံး ကားဆောင့်ခံနေကြရ သည်။ မှန်သေတ္တာကွဲပြီး၊ ကျွန်မတို့ကို ပေါက်ကွဲမည့် တီကောင်များ ဖုံး လွှမ်းသွားမည်ကို ကျွန်မ ကြောက်လန့်နေသည်။ သို့သော် သေတ္တာကို ကားကြမ်းပြင်မှာ လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

ကားလမ်းကျဉ်းကလေးက တောထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်သွား သည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များက ဗန်ကားကို ရိုက်ခတ်ကြသည်။ ကားရပ် တန့်သွားသောအခါ မစွတာရိုက်ဂလေ ကားထဲမှ ထွက်သည့်အသံကို ကျွန်မ တို့ ကြားကြရသည်။ ခဏကြာသောအခါ၊ ဗန်ကား နောက်တံခါးကို သူ ဆွဲမဖွင့်လိုက်ပြီး၊ တီကောင်သေတ္တာကို ယူလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နောက်မှ ဆက်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် သူက မောင်းတံတစ်ခုကို ဆွဲလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင်၊ ငွေရောင် သံတန်း များ ပြုတ်ကျလာပြီး ကျွန်မတို့၏ ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်သွားသည်။ ငွေရောင် သံတန်းများကို ကျွန်မတို့ ဖိကပ်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဗန်ကားကို တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်၌ ရပ်တန့်ထားသည်။ တောင်ကုန်း အောက်၌ တင့်ကားများ လေ့ကျင့်ရေး ပြုလုပ်ရန်၊ တန်းစီနေကြသည်ကို

ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရသည်။ တင့်ကားစက်သံများက လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံလာသည်။ စစ်သားများ နေရာအနှံ့တွင် ပျံ့နှံ့နေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်မတို့ သတိပေးနိုင်လျှင်၊ အလွန်ကောင်းမည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ပိတ်မိနေကြသည်။

မစ္စတာရိုက်ဂလေက မှန်သေတ္တာကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ဖွင့်နေသောအခါ ကျွန်မတို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ တီကောင်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် လွတ်မြောက်ခြင်း အရပ်ဆီသို့ တွန့်လိမ်လျောထွက်သွားကြသည်။

“ကဲ တစ်ကယ့် စစ်တပ် (army) နဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်ရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရတော့မယ်” သူက ဝမ်းသာအားရ ပြောပြီး သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေရောင် အဝေးထိန်းခလုတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အနီရောင်ခလုတ်ကို သူနှိပ်လိုက်သည်။ တီကောင်များက တောင်ကုန်းအောက်ရှိ တင့်ကားများဆီသို့ ဦးတည်ဆင်းသွားကြသည်။

“အဲဒီတင့်ကားတွေ အားလုံး ငါတီကောင်တွေအပေါ် မောင်းနှင်သွားကြရင်၊ မီးလောင်ကျွမ်းတာတွေကို ငါတို့ ကောင်းကောင်း တွေ့မြင်ကြရတော့မှာပါ”

ဤသို့ပြောလျက်၊ မစ္စတာရိုက်ဂလေက တီကောင်များနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

“မင်းတို့ကို ငါ မကြာခင် ပြန်တွေ့မှာပါ” သူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ “ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ပြပွဲကို ကောင်းကောင်း ကြည့်ထားကြပေါ့”

သံတိုင်များကြားမှ ကျွန်မတို့ အကူအညီမဲ့စွာ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ တင့်ကားများက တောင်ကြားထဲတွင် ရွေ့လျားနေကြသည်။ တောက်ပသော မွန်းလွဲပိုင်း အလင်းရောင်တွင် ၎င်းတို့သည် ကလေးကစားစရာ အရုပ်ကလေးများနှင့် တူကြသည်။ သူတို့ တွေ့ကြုံနေရသည့် အန္တရာယ်ကို သူတို့အား ကျွန်မတို့ မည်ကဲ့သို့ သတိပေးရမည်နည်း။

မကြာခင်၌ မစ္စတာဂိုက်ဂလေက တိုက်ခိုက်ရေးတီကောင်များ နောက်ကို လိုက်လျက်၊ ထူထပ်သော တောအုပ်အတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“သူ့ကို ငါတို့ တားဆီးရမယ်” ကျွန်မက ပယ်ရီကို ပြောသည်။

“ဘယ်လိုတားမှာလဲ” သူက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ လက်သီးဆုပ်ကို သူဖြန့်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝါးထဲတွင် ခရမ်းရောင် တီကောင်နှစ်ကောင် တွန့်လိမ်သွားနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

“အို” သေးသွယ်သော သတ္တဝါများကို ကျွန်မ ကြည့်ပြီး ပျိုအန်ချင်စိတ်ဖြစ်လာမိသည်။ “နင် အဲဒါတွေကို ခိုးထားတာလား”

“မစ္စတာဂိုက်ဂလေ အဲဒါတွေ ပျောက်မှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး” ပယ်ရီက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ငါ သူတို့ကို အနီးကပ်ကြည့်ချင်တယ်”

သူက တီကောင်တစ်ကောင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

“သူတို့ တကယ်ပေါက်ကွဲမယ်လို့ နင်ထင်သလား”

ကျွန်မက သူ၏ လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှ ကျွန်မ ချွေးများ စီးကျလာသည်။ “ငါ မသိချင်ဘူး” ကျွန်မက ကွဲအက်သော

အသံဖြင့် ပြောမိသည်။

“သူတို့ကို ငါ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မယ်လို့ နင်ထင်သလဲ”
သူက သိချင်နေသည်။

“အဲဒါတွေကို ငါ့အနားမှာ ပေါက်ကွဲအောင် မနေနဲ့” ကျွန်မက
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ပယ်ရီ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ “စစ်သားတွေ အသတ်မခံရအောင်
ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားနေတာပါ”

ဗာနက်တာက ရုတ်တရက် မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ “ငှက်
တွေ ရှိတယ်” သူမက ညင်သာစွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

ပယ်ရီနှင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလျင်အမြန်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဗာနက်တာ ရူးသွားပြီလား။

“ငှက်တွေ ရှိတယ်” သူမက ထပ်ပြောပြီး ခုန်ထလျက်၊ သစ်ကိုင်း
တစ်ကိုင်းပေါ်တွင် နားနေသော အနက်ရောင်ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို လက်
ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ “ငှက်တွေ တီကောင်စားတယ်။ ငှက်တွေကို တီကောင်
တွေ ကောက်စားခိုင်းပြီး သူတို့ကို ပေါက်ကွဲကုန်အောင် ငါတို့ လုပ်နိုင်ရင်၊
စစ်တပ် (army) ကို ငါတို့ ကယ်နိုင်မှာပဲ”

ခဏတာမျှ ကျွန်မ ကြက်သေသေဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏ စကား
လုံးများက ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ကို ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးကဲ့သို့ အသံများ
ရိုက်ခတ်သွားသည်။ သူမ မှန်သည်။ ငှက်များသာလျှင် ကျွန်မတို့၏ မျှော်
လင့်ချက် ဖြစ်တော့သည်။

“မြန်မြန်လုပ်” ကျွန်မက ပယ်ရီကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်
သည်။ “တီကောင်တွေကို ကျီးကန်းဆီ ပစ်လိုက်”

ပယ်ရီက တီကောင်တစ်ကောင်ကို အမြီးမှကိုင်ပြီး သံတန်းကြားမှ
လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဗန်ကားအပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်၌ တီကောင် တွန့်လိမ်သွားသော
အခါ ကျီးကန်းငှက်က ၎င်းကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သူ့ ဘာဖြစ်လို့ တီကောင်ကို ကောက်မယူတာလဲ” ပယ်ရီက မေးသည်။

“အဲဒါ ခရမ်းရောင်ဖြစ်နေတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်” ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ကျီးကန်းတွေက အရောင်ကို မြင်လို့လား” ဗာနက်တာက သိချင်နေသည်။

ကျွန်မက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ “တီကောင်တွေကို ကျီးကန်းတွေ မစားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့” ကျွန်မက ပြောသည်။

“ကျီးကန်းတွေ တစ်ခုခုတော့ စားပါတယ်” ပယ်ရီက ညည်းတွားပြောပြီး ဒုတိယတစ်ကောင်ကို တံတိုင်းများကြားမှ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အခြားကျီးကန်းတစ်ကောင်က ထိုးဆင်းလာပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် နားကာ တအားအား အော်လျက် တီကောင်များကို ကြည့်ရှုနေသည်။

“လာစမ်းပါ။ ငှက်တွေရဲ့” ပယ်ရီက တိုက်တွန်းစကားပြောသည်။

“တီကောင်တွေကို ဆုပ်ဖမ်းကြစမ်းပါ”

ရုတ်တရက် ကျီးကန်းတစ်ကောင်က သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ထိုးဆင်းလာပြီး တီကောင်တစ်ကောင်ကို ဆုပ်ဖမ်းလိုက်သည်။ ကျန်ရှိသော ကျီးကန်းက နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့၏ နှုတ်သီးများထဲတွင် တီကောင်များ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေကြလျက်၊ ကျီးကန်းနှစ်ကောင် ပျံသန်းထွက်သွားကြသည်။

သူတို့ထဲမှ တစ်ကောင်က အခြားသစ်ပင်ပေါ်မှ မြင့်မားသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဆီသို့ ပျံသန်းသွားသည်။ တီကောင်ကို ၎င်းက စားဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ရုတ်တရက် ၎င်းက စိတ်ပျက်စွာ တီကောင်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ခရမ်းရောင်တီကောင် လေထဲမှ ပြုတ်ကျလာသည်ကို ကျွန်မတို့ ကြည့်နေကြသည်။ မျက်စိကန်းလောက်သော လင်းလက်မှုဖြင့် ၎င်းက

မြေပြင်ကို ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။ “အုန်း” ပေါက်ကွဲသံက ကျွန်မတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မြေပြင်ပေါ်ရှိ တွင်းတစ်တွင်းထဲမှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒုတိယကျီးကန်းကလည်း ၎င်း၏ တီကောင်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ၎င်းက လေထဲမှ ပြုတ်ကျလာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌ ပေါက်မှုက၊ နားပင်းလုမတတ် ဖြစ်လေသည်။ ပေါက်မှုကြောင့် သေးငယ်သော သစ်ပင်တစ်ပင် မြေပြင်ပေါ် လွင့်စင်ကျသွားသည်။

“ဗာနက်တာ” ကျွန်မက အော်ပြောသည်။ “နင် သိပ်တော်တယ်” တောင်ကြားထဲသို့ ကျွန်မတို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စစ်တပ်တင့်ကားများ ရပ်တန့်သွားကြပြီး စစ်သားများ ခုန်ထွက်လာကြကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

စစ်သားများ ကျွန်မတို့ဆီ တက်လာကြသောအခါ ကျွန်မတို့ စတင်အော်ဟစ်ကြသည်။

နောက်ထပ် ကျီးကန်းများ ပျံသန်းလာကြပြီး သစ်ပင်ထိပ်များပေါ်မှ မစ္စတာရိုက်ဂလေ၏ တီကောင်များဆီသို့ ထိုးဆင်းလာကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ကျီးကန်း ဒါဇင်ပေါင်းများစွာတို့သည် ခရမ်းရောင်တီကောင်များကို တောအုပ်အတွင်းသို့ ပစ်ချနေကြလေသည်။ ပေါက်ကွဲသံများကြောင့် တောင်ကြောတစ်လျှောက် တုန်ခါနေသည်။ နေရာအနှံ့၌ မီးခိုးလုံးကြီးများ လိပ်တက်နေကြသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မက ကျန်နှစ်ယောက်ဖက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ “မစ္စတာရိုက်ဂလေ ပြန်မလာပါစေနဲ့လို့ မျှော်လင့်ကြရအောင်” ကျွန်မက ပေါက်ကွဲသံများကြားမှ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ ကလေးကို ငါတို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ အခု သူ့ငါတို့ကို ဘာလုပ်မလဲ မသိဘူး”

ကျွန်မ စိတ်ပူပန်စရာမလိုပါ။ မစ္စတာရိုက်ဂလေ ပြန်မလာတော့ချေ။ ဗန်ကားပတ်ပတ်လည်မှ မီးခိုးများ လိပ်တက်လာစဉ်၊ နောက်ထပ်အသံတစ်သံ၊ ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာသည်။ ထောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်လာသော အင်ဂျင်စက်သံ ဖြစ်သည်။

“စစ်တပ် (army) ဖြစ်ရမယ်” ပယ်ရီက အော်ဟစ်လိုက်သည်။
ဂျစ်ကားတစ်စီးအနားကို ရောက်လာပြီး ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော လူလေးယောက် ကျွန်မတို့ဆီ ပြေးလာကြသည်။

“ဟေး မင်းတို့ ကလေးတွေပါလား” သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ “မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီဗန်ကားက ဘယ်သူကားလဲ”

ကျွန်မတို့အားလုံး ချက်ချင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကား စပြောသည်။

“မစ္စတာရိုက်ဂလေ ကျွန်မတို့ကို ဒီကို ခေါ်လာတာပါ”

“ပေါက်ကွဲစေတဲ့ တီကောင်တွေ သူတီထွင်ထားတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စစ်တပ် (army) ကို သူတိုက်ခိုက်တော့မယ်”

အထက်အရာရှိက တိတ်ဆိတ်ကြရန်အတွက် လက်ကိုမြှောက် ပြလိုက်သည်။ “ငါ ကပ္ပတိန်ပါ” သူက ပြောသည်။ “မင်းတို့ ရှင်းလင်းချက်တွေ အတော်များများ ပေးရလိမ့်မယ်။ စစ်တပ် (army) ပိုင်နက်ထဲကို မင်းတို့ ဝင်လာတာ ဥပဒေ ချိုးဖောက်တာပဲ”

“ကျွန်မတို့ ပြန်ပေးဆွဲခံထားရတာပါ” ကျွန်မက သူ့ကို ပြောပြသည်။ “ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ပါရစေ”

ကပ္ပတိန်က ကျွန်မတို့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ “တီကောင်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” သူက မေးသည်။

“မစ္စတာရိုက်ဂလေဟာ ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်တွေ လုပ်နိုင် တယ်” ပယ်ရီက ရှင်းပြသည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ တင့်ကားတွေကို သူ ဖောက်ခွဲ ပစ်တော့မယ် ဆရာ”

ရဲဘော်များက ရယ်မောကြသည်။ ဗာနက်တာက သတိပေးစကား အော်ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့ ရယ်မောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

“သတိထား . . . ”

အနက်ရောင် ကျီးကန်းတစ်ကောင် နှုတ်သီးတွင် ခရမ်းရောင် ကျီးကန်းတစ်ကောင် တွဲလောင်းဖြစ်လျက်၊ သူ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်ဖြတ် ပျံသန်းသွားသောအခါ ကပ္ပတိန်က အပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကျီးကန်းက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အော်သံဖြင့် တီကောင် ကို ကပ္ပတိန်၏ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

အလင်းရောင် လင်းလက်သွားလျက် ဂျစ်ကားပေါက်ကွဲသွားသည်။ ရဲဘော်များက မြေပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။ သတ္တုအစိတ်အပိုင်းများ လေထဲသို့ လွင့်ပျံကုန်ကြသည်။ ကားဘီးများ တောင်ကုန်းအောက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။

ကပ္ပတိန်က ခုန်ထပြီး၊ သူ၏ ယူနီဖောင်းမှ မြေမှုန့်များကို ခါ ထုတ်ရင်း၊ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကလေးတွေကို ဗန်ကားထဲက ထုတ်ပေးလိုက်ကြစမ်း၊ စစ် လေ့ကျင့်တာကို ရပ်လိုက်ကြ။ တင့်ကားခေါင်းဆောင်တွေကို ခရမ်းရောင် တီကောင်တွေအကြောင်း သတိပေးလိုက်ကြ” သူက ကျွန်မတို့ဖက်ကို ဒေါသ ဖြစ်စွာ လှည့်လိုက်သည်။ “ရိုက်ဂလေဆိုတဲ့ အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး ဆရာ” ပယ်ရီက ပြန်ပြောသည်။ “တီကောင်တွေကို သူ ထိန်းချုပ်ဖို့ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သူ ထားခဲ့တယ်”

“မင်းတို့ ဌာနချုပ်ကို လိုက်ခဲ့ကြ” ကပ္ပတိန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ “မင်းတို့တို့ ငါ ရဲတွေရဲ့ လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်”

မစ္စတာရိုက်ဂလေ၏ ငွေရောင်ဗန်ကားကို သူတို့၏ ဌာနချုပ်ဆီသို့ မောင်းသွားကြသည်။ ရဲများ ရောက်လာသောအခါ မေးခွန်းများ တစ်ခါ ပြန်စပြန်သည်။

“မစ္စတာရိုက်ဂလေနဲ့ မင်းတို့တွေ့တဲ့ အဲဒီတီကောင်လိုက်ခေါင်း ငါတို့ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မလဲ” သူတို့က မေးကြသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုန်တိုက်မှာ သူ စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်တယ်” ဗာနက် တာက သူတို့ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်မတို့ကို သူတို့ ထိုနေရာ ခေါ်သွားကြသည်။ ရဲများက ပယ်ရိုကို ကားတစ်စီးတွင်ထားပြီး၊ ဗာနက်တာနှင့် ကျွန်မကို အခြားကား တစ်စီးတွင် ထားသည်။ ကုန်တိုက်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မြေအောက်ထပ်မှ မစ္စတာရိုက်ဂလေ၏ ဆိုင်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ လူတိုင်းက ကျွန်မတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ကို ဆိုင်အလစ်သုတ်သမားများအဖြစ် သူတို့ တွေးထင်နေကြလိမ့် မည်။

ပယ်ရိုက တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မစ္စတာရိုက်ဂလေက ကောင်တာနောက်တွင် စာဖတ်လျက် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ဧည့်သည်များ အားလုံး ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်ကို သူတွေ့မြင်ရသောအခါ တအံ့ တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“သူပါပဲ” ပယ်ရိုက ပြောသည်။ “ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်ကို လုပ်တာ သူပါပဲ”

မစ္စတာရိုက်ဂလေက ကျွန်မတို့ကို မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်လျက် ကြည့်နေသည်။

“ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်တွေလား” သူက ရယ်သည်။ “မင်းတို့ အခု ဘာအဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ဖတ်ကြတော့မလို့လဲ”

“သူလိမ်ပြောနေတယ်” ပယ်ရီက စွပ်စွဲသည်။ “သူ့မှာ တီကောင်တွေ မွေးမြူတဲ့ မြေအောက်လိုဏ်ဂူရှိတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့တာပါ” ဗာနက်တာက အော်ပြောသည်။ “ကျွန်မကို သူ တီကောင်တွင်းကြီးထဲ ပစ်ချမလို့ လုပ်ခဲ့သေးတယ်”

“ပြီးတော့ ဆံပင်အလှပြင်သူကိုလည်း အဲဒီနေရာမှာ သူ ဖမ်းထားတယ်။ သူမရဲ့နာမည်က ဂလော်ရီယာပါ” ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။ “သူမကို သူ အကျဉ်းသား လုပ်ထားတယ်”

ရဲများက မစွတာ ရိုက်ဂလေကို ကြည့်ကြသည်။ ရိုက်ဂလေက သဘောကျစွာ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ “အရာရှိမင်းတို့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆိုင်ကို ရှာကြပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ တီကောင်တွေတော့ တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” သူက သူတို့ကို ပြောသည်။ “ဒီကလေးတွေ ခင်ဗျားတို့ကို ရယ်စရာလုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ရဲများက နေရာအနှံ့ ရှာကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် မစွတာ ရိုက်ဂလေ၏ ရုံးခန်းအတွင်း ကျွန်မတို့ ဝင်သွားကြသည်။ ဗာနက်တာက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြေးသွားပြီး လျှို့ဝှက်တံခါးကို ဖွင့်ရန် စာအုပ်စင်ကို တွန်းလိုက်သည်။

သို့သော် ဘာမှ ဖြစ်မလာပါ။ ကြီးမားသော စာအုပ်စင်ကြီးက မရွေ့ပါ။

“ရှင် အဲဒါကို ပြောင်းလိုက်ပြီ” သူမက သူ့ကို အော်လိုက်သည်။ “တံခါးမပွင့်တော့ဘူး”

မစ္စတာရိုက်ဂလေက လျှို့ဝှက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာကို ပြောင်းလိုက်ရမှာလဲ” သူက ဝမ်းနည်းစွာ ဦးခေါင်း ခါရမ်းလိုက်သည်။ “အရာရှိမင်းတို့၊ ဒီကလေးတွေ စိတ်ကူယဉ်နေကြတယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီစာအုပ်ဆိုင်ဟာ သာမန်စာအုပ်ဆိုင်ထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး။”

ရဲအရာရှိက ခေါင်းညိတ်ဇိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အနှောင့်အယှက်ပေးမိတဲ့အတွက် အလွန်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကဲ၊ ကလေးတို့၊ မင်းတို့ကို ငါတို့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးပြီး၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ မိဘတွေကို ငါတို့ ပြောပြပါမယ်”

ကျွန်မ ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။ လူကြီး အချင်းချင်းပဲ ယုံကြည်နေ ကြပါလား။

မစ္စတာရိုက်ဂလေက လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ “အရာရှိမင်း ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြံတစ်ခု ရတယ်” သူက ပယ်ရီကို ပခုံးပုတ်လိုက် သည်။ “ကျွန်တော် တရားဝင်တိုင်တန်းမှုတွေ လုပ်ပြီး ဒီကလေးတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“သူတို့အပေါ် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူးဆိုတာ ပြသတဲ့အနေနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်က သူတို့ ကြိုက်တဲ့စာအုပ်ကို လက်ဆောင် အဖြစ် သူတို့ကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခွင့် ပြုလိုက်ပါမယ်” သူက ပြုံးနေ သည်။

“ခင်ဗျား သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ” ရဲအရာရှိက ပြောပြီး သူ့လူ များနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်မတို့ မစ္စတာရိုက်ဂလေနှင့်သာ ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

ရုံးခန်းတံခါးကို သူပိတ်လိုက်သောအခါ သူ၏ အပြုံးများ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

“မင်းတို့ သိပ်တော်ပါလား” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက ရှုတ်ချပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် အခု မင်းတို့ရဲ့ ကံကောင်းမှုတွေ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ မင်းတို့သိလား၊ သော့ကို ငါပြောင်းလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်စင် မရွေ့တာပေါ့”

စားပွဲအောက်ကို သူ လက်လှမ်းပြီး ဝှက်ထားသော ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် စာအုပ်စင်က ဘေးကို လျှောထွက်သွားပြီး သတ္တုတံခါးဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။

“ကဲ၊ မင်းတို့အားလုံး ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ကြပါ” သူက အမိန့် ပေးသည်။ “မင်းတို့ ကလေးတွေ တီကောင်တွေ ဘီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အလည်အပတ်သွားဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး” ပယ်ရီက သူ့ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ လူဆိုးပဲ”

“ရဲတွေကတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး” မစ္စတာရိုက်ဂလေက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို အဲဒီအောက်ဆီ ခေါ်သွားလို့ မရဘူး” ဗာနက် တာက အော်ပြောသည်။

“ငါ ခေါ်သွားလို့ မရဘူးလား” မစ္စတာရိုက်ဂလေက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ဘယ်သူက ငါ့ကို တားဆီးမှာလဲ။ ရဲတွေ ထွက်သွားကြပြီ။ အခု မင်းတို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီနေ့ စစ်တပ် (Army) ကို ငါ တိုက်ခိုက်

မယ့်ဟာ မင်းတို့ ဝင်ဖျက်ဆီးလိုက်ကြတယ်။ အခု မကြေပွဲ ပြန်လုပ်ဖို့ ငါ အလှည့်ရောက်လာပြီပေါ့။ ကဲ၊ ငါတို့ အချိန်ဖြုန်းနေကြပြီ”

ခရမ်းရောင် အရည်များပြည့်နေသော ဆေးထိုးအပ်ကို သူ ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ၎င်း၏ ချွန်ထက်သော အပ်များက ခြိမ်းခြောက်နေဟန်ဖြင့် လက်လက်ထနေသည်။ “မင်းတို့ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် မင်းတို့ကို ငါ တီကောင်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မယ်”

သူက ကျွန်မတို့ကို ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားက ကျွန်မတို့ကို ကုန်တိုက်အောက်အနက်ဆီသို့ သယ်ဆောင် ပြီး ကြီးမားသော ငွေရောင်လိုဏ်ဂူခန်းမကြီးအတွင်း ကျွန်မတို့ တစ်ခါ ဝင်လာကြပြန်သည်။ တွန့်လိမ်နေသော ခရမ်းရောင်တီကောင်များရှိသည့် မှန်တွင်းကြီး၏ အထက်တွင် ဂလော်ရီယာ တွဲလောင်းဖြစ်နေဆဲဖြစ်ပြီး အကူအညီ တောင်းနေသည်။

“သူမကို ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

“ငါ့ကို သူမ အာခံတဲ့အတွက် တန်ဖိုးကို ပေးဆပ်ရမယ်” သူက ပြန်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ မင်းတို့လည်း အဲဒီလို လုပ်ကြရမှာပဲ” သူက ဆေးထိုးအပ်ကို ကျွန်မတို့ဘက် ထိုးပြလိုက်သည်။ “မင်းတို့ သူမနဲ့ အတူ လိုက်ရမယ်။ အခု တွင်းထဲကို ဝင်ကြ”

ရုတ်တရက် သူနောက်မှ တဝီဝီမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့လည်း ၎င်းကို ကြားကြသည်။ ၎င်းက ဓာတ်လှေကား မော်တာလည်သံ ဖြစ်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် လာနေပြီ” သူက ခက်ထန်စွာ အော်ပြော လိုက်သည်။ သူက မယုံကြည်နိုင်ဟန် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဒီနေရာမှာရှိတာ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး”

“မစ္စတာရိုက်ဂလေ၊ ခင်ဗျား ဇာတ်သိမ်းပြီ” ပယ်ရိုက် ပြောသည်။ သူ၏ အိတ်ထဲမှ သေးငယ်သော ရေဒီယို အသံလွှင့်စက်ကလေးကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ရဲတွေ ဒါပေးသွားကြတယ်။ ခင်ဗျား

ပြောသမျှ စကားအားလုံးကို သူတို့နားထောင်ပြီးကြပြီ။ အခု သူတို့ ခင်ဗျားကို လာဖမ်းနေကြပြီ”

“မင်း ဒီလို ထင်ရင်တော့ မင်း လူမိုက်ပဲ” မစ္စတာ ရိုက်ဂလေက အံ့ကြိတ်ပြောသည်။ တီကောင်တွင်းကြီးကို သူက ညွှန်ပြသည်။

“ဒီအထဲမှာ တီကောင်တွေ သိန်းသန်းချီရှိတယ်။ သူတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပေါက်ကွဲကြမယ်ဆိုရင် ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားလိမ့်မယ်”

“ရှင် မလုပ်ရဲပါဘူး” ဗာနက်တာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ မလုပ်ရဲဘူးလား” မစ္စတာရိုက်ဂလေက လိုက်ခေါင်းတံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ “ငါ့ရဲ့ တီကောင်တွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ထားပြီဆိုတော့ ဒီနေရာကို ငါ မလိုတော့ဘူး။ ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်အသစ်တွေကို တခြားတစ်နေရာမှာ ငါမွေးမြူလို့ ရတယ်”

သူက အဝေးထိန်းခလုတ်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဒီတော့ ငါ လွတ်ရာကို ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းတို့ ကြားဖူးသမျှထဲမှာ အကျယ်လောင်ဆုံး ပေါက်ကွဲသံကြီးကို မင်းတို့နဲ့အတူ ငါထားခဲ့မှာပါ”

ထို့နောက် သူထွက်သွားသည်။

“ပယ်ရီ၊ တစ်ခုခု လုပ်ပါ” ဗာနက်တာက အော်ပြောသည်။

“သူပြောခဲ့တာ နှင် ကြားတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့တီကောင်တွေကို အသုံးပြုပြီး၊ ကုန်တိုက်ကြီးကို သူဖောက်ခွဲပစ်တော့မယ်။ ငါတို့အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“သူ့ကို ငါ အရင်ဦးဆုံး မတားဆီးနိုင်ရင် ငါ ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ပယ်ရီက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများ လင်းလက်သွားသည်။

“သူ့ကို ငါတို့ အနိုင်ယူနိုင်မယ့် လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ကျွန်မက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ရင်ပူလာမိ

လျက် မေးလိုက်သည်။

ပယ်ရီက လျင်မြန်စွာ တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်သည်။ “ဂျမီ တီကောင်တွေကို သတ်တဲ့နည်းလမ်းက ဘယ်နည်းအကောင်းဆုံးလဲ” ကျွန်မက ခေါင်းခါလိုက်သောအခါ သူက လက်ဖျောက်တီးပြလိုက်သည်။ “ရေပေါ့” သူက ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ “အဲဒီတီကောင်တွေကို နှင့်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကနေ ငါ ဆေးချပေးတာ နှင့်မှတ်မိလား။ အင်း။ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်တွေအားလုံးဟာ ရေပိုက်တွေချည်းပဲ။ အဲဒါတွေက သူ့ရဲ့အအေးဓာတ်ပေးနည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ။ အဲဒီပိုက်တွေကို ငါတို့ ချိုးဖောက်ပစ်နိုင်ရင် တီကောင်တွေကို ရေလွှမ်းပြီး သူတို့အားလုံး ရေနှစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး တီကောင်တွေ ရေစိုနေရင် သူတို့ မပေါက်ကွဲကြတော့ဘူး။”

“နှင့် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ကျွန်မက မေးသည်။

“ဒါ သိပ္ပံနည်းနဲ့ ဆိုင်တယ်” သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့လည်း ရေနစ်မှာပေါ့” ဗာနက်တာက ထိတ်လန့်စွာ ညည်းတွားပြောသည်။ “ဒါ မိုက်မဲတဲ့ အကြံအစည်လို့ ငါထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး” ပယ်ရီက အနီရောင်ဘီးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အော်ပြောလိုက်သည်။ “ရဲတွေ ဒီကို ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ လွတ်မြောက်သွားနိုင်တယ်” ပယ်ရီက ဘီးကြီးကို စတင်လှည့်သည်။

“ဒီအကြောင်း ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ပိုက်တွေထဲက ရေဖိအားကို မြှင့်တင်လိုက်ရင် ပိုက်တွေ ပေါက်ကွဲသွားလိမ့် မယ်”

သူက ဘီးကို ဆက်လက်လှည့်နေသည်။ သို့သော် ဘာမှ ဖြစ်မလာပါ။

ထို့နောက်တွင် ရေပိုက်များ အသံမြည်၍ တုန်လှုပ်လာကြသည်။ ဘီးအနီးအနား၌ ရှိသော ရေပိုက်များတွင် သေးငယ်သော ကွဲအက်ရာများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းတို့ထဲမှ ရေများ စိမ့်ထွက်လာသည်။

“ပယ်ရီ” ကျွန်မက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ငါ

ကြောက်တယ်။ နှင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ နှင့်ကိုယ်နှင့် သိပါတယ်နော်”

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော ကွဲအက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ရေပိုက်များ ပေါက်ကွဲ လွင့်ပျံ့ကုန်ကြသည်။ ရေများ သူမအပေါ်သို့ ပန်းထွက်လာပြီး တီကောင်တွင်းကြီးထဲသို့ စီးကျလာသောအခါ ဂလိုရီယာက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တီကောင်တွင်းကြီးက ရေအိုင်ဖြစ်လာသည်။ စွတ်စိုသော တီကောင်များက ငါးသေများကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မျောပါကုန်ကြသည်။

မကြာခင်၌ လိုဏ်ဂူမှာ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်သည်။ သေနေသော ခရမ်းရောင် တီကောင်များက ရေနှင့် မျောပါပြီး ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များကို ရိုက်ခတ်ကြသည်။ ရေက မြင့်သထက်၊ မြင့်လာသည်။ နောက်ထပ် ရေပိုက်များ ပေါက်ကွဲသောအခါ ဗာနက်တာက အော်ဟစ်သည်။ ခေါင်မိုးနှင့် နံရံများမှ ရေများ သွန်ချလာပြီး ကျွန်မတို့၏ ဒူးခေါင်းအထက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ပယ်ရီ” ကျွန်မက အော်သည်။ “ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်မှ ဖြစ်မယ်”

ပယ်ရီက ဘီးကို ပြောင်းပြန် ပြန်လှည့်သည်။ “ငါ ရေပိတ်လိုက် တော့မယ်” သူက လှမ်းပြောသည်။

ထိုအခါ အခြင်းအရာနှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဘီး ဂျမ်းဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းနောက် ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားပြီး၊ ရဲများ ကျွန်မတို့ဆီ ပြေးလာကြသည်။

MM 19.

ကျွန်မတို့ စောင်များပတ်လျက်၊ မစ္စတာရိုက်ဂလေ၏ စာအုပ်ဆိုင် ထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်မ ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး နှာစေးနေခြင်းကို မရပ် တန့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီရေယာမှာ အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ မိုင်းတွင်းတစ်တွင်းရှိတယ်” ရဲအရာရှိက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။ “အဲဒီ မိုင်းတွင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ရိုက်ဂလေ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားသလဲ မသိဘူး”

“သူက ဘူမိဗေဒပညာရှင်ပဲဟာ” ဂလိုရီယာက ပြောသည်။

“မြေအောက်မိုင်းတွင်းတွေအကြောင်း သူ့အကုန်လုံး သိတယ်။ မိုင်းတွင်းမြေပုံကို သူတွေ့ပြီး၊ သူ့ရဲ့ တီကောင်တွေအတွက် အဲဒီ လိုဏ်ဂူကို သူ အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဆိုင်က ဓာတ်လှေကားဟာ မိုင်းတွင်းရဲ့ တွင်းဝတစ်ခုဆီကို ရောက်တယ်။ သူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းဟာ အဲဒီမိုင်းတွင်းဟောင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲပေါ့”

“ငါတို့ သူ့ကို တွေ့မှာပါ” ရဲအရာရှိက ရေရွတ်ပြောသည်။

သို့သော် မစ္စတာ ရိုက်ဂလေကို ခြေရာအစရာမရဘဲ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

ဂလိုရီယာကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပြီး၊ ကျွန်မတို့ကို ရဲများက အိမ်သို့ ကားမောင်းပို့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဇာတ်လမ်းက ဤနေရာ၌ အဆုံးသတ် သွားသည်။ ဗာနက်တာကတော့ စိတ်ကူးကောင်းများ ရှိသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပယ်ရီကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ အိမ်တွင် လာ ထားသွားကြသောအခါ ဗာနက်တာက ကျွန်မတို့ကို မီးဖိုခန်းထဲသို့ ခေါ်လိုက်

သည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အမူအရာဖြစ်ပေါ်
နေပြီး၊ သူမက အလွန် အသံတိုး၍ အရေးတကြီးနိုင်သော အသံဖြင့်
ပြောသည်။

“မစ္စတာရိုက်ဂလေကို ရဲတွေ ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”
သူမက စကားစသည်။ “ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိမယ်
ထင်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ” ပယ်ရီက သိချင်နေသည်။

“နင်တွေ့ရမှာပါ” ဗာနက်တာက ကတိပေးသည်။ ကျွန်မတို့ကို
သူမ စိုက်ကြည့်နေသည်။ “အဆင်သင့် ပြင်ကြ”

သူမ ဘာစိတ်ကူးတွေ ရှိနေသနည်းဟု တွေးတောမိကြလျက်၊
သူမနောက်မှ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ ကျွန်မတို့ လိုက်သွားကြသည်။

အမှတ် ၄၄ ဘတ်စ်ကားကို သူမ တားလိုက်သောအခါ ကျွန်မက
သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ “မလုပ်ပါနဲ့” ကျွန်မက တောင်းပန်
သည်။ “သချိုင်းကို မသွားပါနဲ့”

သူမက စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို ဖြတ်ခနဲ
တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ “ငါ့ကို ယုံပါ ကျမီ”

ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ တက်ကြပြီး၊ တီးတိုးစကားပြောကြ
သည်။

“သူ အဲဒီနေရာမှာ ပုန်းနေတယ်လို့ နင် တကယ်ထင်သလား”
ပယ်ရီက သူမကို မေးသည်။

“ဟင်၊ သူပြောခဲ့တာ နင်ကြားသားပဲ။ ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်တွေ
ကို သချိုင်းမြေက တီကောင်တွေကနေ သူ ဖန်တီးယူခဲ့တာပဲ” ဗာနက်တာ
က ရှင်းပြသည်။ “ဒါကြောင့် ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်တွေကို သူ ထပ်မွေး
ချင်တယ်ဆိုရင် သချိုင်းကို သူ သွားရမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဗာနက်တာ အလွန်တော်ပေသည်။ ၎င်းကို ပယ်ရီ အဘယ်
ကြောင့် မစဉ်းစားခဲ့သနည်း။

သင်္ချိုင်းဆီသို့ ဘတ်စ်ကားရောက်သောအခါ ကြီးမားသော သံ
တံခါးကြီးမှ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ပြီး ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်သို့ လျှောက်
သွားကြသည်။ သစ်ပင်တစ်ခုကြားမှ သေးငယ်မှောင်မဲသော အဆောက်
အဦးဖြစ်သည့် ရုံးခန်းဆီသို့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုက ညွှန်ပြနေသည်။

ဗာနက်တာက တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ကောင်တာဆီသို့
လမ်းလျှောက်သွားသည်။

“ရိုက်ဂလေလို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီမှာ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်
လိုက်သလား” သူမက မေးသည်။

စာရေးစားပွဲနောက်မှ အမျိုးသမီးက အခေါင်းထဲမှ ယခုတင် ထွက်
လာခဲ့ပုံ ပေါက်နေသည်။ ကြီးမားသော စာအုပ်ကြီးကို သူမ စာရွက်များ
လှန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်” ကျောက်စရစ်ခဲများကို ဂေါ်ပြားဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့
သို့သော အသံဖြင့် သူမက ကျွန်မတို့ကို သတင်းပေးသည်။ “ဒါပေမယ့်
မြေမြှုပ်ဘူး” သူမက ဆက်ပြောသည်။ “ဂူသွင်းတာပါ”

မြေပုံကလေးပေါ်မှ ဂူကို သူမက အမှတ်အသား လုပ်ပြလိုက်
သည်။ အပြင်ဘက်မှ လတ်ဆတ်သော လေထဲသို့ ကျွန်မတို့ ထွက်လာကြ
သည်။

ကျွန်မတို့၏ ခြေလှမ်းများက ကျောက်တုံးကလေးများပေါ် ဖိနင်း
လျက်၊ တိတ်ဆိတ်နေသော အုတ်ဂူများအကြား ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်
ကြသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးဂူကြီး
ကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြသည်။ သတ္တုတံခါးပေါ်တွင် ဤသို့ နာမည်ရေးထား
သည်။

ရိုက်ဂလေ။

“ငါ အထဲကို မဝင်ဘူး” ကျွန်မ တုန်ယင်နေမိသည်။

“ငါ ဝင်မယ်” ဗာနက်တာက အတင်းအကြပ်ပြောသည်။

သတ္တုတံခါးပေါ်မှ မျောက်လက်ကို သူမက လှမ်းကိုင်ပြီး မဖြုတ်
လိုက်သည်။ တံခါးပတ္တားများ တက္ခိုက္ခိုမြည်လျက်၊ တံခါးပွင့်သွားပြီး၊ အထဲမှ
မှောင်မည်းနေသော တွင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ အောက်စော်နံ့နေသော
အုတ်ဂူအတွင်း ကျွန်မတို့ ခြေလှမ်းဝင်ကြပြီး၊ ရှေးဟောင်းကျောက်တုံးများ
ပေါ် ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်ပွတ်တိုက်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။

“ဘာမှ မရှိဘူး” ပယ်ရီက တီးတိုးပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရွေ့လျားလာသည်။ ကျွန်မတို့ဆီသို့
တစ်စုံတစ်ရာ လာနေသည်။

၎င်းမှာ သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင်၏ အရွယ်အစားရှိသော ကြီးမားသည့် ခရမ်းရောင်တီကောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဂလိုရီယာကို တွင်းထဲသို့ ဆွဲချသွားခဲ့သည်မှာ ထိုရောမတီကောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းက အနီးသို့ တွန့်လိမ်တိုးကပ်လာသောအခါ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ လိမ့်လာသည်။

ပယ်ရီက ၎င်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဆေးထိုးအပ်ပြွန်ကို ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။

“မစ္စတာရိုက်ဂလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးထိုးလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်” သူက အော်ပြောသည်။ “သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီတီကောင်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

ကြီးမားသော တီကောင်ကြီးက ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကို မြောက်မလိုက်သည်။ ၎င်းက၏ မေးရိုးက ကျယ်သထက် ကျယ်စွာ ပွင့်ဟလာသည်။

“ဝင်လာကြပါ ကလေးတို့” မစ္စတာရိုက်ဂလေ၏ အသံက ပြောသည်။ “ငါ့ရဲ့မိသားစု အုတ်ဂူက ကြိုဆိုပါတယ်။ အခု ငါ ကလဲ့စားချေရတော့မယ်”

ကျွန်မတို့ တံခါးဆီ ပြေးကြသည်။

“ငါတို့မှာ ပေါက်ကွဲတဲ့ တီကောင်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဗာနက်တာက အော်ပြောသည်။

“ဟင်” ပယ်ရီက မလုံမလဲ အမူအရာပေါ်သွားပြီး သူ၏ အိတ်ထောင်ထဲမှ တွန့်လိမ်နေသော ခရမ်းရောင်တီကောင်တစ်ချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ “ငါ နှစ်ကောင်လောက်ယူထားရင် အန္တရာယ်မဖြစ်ဘူး၊ ထင်လို့ပါ”

မစ္စတာရိုက်ဂလေက အနီးသို့ ပို၍ တွန့်လိပ်တိုးကပ်လာသည်။
“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းတို့ မလွတ်တော့ပါဘူး” သူက ကြုံးဝါး

သည်။

ဗာနက်တာက ကျွန်မတို့ကို အုတ်ဂူတံခါးမှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ပယ်ရီ” သူမက သူ့ကို ပြောသည်။ “အဲဒီတီကောင်တွေကို
အုတ်ဂူသို့ နင်အားရှိသမျှ အစွမ်းကုန် တအားပစ်ပေါက်လိုက်စမ်းပါ”

အဲဒီတီကောင်တွေကို ချစ်ရုံထဲ နင်အားရှိသမျှ

အစွမ်းကုန် တအားပစ်ပေါက်လိုက်စမ်းပါ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

“အဲဒါတွေက ငါ အမှတ်တရထားတဲ့ဟာတွေဟ” သူက ကန့်ကွက်
သည်။

ကျွန်မကို သူ မတားဆီးနိုင်ခင် တီကောင်များကို သူ့လက်ထဲမှ
ကျွန်မ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အုတ်ဂူထဲသို့ အသားကုန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ အလင်းရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွားပြီး ကျယ်
လောင်သောပေါက်ကွဲသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အုတ်ဂူ သွက်သွက်ခါအောင်
တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျောက်တုံးအစများ လွင့်ပျံ့လာသောအခါ ကျွန်မတို့
ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ဇရာမတီကောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားသောအခါ ပိုမို
ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အုတ်ဂူအမိုးနှင့် နံရံများ ပြိုကျလာသည်။ ၎င်းနောက် အားလုံး
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ ဖုန်မှုန့်များ ပေကြဲလျက်၊ တုန်ရီစွာဖြင့် မတ်တတ်
ထရပ်ကသည်။ အုတ်ဂူ လက်ကျန်ကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ၎င်းက
အကျိုးအပျက် အပုံတစ်ပုံသာ ဖြစ်တော့သည်။

“အိုး” ပယ်ရီနှင့် ဗာနက်တာတို့ အောင်အောင်မြင်မြင် အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် လက်ဝါးရိုက်လိုက်ကြသည်။ “ဒီအထဲက သူ တွန့်လိမ်ထွက်
လာမှာကို ငါ ကြည့်ချင်လိုက်တာ” သူက ရယ်သည်။

“သို့သော် ကျွန်မ ကြိုက်၍ စဉ်းစားမိသည်။ “သူတွန့်လိမ်ထွက်
လာရင်၊ ဘာဖြစ်မလဲ ... ”

“တစ်နေ့နေ့တွင် မစွတာ ရိုက်ဂလေကို ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ကြ
လျှင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“အဲဒီအခါကြရင် သူ ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်မလဲ”

အိမ်ထဲမှာပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ့်

ဝင်လယ်မှလာသူများ

အိမ်ထဲမှာပဲ အိမ်ထဲမှာပဲ

Mr Midnight

ဆုတ်နိုးလွင်
JAMES LEE

Wormhead
They Came From The Drain

လေကထန်လာသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော လှိုင်းလုံးများ အကြားတွင် သင်္ဘောလူးလိမ့်သွားသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်များက သင်္ဘော လက်တန်းတစ်ဝိုက်တွင် လူစုနေကြသည်။

အနီးအနားရှိ ကျွန်းများသည် ချဉ်းကပ်လာသော မုန်တိုင်းနောက် ဌ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ပင်လယ်ပြင်မှာ မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်း၌ ပို၍ မှောင်မည်းလာပြီး၊ အန္တရာယ်ရှိလာသည်။ အချိန်လည်းကုန် နေပြီ။ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ အလုပ်မှာ အလွန် ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ်ရှိလာသည်။

တုတ်ခိုင်သော ခုမဏိကြိုးများက သင်္ဘောမှ ပင်လယ်အနက်ထဲ သို့ ဆင်းသွားသည်။ မငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ရေပြင်အောက် မိတာနှစ် ထောင်တွင် သေးငယ်သောအခန်းတစ်ခန်း အရွယ်အစားရှိ ကြီးမားလှသည့် ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခုကို ပင်လယ်ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် တစ်ရွတ်တိုက်ဆွဲလျက် ရွံ့များကို ဆွဲတင်နေကြသည်။

တစ်နေ့လျှင် ကိုးကြိမ်၊ ပိုက်ကွန်ကို ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ဆီသို့ ဆွဲတင်ပြီး သိပ္ပံပညာရှင်များက နက်ရှိုင်းသော ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရွံ့များကို အလွန်ဂရုစိုက်လျက် စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ကံကောင်း ကြမည်ဆိုလျှင် သယ်ယူလာသော ရွံ့မြေများထဲတွင် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှ အဖိုးတန်သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ပါလာလိမ့်မည်။ ၁၀ ရက်မြောက်၊ နောက် ဆုံးနေ့တွင် ပုစွန်၊ ကဏန်းနှင့် ငါးအမျိုးပေါင်း ၁၂၀၀ သူတို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ထဲမှာ ယခင်က တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော ရေသတ္တဝါများ တို့နှင့်အတူ ရေအောက်သတ္တဝါအသစ် ၁၂ မျိုး ပါလာသည်။

နီလာရောင်ရှိသော ဥများနှင့်အတူ အနီရောင်သွေးရှိသော ပုစွန် တုပ်များနှင့် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖိအားပြောင်းလဲမှု ကြောင့် ပေါက်ကွဲသွားကြသည့် ဆန်းကြယ်သော ငါးများကို ယမန်နေ့က သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ သူတို့၏ အလုပ် ရပ်ဆိုင်းသွားရသည်။ ထိုနေ့တွင် ပင်လယ်ပြင်မှ နောက်ထပ် အဖိုးတန်ရတနာ များ ရရှိတော့မည့်ပုံ မပေါ်တော့ချေ။

ရေပြင်ပေါ်ဆီသို့ ပိုက်ကွန် ဆွဲတင်နေသောအခါ မိုးကြိုးပစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းကြောင့် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီး များ လှုပ်ခါသွားမည်ကို ကြောက်လန့်လျက်၊ သိပ္ပံပညာရှင်များက စိုးရိမ်မှု ပန်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် သံမဏိကြိုးများ ပြတ်ထွက်ပြီး သင်္ဘောပေါ်၌ စောင့်နေကြသူများကို ပြန်လည်ရိုက်ခတ်မိမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နောက်ဆုံး၌ ကြီးမားသော ပိုက်ကွန်ကြီး ရေထဲမှ မြောက်တက် လာပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့ လွှဲရမ်း ရောက်ရှိလာသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များက ပိုက်ကွန်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကြသည်။ ပိုက်ကွန် ထဲတွင် ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရှန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူတို့ တွေ့မြင်ရသောအရာကြောင့် သူတို့ သွေးများ အေးခဲ့သွား ကြသည်။

“ငါတို့ တွေ့တဲ့အရာကို ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူး” သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ကြောက်လန့်မှုကြောင့် မျက်နှာဖြူဖွေးလျက် သတိပေးလိုက် သည်။ “ဘယ်သူမှ မသိရဘူး”

“အစွမ္မန်၊ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးသိ
သွားပြီး၊ အဝတ်အစားဟောင်းတွေ ယူပေးပါလား” အန်တီလီဇာက ခိုင်း
သည်။

“မိဘမကလေးတွေကို ငါ အဲဒါတွေ ပေးချင်လို့ပါ”

အို၊ ထပ်ခိုးပေါ်ကို ယခင်က ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှ မရောက်
ကြပါ။ ထပ်ခိုးဆိုသည်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်ဆို
သည်က ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်အားလုံးတွင် ကြောက်စရာ
ကောင်းသော အရာအားလုံးသည် မြေအောက်ထပ်တွင်သော်လည်းကောင်း
ထပ်ခိုးပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့် အဒေါ်၏ စကားလုံးများက ကျွန်တော်
အိပ်မက်ဆိုး အစပြုခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မည်ကဲ့သို့ သိနိုင်မ
နည်း။ အိပ်မက်ဆိုးက ဆိုးရွားလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝ နိဂုံးချုပ်ထေ
မည်ဟုပင် ထင်မိလေသည်။

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး အခြေအနေအချို့ကို ရှင်းပြပါမည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းများ ကျွန်တော့်အဒေါ်လီဇာ၏ အ
အသစ်ဆီသို့ အလည်အပတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထပ်ခိုးတစ်ခုနှင့် အထပ်ထေ
ထပ်ပါသော အိမ်တစ်လုံးတွင် သူမ နေထိုင်သည်။

သူမ၏ အိမ်နှင့်ခြံက အသစ်စက်စက်ဖြစ်ပြီး၊ ကြီးမားသော ရေခဲ
မြောင်းကြီးဘေးတွင် ရှိနေသည်။

ထို့အတူ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်က အစ
ပါ။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၂ နှစ်ရှိပြီး ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများကလွှဲ
ကျွန်တော်နှင့် သက်တူ ရွယ်တူ ဖြစ်ကြသည်။

ချန်ချိုက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အိတ်ထောင်ထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံအလင်ရှိသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မောင်းချွတ်၊ မှတ်စုစာအုပ်၊ ဖောင်တိန် အစရှိသည့် ပစ္စည်းမျိုးစုံကို သူ့အမြဲတမ်း သယ်ဆောင်သည်။ သူက သတ္တိလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

ရှိဂျီက ကျွန်တော်တို့၏ ဖျော်ဖြေရေးသမားဖြစ်သည်။ သူက ဟာသပြက်လုံးများ ပြောတတ်သည်။ စက်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်လျှင် လည်း သူ့အလွန်တော်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် စာသက်ရှုနေသကဲ့သို့ စာသံထွက်နေသည်။

ထို့နောက် စတင်ဖိလည်း ရှိသည်။ သူမ အလွန်လှသည်။ သူမက အငယ်တန်း တင်းနစ်ချန်ပီယံတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အသက်အရွယ်အုပ်စု၌ သူမ နံပါတ်အဆင့် ၄ ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ၎င်းက ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မသိကြပါ။ သူမသည်။ အလွန်ပိန်ပါးပြီး အသားညိုသည်။

အန်တီလီဇာ၏ ထပ်ခိုးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လှေကား စတင်တက်ကြသည်။ ချန်ချီမောဟိုက်လာသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများ သယ်ဆောင်လာသောကြောင့် သူ့အမြဲတမ်း မောဟိုက်ရသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် ထပ်တက်ရဦးမှာလဲ” သူက မောဟိုက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

စတင်ဖိက သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ “နင် အရမ်းကို ပျော့ညံ့တာပဲ” သူမက ပြောသည်။ “နင် လေ့ကျင့်ခန်းများများ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ ရှိဂျီက စကြန်လမ်းအဆုံးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားတစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။ “အဲဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်” သူက ပြုံးလျက် ပြောသည်။ “ဒုက္ခထပ်ခိုးဆိုတာ ... ”

သူ ဟာသ ပြက်လုံးများ အမြဲတမ်းပြောခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ၎င်းက ရယ်စရာမကောင်းတတ်ပါ။

ဗီရိုတံခါးထက် ပိုမကျယ်သော တံခါးတစ်ခုဆီသို့ လှေကားမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

တံခါးလက်ကိုင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ပြီး တွန်းလိုက်သည်။ တံခါးက ရုပ်ရှင်ထဲမှာကဲ့သို့ တကျိကျိမြည်လျက် ပွင့်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပ်ခိုးထဲသို့ ဝင်ကြသည်။

ကျွန်တော် တကယ့်ကို စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့၏

မျက်နှာပေါ်သို့ ပင့်ကူမျှင်များ တွဲကျနေခြင်း မရှိပါ။ ဘာ သတ္တဝါကြီးမှလည်း မရှိပါ။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိပါ။ ၎င်းက အန်တီလီဇာမလိုချင်သော ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နေသော ပျင်းရိဖွယ် နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထပ်မံစိုးက အိမ်ခေါင်မိုးအောက်တွင် ရှိနေသောကြောင့် အလွန်မူးပြီး မွန်းကြပ်နေသည်။ ဤနေရာ၌ မည်သည့်အရာမှ နေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

၎င်းက အလွန်လည်း မှောင်လှသည်။ ခေါင်မိုးတွင် ရှိသော မှန်အပေါက်တစ်ခုမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းတန်းတစ်ခုသာ မရှိလျှင် ထိုနေရာသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေလိမ့်မည်။

ချန်ချိုက သူ၏ အိတ်ထောင်ထဲကို လိုက်စမ်းနေသည်။ “ငါ့လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဘယ်မှာပါလိမ့်” နှာချေချောင်းဆိုးခြင်းကြားမှ သူက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ဒီနေရာက ဖုန်အရမ်းပေါတာပဲ”

“အနံ့လည်း မကောင်းဘူး” စတက်ဖီက တရှုံ့ရှုံ့လုပ်၍ ပြောသည်။ “နင့်အဒေါ် ဒီအပေါ်လာပြီး တစ်ခါမှ မလှည်းကျင်းဘူးလား”

ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထခုန်မိကြသည်။ အလင်းတန်းက ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာတစ်ခုကို တည့်တည့်ထိုးထားသည်။

စတက်ဖီက ကြိတ်ရယ်သည်။ “ဘုရားကျောင်းက မျက်နှာဖုံးစွပ်အဟောင်းကြီးပါ”

ပစ္စည်းများက နေရာအနှံ့တွင် ပြတ်သိပ်နေကြသည်။ သေတ္တာများ၊ ပလပ်စတစ်အိတ်များ၊ ဘီးတစ်ဖက်မရှိသော စက်ဘီးအဟောင်းတစ်စီး၊ သံကုတင်အဟောင်းတစ်လုံး၊ ကြီးမားသော သံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော် ဦးလေး၏အဘိုး မသေခင်က ထားရစ်ခဲ့သော ပရိဘောဂ အဟောင်းတချို့တို့ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသောအခါ ထူးဆန်းသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

၎င်းက တစ်စုံတစ်ယောက် အသက်ရှူနေသကဲ့သို့ အသံထွက်

နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ” စတက်ဖီက တီးတိုးပြောသည်။

“အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး” ရှိဂျီက ခွန်းတုန်ပြန်သည်။ “အဲဒါ ချန်ချီ
ဖြစ်ရမယ်”

၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ ကြားကြရပြန်သည်။ ၎င်းက “အင်
အင်၊ အင်၊ အင်” ဟူ၍ ညည်းသံရှည်မျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တံခါးဆီသို့ လှည့်ပြေးကြလေပြီ။

၁၁၇

တံခါးဝမှ ကျွန်တော်တို့ အလှအယက် ထွက်ကြပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားပေါ် ပြေးဆင်းကြသည်။ ချန်ချီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးများ စီးကျနေသည်။ ရှိရှိက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေသည်။

“နင်တို့ ကောင်ကလေးတွေ ဘာမှ မကြောက်ဘူးလို့ ငါ ထင်နေတာ” စကြုန်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အသက် အလှအယက် ရှုနေကြရသောအခါ စတက်ဖိက ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ပြောင်သည်။

“ငါတို့ ကြောက်တယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလို့လဲ” ရှိရှိက မေးသည်။ စတက်ဖိက မျက်လုံးတစ်ဖက် ပင့်လိုက်သည်။

“ဟင် နင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးကြတာလဲ”

“ငါ မပြေးပါဘူး” ရှိရှိက ခွန်းတုန်ပြန်သည်။ “ငါ့ခြေထောက်တွေ မြန်မြန်လှုပ်ရှားနေကြတာပါ ဒါပါပဲ”

သူမက သူ့ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အဲဒီနေရာကို ပြန်သွားပြီး အဲဒီအသံ ဘယ်က လာသလဲဆိုတာ ကြည့်သင့် တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ငါတို့ မသွားရင် ပိုကောင်းမယ်” ကျွန်တော် ပွင့်အန်ထွက်သွားသည်။ “အဲဒီနေရာမှာ သရဲတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်”

“ဒီအိမ်မှာ သရဲတွေ မနေပါဘူး” စတက်ဖိက ရယ်သည်။

“ဒီအိမ်က အသစ်ချက်ချုပ်ကြီးဟာ”

“သရဲတွေ နေရာတိုင်းမှာ နေနိုင်တယ်။ ဒါ လူတိုင်း သိနေတာပဲဟာ” ရှိရှိက ငြင်းခန်ပြောသည်။ “ဒီအိမ်မဆောက်ခင်က ဒီနေရာမှာ တစ်

ယောက်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီသရဲက လက်စား
ချေဖို့အတွက် ဒီနေရာမှာ စောင့်နေနိုင်သေးတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ” စတက်ဖိက နှာခေါင်းရှုံ့ပြောသည်။

ချွန်ချိုက သူ၏ မေးစေ့ကို ပွတ်လိုက်သည်။ “ခေါင်မိုးကို လေတိုး
တာ ဖြစ်နိုင်တယ်” သူက အဆိုပြုသည်။

“ဘာလေလဲ” ရှိရှိက အတိုက်အခံလုပ်သည်။ “ငါတို့ ဒီကို ရောက်
တော့ ဘာလေမှ မတိုက်ဘူး။ မှတ်မိလား”

“အမှန်တော့ အဲဒါဟာ အင်းဆက်တစ်ကောင်ရဲ့ အသံနဲ့တူတယ်
လို့ ငါထင်တယ်” ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောပြသည်။ “အထဲမှာ ပိတုန်း
တစ်ကောင်ကောင် ပိတ်မိနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကဲ ငါတို့ ဒီမှာ တစ်နေကုန် ~~တာတစ်ခုလည်း~~ အဲဒီအကြောင်း
ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

စတက်ဖိက ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်အောင် ပြောနေသည်။

“နင့်ရဲ့ အန်တီလီဇာ အဝတ်အစားတွေ ရှာမတွေ့ဘူးလားလို့
ထင်နေလိမ့်မယ်” စတက်ဖိက ခါးထောက်လျက်၊ ကျွန်တော်တို့၏ သိပ္ပံဆရာမ
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ပန်ပေါ်နေသည်။

“ငါတို့ ပြန်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရှိရှိကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ချန်ချီးကို
ကြည့်သည်။

စတက်ဖိက လျှာထုတ်ပြသည်။ “ကဲ၊ ငါ အပေါ်ပြန်တက်မယ်”
သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားတက်သွား
သည်။

တီခါးကို သူမ ဝုန်းခနဲ ပိတ်ခဲ့သည်။

ရှိရှိက အလိုမကျပုံပေါ်သွားသည်။ “မိန်းကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်
လို့ အမြဲတမ်း ဒီလို ပြုမူကြတာလဲ မသိဘူး” သူက သိချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မြောင်းသော လှေကားပေါ် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်

ကြပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထပ်ခိုးက မှောင်မဲပြီး ဖုန်ထူထပ်နေသည်။ သို့သော် စတက်ဖီ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။

“စတက်ဖီ” ကျွန်တော်က ခေါ်သည်။

အသံတစ်သံမှ ထွက်မလာပါ။

“စတက်ဖီ” ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ရှိဂျီက ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်သည်။ “သူမ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတယ်” သူက တီးတိုးပြောသည်။ “သူမကို ထားလိုက်စမ်းပါ”

ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မီးဖွင့်လိုက်ပြီး မှောင်မဲနေသော ထပ်ခိုးထဲကို လှည့်ပတ်ထိုးကြည့်သည်။ “သူမကို ငါတို့ မတွေ့ရရင်” သူက တင်းကြပ်နေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “သူမ တစ်ခုခု ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

“သူမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ရှိဂျီက တုန့်ပြန်ပြောသည်။

“ငါတို့ ဝင်မလာခင်ကလေးကတင်ပဲ၊ သူမ ဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ဟာ၊ သူမ ငါတို့ကို နောက်ပြောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

သူက လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး၊ ကြီးမားသော သံသေတ္တာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“သူမ အဲဒီအထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါလောင်းခဲ့တယ်”

သေတ္တာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားနေပုံရသည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှ ချွေးများ စီးကျလာလျက်၊ ၎င်းဆီသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။ သေတ္တာအဖုံးကို ကျွန်တော်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဓာတ်မီးထိုးစမ်း” ချန်ချိုကို ကျွန်တော် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အံကြိတ်ပြီး အဖုံးကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း မလိုက်သည်။ ရှုပ်ရှင်ထဲတွင် အလောင်းများလုပ်ကြသလို၊ စတက်ဖီ ခုန်ထပြီး ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

သို့သော် သူမ ခုန်ထမလာပါ။

ချန်ချိုက အထဲကို ဓာတ်ပီးထိုးပြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသော အရာမှာ စာအုပ်အဟောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် လှန်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မူးမေ့လဲကျမတတ်ဖြစ်သွားရသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ပိုးကောင်များစွာတို့သည် စာရွက်များကို ကိုက်ဖြတ်စားနေကြသည်။

“အိုး” ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ပြီး မတ်တတ် ခုန်ရပ်လိုက်သည်။ အမှောင်ကျနေသော ထပ်ခိုးကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “သူမ ဘယ်မှာပါလိမ့်” ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“သူမကို သူတို့ ခေါ်သွားပြီ” မကောင်းဆိုးရွားကဲ့သို့သော အသံတစ်သံက တီးတိုးပြောသည်။

ကျွန်တော်၏ အော်ဟစ်သံက ထပ်ခိုးထဲတွင် ဖွဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ရှိရှိက တဟားဟား ထရယ်သည်။ “သူမကို သူတို့ ခေါ်သွားပြီ” သူက စောစောက မကောင်းဆိုးရွားအသံမျိုးဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

“ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်က အော်ဟစ်ပြောပြီး သူ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ချန်ချိုက ကျွန်တော့်လက်ကို အုပ်ဖမ်းထားသည်။

“နားထောင်စမ်း” သူက အလျင်စလို ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ တုန်သွားကြသည်။

အသံ ဘယ်ကလာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မပြောနိုင်ပါ။

သို့သော် ၎င်းက နီးနီးကလေးတွေ ရှိသည်။

အလွန်ကို နီးကပ်သည်။

စောစောက ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရသော မနှစ်မြို့ဖွယ် ညည်းသံ ပင်ဖြစ်သည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

၎င်းက လူအသံ မဟုတ်ပါ။ အင်းစက်ပိုးတစ်ကောင်ကောင် ပြု

လုပ်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ လေးလေးပင်ပင်နှင့် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်
နေသော အသံဖြစ်သည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

၎င်းအသံကြောင့် ကျွန်တော် သွေးခဲသွားသည်။

■

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့၏ မျက်လုံးများကမူ ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားစွာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ချန်ချို လက်တုန်ယင်နေပြီး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းတန်းက အမှောင်ထုထဲတွင် ယိမ်းထိုးကနေသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ” ရှိဂျီက ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် တီးတိုးပြောသည်။

“အဲဒါ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ငါ ... မ မ မသိဘူး” ချန်ချိုက တံတွေးမျိုချနေရသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါကြောင့် စတက်ဖီ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ငါမျှော်လင့်တယ်” စတက်ဖီတုံး။ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် သူမကို လုံးလုံး မေ့သွားသည်။

“သူမ ဒီအထဲ တစ်နေရာရာမှာ ရှိရမယ်” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သူမ ... ၊ သူမ ... ” ချန်ချို စကားထစ်နေသည်။

“သူမ သေပြီလား၊ အသက်ရှင်သေးရဲ့လား”

“ဘယ်သူက စတက်ဖီကို သတ်ချင်မှာလဲ” ရှိဂျီက ရယ်ချင်သလို လိုဖြင့် မေးသည်။ “သူမ ပုန်းနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒီအသံကို သူမ လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ရှိဂျီမှန်သည်။ ထပ်မံထဲတွင် စတက်ဖီပုန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ သူမ ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လှန့်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ငါတို့ သုံးယောက်ရှိတယ်။ အန်တီလီဇာ အောက်

ထပ်မှာရှိတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ” ကျွန်တော်က သူတို့ကို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ “ထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေ ကြားရလို့ ငါတို့ ကြောက်ရမှာလား။ မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အစား တွေ ငါတို့ ယူကြပြီး အောက်ပြန်ဆင်းကြမယ်။ စတက်ဖီ၊ ငါတို့ နောက်ပြန် လိုက်လာချင်ရင် လိုက်လို့ရတာပဲ”

“ငါ သဘောတူတယ်” ချန်ချီက ပြောသည်။ “စတက်ဖီ နောက် ပြောင်ကစားချင်နေရင် ဒါ သူ့ကိစ္စပဲ” သူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှည့်ပတ် ထိုးကြည့်ရာ၊ အခန်းထောင့်ရှိ အဝတ်ပုံတစ်ပုံပေါ်သို့ အလင်းတန်းများ ကျ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ၎င်းဆီသို့ ဦးဆောင်သွားသော်၊ အမှောင်ထဲမှ နောက်ထပ် စာအုပ်သေတ္တာတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိသွားသည်။ ကျွန်တော့် ရှူးဖိနပ်ပေါ်သို့ ပိုးကောင်များ ပြုတ်ကျကုန်ကြသည်။ အဝတ်အစားအဟောင်း များကို ကျွန်တော် စတင်ကောက်ယူသည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေး၏ ရုပ်အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီအဟောင်းများ။ အန်တီလီဇာအရင်က ဝတ်ခဲ့သည့် ဘလောက် အင်္ကျီအဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အနံ့အသက်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားသည်။

ရှိက္ခီက မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ “မိဘမဲ့ကလေးတွေကတော့ ဒါတွေ ကို ဝတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး” သူက ရှုံ့ချပြောသည်။

“မိဘမဲ့ဂေဟာဖွင့်တဲ့လူတွေက ရန်ပုံငွေရှာဖို့အတွက် အဲဒါတွေကို ရောင်းကြတယ်” ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။ ရှိက္ခီသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိုက်မဲသော အရာများကို ပြောတတ်သည်။

အဝတ်အစားဟောင်းတစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်ပြီး သယ်ယူတော့မည်ပြင်သောအခါ ထိုအရာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အမှောင်ထဲတွင် အရိပ်ထင် လာပြီး ရှေ့သို့ တိုးလာကာ ကျွန်တော့်ကို တွန်းချလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အဝတ်အစားများကို ဆွဲလုယူလိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါ” ကျွန်တော် အသံကုန် အော်လိုက်သည်။
မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော မြည်သံက ကျွန်တော်နားထဲတွင် ပြည့်လျှံ
သွားသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

ရှိက္ခိက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။ “အဲဒါ စတက်ဖီပဲ” သူက
အော်ပြောသည်။ “ငါ သူ့ကို ဖမ်းမယ်”

ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ၎င်းက ကုတ်
အင်္ကျီအရှည်ဝတ်ထားသော လူသေးသေးတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ စတက်
ဖီ ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လှန့်ရန်အတွက် အဝတ်အစားအဟောင်းများ
ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ် ကုန်းရုန်းထပြီး သူ့ကို သွားကူညီသည်။
ချန်ချိုက နောက်က လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် စတက်ဖီ
အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ကြသည်။

“စတက်ဖီ ရပ်စမ်း” ရှိက္ခိက ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။ “နင်
ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုက်နေတာလဲ”

“အို” ကျွန်တော်က အော်သည်။ “စတက်ဖီ၊ ငါ့ကို မကန်နဲ့”
ထိုနောက်တွင် ချန်ချိုက ထူးဆန်းသော သဏ္ဍာန်ကို လက်နှိပ်
ဓာတ်မီး ထိုးကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဘဝတွင် ကြားဖူးခဲ့သမျှ အကျယ်လောင်
ဆုံးသော အော်သံဖြင့် သူအော်လိုက်သည်။

“ဒါ စတက်ဖီ မဟုတ်ဘူး” သူက အော်ဟစ်ပြောသည်။ “ကြည့်
စမ်း”

အေးစက်သော ထိတ်လန့်စိတ်က ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို
ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ အထိတ်
တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် ရှိက္ခိက အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်
သည်။ ၎င်းက ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ဝတ်ထားသော စတက်ဖီ မဟုတ်ပါ။

သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။
သို့သော် တခြားသတ္တဝါကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။
၎င်းသည် ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးဖြစ်လေသည်။

၁၁၇

ပိုးဟပ်ကြီးက ဆန့်ကျင်ရုန်းကန်နေပြီး ပါးစပ်နှင့် ကိုက်သည်။ ၎င်းဆီမှ ကျွန်တော့်လိုမ့်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် မေးခွန်းများ ဖိစီးနေသည်။ ပိုးဟပ်တို့သည် ဘယ်အချိန်က ထိုမျှ ကြီးထွားခဲ့သနည်း။ ပိုးဟပ်တို့ ဘယ်အချိန်က အကျီဝတ်ကြသနည်း။

ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီး ခုန်လာသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က လူ့ခန္ဓာကိုယ်နီးပါး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာရှိသောနေရာတွင် ဤသတ္တဝါက ပိုးဟပ်ဦးခေါင်း ရှိနေခြင်းသာ ကွဲပြားသည်။ နောက်ပြီး သူ့တွင် အတောင်ပံများ ရှိသည်။ အတောင်ပံများက လက်များကဲ့သို့ ကုတ်အကျီလက်မှ ထိုးထွက်နေကြသည်။

ထိတ်လန့်ခြင်းက အဖျားရောဂါကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဆိုးရွားသော အနံ့ရှိသည့် ပိုးဟပ်က ကျွန်တော့်ကို ကန်ကြောက်ပြီး ညည်းတွားပြောသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ ဒီအဝတ်အစားတွေက ငါ့ဟာတွေကွ”

၎င်း၏ ထူးဆန်းသော ညည်းသံက ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့် လိုက်သည်။ “ငါ အရမ်းအေးနေတယ်။ ဒါတွေကို ငါလိုတယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေက မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက်ကွ” ချန်ချိုက အော်ပြောသည်။ သူ၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်က သတ္တဝါကြီး၏ ကြီးမားသော မျက်လုံးများပေါ် ကျရောက်နေသည်။ ပိုးဟပ်ကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ကြီးမားသော ပုလဲလုံးကြီးများကဲ့သို့ တောက်လက်နေသည်။

“မိဘမဲ့ဆိုတာ ဘာလဲ” ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါကြီးက

အဝတ်အစားများကို အတောင်ပံတစ်ဖက်အောက်တွင် ညှပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် နောက်ထပ်အဝတ်အစားများကို ထပ်ယူသည်။

“ငါတို့ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာကွ။ ငါတို့ အရမ်းအေးစက်ပြီး ပင်ပန်းနေကြတယ်။ ဒီအဝတ်အစားတွေကို ငါတို့လောက် ဘယ်သူမှ လိုချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

သတ္တဝါကြီးက အဝတ်အစားများကို ဆွဲယူပြီး လေးဘက်ထောက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ၎င်း၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများက အမှောင်ထဲတွင် လက်နေသည်။

‘အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ ဒီအဝတ်အစားတွေက ငါ့ဟာတွေကွ’

“ဒါ ငါ့နေရာကွ” ၎င်းက ပြောသည်။ ထွက်သွားကြစမ်း။ မင်းတို့ ငါ့ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ထွက်သွားကြစမ်း”

“စတင်ဖို့ ဘယ်မှာလဲ” ရှိရှိက အော်ပြောသည်။

“ဒီကို ဝင်လာရဲတဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ဟိုကောင်မကလေးလား” ပိုးဟပ် ကြီးက ပြန်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။ “သူမကို ငါတို့ ဖမ်းထားတယ်။ မင်းတို့ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် သူမကို မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ချွေးများ ရွဲနှစ်နေကြသည်။ စတက်ဖီသည် ရွဲစရာ ကောင်းသော သတ္တဝါကြီးများ၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေသည်။ သူမကို ကူညီရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို မည်သူမှ ယုံကြည်ကြ မည်မဟုတ်ပါ။ ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးများက သူမကို ပြန်ပေးဆွဲသွားကြသည် ဟု ကျွန်တော်တို့ ပြောပြလျှင် လူတိုင်းရယ်မောကြလိမ့်မည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ထပ်မံပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆက် လက်ရှိနေလျှင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အချိန်တိုင်း အသက်အန္တရာယ်ရှိ သည်။ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်ကြတုန်း အပြင်သို့ ထွက်ကြရမည်။ အဝတ် အစားဟောင်းတချို့ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ ဦးတည်ပြေး သွားသည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ချန်ချီနှင့် ရှီဂျီတို့က ကျန်ရှိသော အဝတ် အစားများကို စုစည်းယူလိုက်ပြီး အောက်ထပ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့တို့ အတူ တကွ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

အန်တီလီဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ညစ်ပတ်နေကြတာလဲ” သူမက မေးသည်။ “မင်းတို့ တစ္ဆေတစ်ကောင် မြင်တွေ့လာကြတာကျနေတာပဲ။ မင်းတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” ကျွန်တော်က မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။ အဝတ်အစားဟောင်းများကို ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ စုပုံထား လိုက်ကြသည်။ “မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် ဒါတွေလောက်ပြီလား”

“ကျွန်တာတွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ” သူမက သိချင်နေသည်။

“အပေါ်မှာ အများကြီးပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့တာ ဒါ အကုန်ပဲ” ရှိရှိက ခြေထောက်များ တုန်ရီလျက် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေက အရမ်းလေးတယ်၊ အန်တီ” ချန်ချိုက သူ၏ နဖူးကို ဘလောက်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ရင်း၊ ပြောပြသည်။

အန်တီလီဇာက ကျွန်တော့်ကို သံသယမကင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “အစွမ္မန်၊ မင်းတို့နဲ့အတူမိသွားတဲ့ ကလေးမကလေး ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“သူမ အာ ...” ကျွန်တော်က လည်ချောင်းကို ကြိုးစားရှင်းလိုက်သည်။ “သူမ အိမ်ပြန်သွားပြီ”

အန်တီလီဇာက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရွားရွား ကြည့်လိုက်သည်။

“သူမ အိမ်ပြန်သွားတာ ငါ မမြင်ပါဘူး”

“အန်တီ ကြည့်မနေတုန်း၊ သူမ ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်” ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။ “သူမက အရမ်းမြန်တယ်”

“ဒါကြောင့်လည်း သူမ တင်းနစ်ကစားတာပေါ့” ရှိရှိက အပြစ်ကင်းစင်သော အပြုံးဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း သူမ အရမ်းရိုင်းတယ်လို့ ငါထင်တယ်” အန်တီ လီဇာက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ့ကို နှုတ်ဆက်စကားတောင် ပြောမသွားဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သို့သော် အန်တီလီဇာ ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘီစကွတ်မုန့်နှင့် အချိုရည် သူမ ပေးသည်။

သူမ မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသောအခါ ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ စကားပြောနေကြသည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် မေး

လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ စတက်ဖီရဲ့ မိဘတွေကို ငါတို့ ဘာပြောကြမလဲ” ရှီဂျီက တုန်ယဉ်စွာ ပြောသည်။

“ကတော် ပခုံးတွန့်... သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရပါ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ဟန်းဖုန်း အသံမြည်သွားသည်။

“ဟဲလို” ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လျက်၊ ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ “စတက်ဖီ၊ နင်ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်သည်။

သူမ အလွန်ကြောက်ရွံ့နေပါပြီ။ သူမ၏အသံက အလွန်ဝေးလံသော နေရာတွင် ရှိဟန်ကူသည်။ “ဒါ မသိဘူး” သူမ ငိုရှိုက်နေသည်။ “ဒါပေမယ့် အရမ်းအေးစက်ပြီး ဖျော့မဲနေတယ်။ ရေတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါက လိုဏ်ခေါင်းလိုလို ဘာလိုလိုပဲ” ရုတ်တရက် သူမ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားသည်။

“စတက်ဖီ ... ဟဲလို ... ” ခေါ်လို့မရတော့ပါ။

သူမ ပြောခဲ့သော အရာများကို ချန်ချီနှင့် ရှီဂျီအား ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းလား” ချန်ချီက ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ လက်သွားပြီး လက်ဖြောက်တီးလိုက်သည်။ “သူမ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

ချန်ချီက အလွန်အရေးကြီးသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိသွားသော ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ “အင်း၊ ပိုးဟပ်တွေ ဘယ်က လာကြသလဲ”

“ငါ သူတို့ကို တယ်ပါမှ မေးမကြည့်ဖူးဘူး” ရှီဂျီက ရယ်စရာ ဟာသလုပ်ပြောသည်။

သို့သော် ချန်ချီက သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားသည်။ “သူတို့တွေဟာ ပိုက်လိုင်းတွေကနေ လာကြတယ်။ ပိုက်လိုင်းတွေက ရေနုတ်မြောင်းထဲကို သွားကြတယ်” သူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ရူးသွပ်နေသော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စုန်ချီ၊ ဆန်ချီ လမ်းလျှောက်နေသည်။ “သူမကို သူတို့ ရေနုတ်မြောင်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ချန်ချိုကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် သူ၏ မေးစေ့ကို သူ ပွတ်သပ်နေသည်။

“သူမကို ထပ်ခိုးပေါ်ကနေ ရေနုတ်မြောင်းထဲကို ဘယ်လိုခေါ်သွားကြသလဲ မသိဘူး” ကျွန်တော်က သိချင်နေသည်။ “ငါဆိုလိုတာက စတက်ဖီဟာ ရေဆိုးထုတ်ပိုက်လိုင်းထဲကို ဆင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ရဲ့အတောင်ပံတွေကို မင်းမမြင်ဘူးလား” ချန်ချိုက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ထုံထိုင်းသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲတမ်း ထင်မှတ်နေသည်။ “အစွမ္မန်၊ ပိုးဟပ်တွေဟာ စတက်ဖီကို သယ်ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသန်စွမ်းကြတယ်” သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ “ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... သူတို့တွေ တစ်ကောင်ထက်မက ရှိနိုင်တယ်”

ရှိုဂျီတုန်လှုပ်သွားသည်။ “သူဟာ ပိုးဟပ်ထက်၊ လူနဲ့ပိုပြီး တူတယ်။ ပြီးတော့ အမှောင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပနေပုံကို မင်းတို့ မြင်သလား။ ပြီးတော့ သူက စကားလည်း ပြောနိုင်တယ်” သူက အသံနိမ့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “သူဟာ လူတစ်ပိုင်း ပိုးဟပ်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အင်းဆက်မိုးကောင်အသစ်တစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလား”

ယခု ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ချန်ချိုကဲ့သို့ စုန်ချိုဆန်ချိုလမ်းလျှောက်နေသည်။ “စတက်ဖီကို သူတို့ ရေဆိုးထုတ်ပိုက်လုံးတစ်ခုထဲ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်ပိုက်လိုင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ ဘယ်လို

လုပ်သိမှာလဲ။ ငါဆိုလိုတာက ပိုက်လိုင်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ တစ်
ထောင်လား၊ တစ်သောင်းလား”

ချန်ချို ရုတ်တရက် လမ်းလျှောက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်
သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ပို၍ပင် တောက်ပလာသည်။

“ငါသိပြီ” သူက ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စိုက်ကြည့်လျက်
အော်ပြောလိုက်သည်။ “မင်းတို့ မသိဘူးလား။ ပိုက်တွေအားလုံးဟာ ရေ
နုတ်မြောင်းထဲကို စီးဆင်းတယ်။ ရေနုတ်မြောင်းတွေဟာ တူးမြောင်းထဲကို
စီးဆင်းတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ တူးမြောင်းတစ်ခု ဘေးမှာ ရှိတာပဲဟာ”

ချန်ချိုသည် ကျွန်တော်တို့၏ ပရော်ဖက်ဆာဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့
သည် မဟုတ်လား။

“မင်း ဘာပြောနေတာလဲ” ရှိဂျီက မေးသည်။ “စတက်ဖီ အပြင်
ဘက် တူးမြောင်းထဲမှာ ရှိတယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

“ဒါက စတင်စဉ်းစားရမယ့် အချက်ပဲ” ချန်ချိုက ပြောသည်။

“ငါတို့ တူးမြောင်းထဲကို ဆင်းရင် အဲဒီအထဲကို စီးဆင်းတဲ့
ရေနုတ်မြောင်းတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် သူမ ဘယ်ရေနုတ်မြောင်း
ထဲမှာ ရှိမလဲဆိုတာ ငါတို့ စစ်ဆေးကြည့်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ တူးမြောင်းထဲကို မဆင်းနိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က
ကန့်ကွက်သည်။ “တူးမြောင်းတွေက အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ်။ မိုးရွာလာ
ရင် သတိမပေးဘဲ ရေတွေ ဒလဟောစီးဆင်းလာတတ်တယ်။ ငါတို့အားလုံး
ရေနစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“စတက်ဖီလည်း ရေနစ်နိုင်တာပဲ” ချန်ချိုက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ပြန်
ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် သူမကို ငါတို့ မြန်မြန်ရှာကြရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို လူတွေ တွေ့မြင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်” ရှိဂျီက
ငြင်းခုန်ပြောသည်။

“သူတို့ ရဲတွေကို ခေါ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟင် မင်းမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးရှိသလား” ချန်ချိုက သူ့ကို မေးသည်။ “စတက်ဖီ ရေမနစ်ခင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုးဟပ်တွေ သူမကို အဝေးခေါ်မသွားခင် သူမကို မင်းတို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုင် အဲဒီတူးမြောင်းကို ငါတို့ အခု စစ်ဆေးရမယ်”

၈၈

● အလွန်စိတ်ပျက်နေပုံပေါ်နေသော အန်တီလီဇာကို ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ခဲ့သည်။ သူမက ကျွန်တော်တို့ကို နေစေချင်ပြီး၊ ထပ်မံကို သူမအား ကူညီရှင်းလင်းပေးစေလိုနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ လမ်းကို ဖြတ်ပြီး တူးမြောင်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမည်။ “တူးမြောင်းရေတွေ ပြည့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ရှိဂျီက မေးသည်။

တူးမြောင်း နှုတ်ခမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသော လက်တန်းဆီ သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီး လက်တန်းပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကြသည်။ တူးမြောင်းက အလွန်ကျယ်ပြီး နက်သည်။ သို့သော် ၎င်းအထဲတွင် ဘာမှ မရှိပါ။ တူးမြောင်းအောက်ခြေတွင် ရွံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ရေဆိုးရေပုပ် ထဲမှ အမှိုက်သရိုက်မျိုးစုံ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က ချန်ချိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ငါတို့ ခုန်ချလို မဖြစ်ဘူး” ကျွန်တော်က သူ့ကို သတိပေးလိုက်သည်။ “တူးမြောင်းနှုတ်ခမ်း စပ်က အရမ်းဖောက်နက်တယ်”

ကွန်ကရစ်ခင်းထားသော တူးမြောင်းနှုတ်ခမ်းစပ်ပေါ်တွင် လှေကား ထစ်များ ပြုလုပ်ထားသည့်နေရာကို ချန်ချိုက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ “အလုပ်သမားတွေ၊ တူးမြောင်းရှင်းလင်းရင် အဲဒီနေရာက ဆင်းကြတယ်” သူက ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။ “အဲဒီလှေကားထစ်ကတော့ အရမ်း စိတ်ချရတယ်”

၎င်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြသောအခါ သူက ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မိုးလေဝသဌာနသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

သူ ကရုတစိုက်နားထောင်ပြီး ပြုံးသည်။ “ကောင်းတယ်” သူက ပြောသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်နေရာမှာမှ မိုးမရွာဘူး။ ဒါဆိုရင် တူးမြောင်း ရုတ်တရက် ရေလျှံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ တူးမြောင်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း၊ မုန်တိုင်းကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ရှိဂျီက ညည်းတွားပြောသည်။

ချန်ချိုက သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း စတက်ဖိကို ကယ်ချင်သလား၊ မကယ်ချင်ဘူးလား” သူက မေးသည်။

ရှိဂျီက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက် နေသည်။

လှေကားတစ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် က လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ တူးမြောင်း၏ တစ်ဖက်အခြမ်းတွင် အန်တီလီဇာ ၏ အိမ်နှင့်ခြံဝင်းရှိနေသည်။ အခြားတစ်ဖက်အခြမ်းတွင် မြင့်မားသော တိုက်ခန်းအိမ်ရာများ ရှိနေသည်။ တူးမြောင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော ပြတင်းပေါက်များ ထောင်ပေါင်းများစွာရှိရလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ “အခု ငါတို့ကို ကြည့်နေတဲ့သူတွေ ရာပေါင်းများစွာ ရှိနိုင်တယ်” တူးမြောင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသည့်ခဏတွင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရဲ့စခန်းကို ဖုန်းဆက်မှာ သေချာသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မည်။

သို့သော် ချန်ချိုကတော့ စိတ်မပူပါ။ သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ရွေးထုတ်နေရင်းဖြင့် သူ့အလုပ်ရှုပ်လွန်းနေသည်။ “ငါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူလာတယ်” သူက ပြောသည်။ “သံလိုက်အိမ်မြှောင်လည်း ပါတယ်။ ဒါမှ ငါတို့ မြေအောက်ကို ရောက်တဲ့အခါ၊ ဘယ်လမ်းကို သွားနေကြတယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ ကြိုးထုံးလည်း ယူလာတယ်။ ဒါမှငါတို့ ရေနုတ်မြောင်းထဲမှာ အပြန်လမ်းကို ရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ်။ မြေဖြူခဲတွေလည်း ငါ ယူလာတယ်။ ဒါမှ ငါတို့ ဘယ်လမ်းကို ဝင်လာတယ်ဆိုတာ

ပြနိုင်အောင် နံရံပေါ်မှာ အမှတ်အသားတွေ လုပ်နိုင်မယ်”

ရှိရှိ သဘောကျပုံ ပေါ်သွားသည်။ “မင်း အကုန်လုံး စဉ်းစားထား တာပဲ”

ပစ္စည်းအားလုံးကို သူ့အိတ်ထောင်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီးသောအခါ၊ ချန်ချီက လက်တန်းပေါ်ကျော်တက်ပြီး ရွံ့များ ပေကျဲနေကြသော လှေကား ထစ်ပေါ်မှ တူးမြောင်းထဲသို့ စတင်ဆင်းလာသည်။

ရှိရှိက နောက်ကလိုက်သည်။ သူ့ လမ်းတစ်ဝက်ဆင်းပြီးသော အခါ ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားသည်။

“သိပ်ချောတာ အာ အာ အာ အာ အာ အာ ပဲ” သူ့ခြေ ချော်ထွက်သွားစဉ် အော်ပြောသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် ရွံ့များ ပေကျဲနေသော တူးမြောင်းနံရံပေါ်မှ သူ့လျှောဆင်းသွားပြီး၊ တူးမြောင်းအောက်ခြေရှိ ရေဆိုးရေပုပ်ထဲသို့ ပြုတ်ကျ သွားသည်။ သူ ကုန်းရုန်းထပြီး ညစ်ပတ်သွားသော ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်း ဘောင်းဘီကို ထိတ်လန့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါက တီဗွီပေါ်တွင် ကျွန်တော် ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသော ရွံ့လူတစ်ယောက်နှင့် သူ တူနေသည်။ ရွံ့လူ တို့က၊ တောထဲတွင် နေထိုင်ကြပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရွံ့များ သုတ်လိမ်း ကြသည်။ ရွံ့များက အဝတ်အစား ဝယ်ရသလို ကုန်ကျစရိတ်မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ရှိရှိလို ဖြစ်မည်စိုးရိမ်သဖြင့် လှေကားထစ်များပေါ် မှ အလွန်ဖြည်းညှင်းစွာဖြင့် ဆင်းလာသည်။ အောက်ခြေသို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ၊ တူးမြောင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှူးဖိနပ်များက ရေဆိုးရေညစ်များအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ငါတို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ” ကျွန်တော်က ချန်ချီကို မေးသည်။

“တူးမြောင်းတစ်လျှောက်လမ်းလျှောက်ကြပြီး မင်းအဒေါ်ရဲ့ အိမ် အနီးအနားမှာ ရေနုတ်မြောင်းရှိသလားဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်” သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

ဤသို့ဖြင့် တူးမြောင်းအောက်ခြေမှ ပျစ်ခဲနေသော မြောင်းပုပ်ရွှံ့
ရည်များအကြား ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်
မျက်စေ့ကိုယ်မယုံနိုင်သလို ဖြစ်မိသည်။ လူများ လွှင့်ပစ်ထားကြသည့်
အရာများက အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဘူးအဟောင်းများ၊ ဖော့
ခွံအဟောင်းများသာ မကပါ။ တကယ်ထူးဆန်းသော အရာများလည်း ရှိကြ
သည်။ ထိုင်ခုံနှင့် ကွန်ပျူတာအဟောင်းများကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြ
သည်။

ထို့နောက်တွင် အမွှေးဖွားဖွားနှင့် သေနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်
ကောင်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“အဲဒါဘာလဲ” ကျွန်တော်က ပျိုအန်ချင်သလို ဖြစ်မိလျက်
မေးလိုက်သည်။ “ကြွက်သေလား”

ရှိဂျီက တုတ်တစ်ချောင်းရှာသည်။ အမွှေးဖွားဖွား ထနေသော
အရာကို သူက တုတ်ဖြင့်ထိုးကော်၍ လေထဲသို့ မြှောက်လိုက်သည်။

“အိုး ဒါက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်တုအဟောင်း ဖြစ်နေပါ
လား”

“ထိပ်ပြောင်နေကြတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဆံပင်အတုကို ဘာဖြစ်
လို့ လွှင့်ပစ်ကြတာပါလိမ့်” ကျွန်တော် သိချင်နေမိသည်။

“သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းက ဆံပင်အတုနဲ့ မတော်လောက်အောင် ကြီးလာ
လို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ရှိဂျီက ရယ်မောပြောသည်။

ရွှံ့ရည်များအကြား ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်သွားနေကြသည်။
ရှိဂျီက ‘ရုတ်တရက်ရပ်တန့်ပြီး ရွှံ့များအကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်
ယူလိုက်သည်။ ၎င်းက တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“စတက်ဖီကို ငါတွေ့ရင် ဒါပေးလိုက်မယ်” သူက ပြုံးလျက်
ပြောသည်။ “လက်ဆောင်တစ်ခုပေါ့”

“မင်း အရူးပဲ” ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။
ထိုနောက် ရွှံ့ခွံရည်များအကြား၊ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ထပ်လှမ်း

ပြီးသောအခါ ၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရသည်။ တူးမြောင်းနံရံဘေးမှ ကြီးမားသော အပေါက်ဝိုင်းဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

၎င်းက ရေနုတ်မြောင်းဝင်ပေါက်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည်။

“ဒါက အန်တီလီဇာရဲ့ အိမ်အနားက ရေနုတ်မြောင်းပါလား” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အတိအကျပဲ” ချန်ချိုက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်လုံးများ တောက်ပလျက်၊ ထောက်ခံလိုက်သည်။ “ဒီရေနုတ်မြောင်းဟာ ပိုးဟပ်တွေ သူမရဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်ဖို့အတွက် အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ရေနုတ်မြောင်းဖြစ်ရမယ်။ ငါခန့်မှန်းတာ မှန်ရင်တော့ သူတို့ အဲဒီအထဲမှာ ရှိနေကြလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒါဆို ရင် စတက်ဖိလည်း ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်”

ချန်ချီက ရေနုတ်မြောင်းထဲသို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်သည်။ ၎င်းက လုံးဝိုင်းသော လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုနှင့် တူပြီး ၎င်း၏ နံရံများက စိုစွတ်သော အညစ်အကြေးများနှင့် တောက်လက်နေသည်။ ဒိတ်ထောင်ထဲမှ မြေဖြူခဲ တစ်ခဲကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် နံရံပေါ်သို့ ကြက်ခြေခတ် တစ်ခု ရေးခြစ်ဖို့ ကြိုးစားသောအခါ၊ ရွှံ့များ ထူထပ်လွန်းနေသဖြင့် ရေး၍ မရချေ။

“ဒါကို ငါတို့ ခြေရာ ဘယ်လို ချထားခဲ့ရမလဲ” ရှိုဂျီက မေးလိုက် ပြီး မည်းနက်သော တွင်းကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

ချန်ချီက မြေဖြူခဲကို ချိုးလိုက်ပြီး အပိုင်းအစကို ရွှံ့ထဲ ထိုးစိုက် လိုက်သည်။ ၎င်းက ချော့ကလက်ရောင်ရှိသော မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ အဖြူရောင် ဖယောင်းတိုင်ကလေးနှင့် တူနေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်မှာပါ” သူက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ကို တိုးဖို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေနုတ်မြောင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ၎င်းက အလွန်ချောလွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ချော်လဲမကျစေရန် နံရံနှစ်ဖက် ကို လက်များနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ရှိုဂျီက တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်း ကို ချိုင်းကြားအောက်တွင် ညှပ်ထားသည်။ သူရပ်တန့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ၎င်းကို ကျွန်တော် ဝင်တိုးတိုးနေသည်။

“အိုး” ကျွန်တော် ညည်းညူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အသံက ရေနုတ်မြောင်းပိုက်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ မိုင်းတူးသမားများ

နှင့် တူနေကြသည်။ ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နံရံကို ဆုပ်ကိုင်လျက်၊ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည်။ လေထု စိုစွတ်နေပြီး၊ ရွံ့နံ့နှင့် အပုပ်နံ့များ ထွက်နေသည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်တော်လက်များတွင် ရွံ့အညစ်အကြေးများ ခဲကပ်လာပြီး၊ စိုစွတ်အေးစက်သော ကွန်ကရစ်နံရံကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ပို၍ ခက်ခဲလာသည်။

ရေနုတ်မြောင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ၁၀ မိနစ်ခန့် သွားပြီးသော အခါ ချန်ချိုက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“နားထောင်စမ်း” သူက နောက်ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

ပထမ၌ ကျွန်တော်တို့ ကြားရသောအရာမှာ ရေတစ်စက်၊ တစ်စက်ကျနေသည့်အသံများသာ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်တွင် အမှောင်ထဲ ဝေးလံသော နေရာမှ ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီး ညည်းနေသည့်အသံကို ကြားရသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

၎င်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြစ်ပြီး၊ မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသော ရေနုတ်မြောင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြ” ချန်ချိုက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။

“ငါတို့ရဲ့ရှေ့နားမှာ သူတို့ရှိတယ်”

“ငါတို့ ဒီမှာရှိတာကို သူတို့ သိကောင်းသိလိမ့်မယ်” ရှိုဂျီက ပြောသည်။ သူက တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ငါ ဒါကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုမယ်”

“မင်းဟာ တကယ့်အရူးပဲ” ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောသည်။

ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်လုံးများက အမှောင်ကို တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာသည်။ ရေနုတ်မြောင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သာ ရှိကြပြီး အန္တရာယ်က ကျွန်တော်တို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်ကြလျှင်လည်း မည်သူမှ ကြားကြမည် မဟုတ်ပါ။

ထို့နောက်တွင် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။

အလင်းကွက်နှစ်ခုက ရှေ့တွင် တောက်လက်နေသည်။

ပိုးဟပ်မျက်လုံးများ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ရွေ့လျားနေသည်။

တောက်လက်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပို၍ နီးကပ်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ချန်ချိုက ခေတ္တမျှ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် သူရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းရင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ရန် ရှေ့ကို တိုးသွားသည်။

မူနိုဝါးဝါးအမှောင်ထဲတွင် လမ်းဆုံတစ်ခုဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မဲနေသော အပေါက်နှစ်ခုက ရှေ့တွင် ရေးရေးပေါ်နေသည်။

“ရေနုတ်မြောင်းတွေက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ” ချန်ချိုက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြသည်။ “သူတို့တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အမြဲတမ်း ဆက်နွယ်နေကြတယ်”

သူက အိတ်ထောင်ထဲမှ ကြိုးထုံးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ငါတို့ အခု အရမ်း ဂရုစိုက်ရမယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အတွင်းလမ်းဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းကြောင်းကို ကြိုးဖြင့် သူ အမှတ်အသားပြုပို့ ကြိုးစားရာ ကြိုး၊ ရွံ့ရေထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သို့သော် တစ်ခြားအရာကို သူ မစဉ်းစားနိုင်ခင် နောက်ထပ် အသံတစ်သံ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသည် ရေနုတ်မြောင်းတစ်ခုထဲ၌ ဒရွတ်တိုက်လာနေသည်။

ဒရွတ်တိုက်ဆွဲသံ ဦးတည်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အသက်ပင် မရှုရဲကြတော့ဘဲ နားထောင်နေကြသည်။

“အဲဒါ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ဖြစ်ရမယ်” ရှိုဂျိုက တီးတိုးပြောသည်။

“တကယ့်ကို ကြီးမားတဲ့ ပိုးဟပ်ဖြစ်ရမယ်”

“မင်းငါတို့ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား” ကျွန်တော်က သူ့ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှိရှိက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကြည့်စမ်း” သူက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ကြည့်သည့်နေရာကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။

ရေနုတ်မြောင်းတစ်ခုထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော် သွေးခဲသွားသည်။ ရှိရှိက သူ့တင်းနစ်ရိုက်တံကို မြှောက်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်” သူက အံ့ကြိတ်ပြောသည်။ “ငါကတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

MM 10

၎င်းနောက် ရုတ်တရက် သူမကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ စတက်ဖီ ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် အနီးဆုံးတွင် ရေနုတ်မြောင်းထဲမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများက ရွံ့၊ အညစ်အကြေးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပြီး သူမ၏ မျက်နှာတွင်မူ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

“စတက်ဖီ” ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ပါ။ နင့်ကို ငါတို့ လာကယ်တာပါ”

ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရိုနေသော နေရာကို သူမ တွေ့မြင်သွားသည်။

“နင့်တို့ ဒီကို ရောက်နေကြပါလား”

သူမက ညည်းတွားပြောသည်။ “နင့်တို့ သုံးယောက်ကို ငါဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရတော့မှာမဟုတ် တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

ရှိုဂျီက ပြုံးသည်။ “နင့်ကို ငါတို့ ပိုးဟပ်တွေလက်ထဲ ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်သွားကြပြီလို့ နင်ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

စတက်ဖီက ရွံ့ပေနေသော ဆံပင်ကို မျက်နှာပေါ်မှ သပ်ချလိုက်သည်။ “ငါ ဘယ်လိုပြောရမုန်း မသိဘူး”

ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော်တို့ ကို ကြည့်လျက်။ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားသည်။

“သူတို့ကို နင်တို့လည်း တွေ့မြင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အန်တီလီဇာရဲ့ အဝတ်အစားဟောင်းတွေကို သူတို့ ခိုးနေကြတာ”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြပြီး သူမနောက် ထပ်ခိုးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်လာကြသောအခါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အရာများကို သူမအား ပြန်လည် ပြောပြသည်။

စတင်ဖိ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ပုံပေါ်သွားသည်။ “ထပ်ခိုးပေါ် ကို ငါတက်သွားတော့ နင်တို့ကို ငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်” သူမက ပြောသည်။ “နင်တို့ ကလေးကြီးတွေလို ပြုမူနေကြတယ်လို့ ငါထင်မိခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ အထဲကို ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒါကြီး

‘နင်တို့ ငါတို့ ပိုးဟပ်တွေလက်ထဲ ထားခဲ့ပြီး၊
စိတ်ပြန်သွားကြပြီလို့ နင်ထင်နေတယ် ဗဟုတလား’

က ငါ့ရှေ့ကို လျှောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ငါ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ မှူးမေ့သွားတယ်လို့ ငါထင်တယ်” သူ့မ တုန်လှုပ်သွားသည်။ “ငါ သတိရလာ တော့ ရေနုတ်မြောင်းထဲကို ရောက်နေတယ်”

“ငါပြောတာ မှန်တယ်” ချန်ချိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ “သူ နင့်ကို ဖုံးသန်းပြီး ခေါ်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

စတက်စီက သူ့ကို ထိတ်လန့်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။

“နင်တို့ အခု ငါ့ကို တွေ့ပြီဆိုတော့ နင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” သူမက မေးသည်။ “ငါတို့ ဒီနေရာမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ပိုးဟပ်တွေ နေရာအနှံ့မှာရှိတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့” ချန်ချိုက သူမကို ပြောသည်။

“ဒီရေနုတ်မြောင်းဟာ တူးမြောင်းကနေ လာတာပါ။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒီကို ရောက်နေတာ၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ငါတို့ မြန်မြန် နောက်ပြန် လျှောက်ရင် အန္တရာယ်လွတ်မှာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ တင်းနစ် ဘယ်လိုရိုက်ရတယ်ဆိုတာ ငါတို့ကို မင်းပြနိုင်မှာပဲ”

ရှိုဂျီက တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်းကို ဝှေ့ယမ်းလျက်၊ ရယ်မော ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိုက်မဲလိုက်ကြတာ။

ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။

ကျွန်တော်တို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားပြီဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

ချန်ချိုက ရေနုတ်မြောင်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ကို နောက် မြန် ဦးဆောင်ခေါ်သွားသောအခါ နောက်ထပ်အသံတစ်သံက တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ တိုးဝှေ့လိုပုံဆင်းလာနေသော အသံဖြစ်သည်။

“ရေတွေ” ရှိုဂျီက အသံကုန်အော်လိုက်သည်။ “ရေတွေ လာနေတဲ့ အသံပဲ”

“ရေတွေက ဘယ်ကလာမှာလဲ” ကျွန်တော် သိချင်မိသည်။

“တစ်၊ တစ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရေအိမ်ဆီက လာနိုင်
တယ်” သူက အထစ်ထစ်၊ အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောသည်။

ရေများ ပြေးလွှားလိမ့်ဆင်းလာသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

၎င်းက ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲတွင် ရထားတစ်စင်းပြေးလာနေသကဲ့
သို့ အသံထွက်နေသည်။ ၎င်းက အိမ်သာရေဆွဲချလိုက်သည်ထက် ရေများ
ပိုမိုများပြားနေသည်။

ချန်ချိုက သူ၏ ခြေထောက်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်
ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ မည်းနက်၍
မကောင်းဆိုးရွားပုံ ပေါက်နေသော ရေတို့သည် သူ၏ ရှူးဖိနပ်များပေါ်
ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းနေကြသည်။

“မင်းပြောတော့ ဘယ်နေရာမှာမှ မိုးမရွာဘူးဆို” ရိုဂျီက သူ့ကို
စွပ်စွဲသည်။ “ဒါဆို ရေနုတ်မြောင်းထဲမှာ ရေတွေ ဘာကြောင့် တက်လာ
တာလဲ”

ချန်ချို၏ မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ညှိပုပ်နေသည်။ ထို
နောက် သူ့မျက်လုံး လင်းလက်သွားသည်။ “အဲဒါဘာလဲဆိုတာ ငါ သိပြီ”
သူက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ “ထူးမြောင်းကို ရေလျှံစေနိုင်တာ မိုးရေ
တစ်ခုတည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုကို ငါ မေ့သွားတယ်”

“ဘာလဲ” စတက်ဖိက ရေများ သူမ၏ ခြေကျင်းဝတ်ကို ပွတ်
တိုက်စီးဆင်းလာသောအခါ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ရေနုတ်မြောင်းထဲကို စီးလာတဲ့ ရေတွေဟာ မိုးရေမဟုတ်ဘူး”
ချန်ချိုက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် စကားသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။ “အဲဒါ ပင်လယ်ရေပဲ။ ပင်လယ်ဒီရေ ထက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရေများက ရေနုတ်မြောင်းတစ်လျှောက်၊ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ မကြာခင်၌ ရေက ကျွန်တော်တို့၏ ဒူးခေါင်းအမြင့်ဆီ ရောက်လာသည်။ ၎င်းနောက် ပေါင်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ချန်ချိုက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အကြောက်အကန် လိုက်ထိုးကြည့်သည်။

“ရေနုတ်မြောင်း၊ ရေတွေ ပြည့်တက်လာပြီ” သူက အော်ပြောသည်။ “သွားစရာ နေရာမရှိတော့ဘူး”

“ကျန်တဲ့ ရေနုတ်မြောင်းတွေကရော ဘယ်လိုလဲ” ရှိဂျီက မေးသည်။ “အဲဒါတွေကတော့ ရေမရှိဘဲ နေဦးမှာလား”

“သူတို့လည်း သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” စတက်ဖိက သတိပေးသည်။

“ရေနုတ်မြောင်းတွေအားလုံး ရေပြည့်သွားလိမ့်မယ်။ ငါတို့ မဝင်နိုင်လောက်အောင် သေးလွန်းတဲ့ ရေနုတ်မြောင်းတွေတောင်မှ ရေပြည့်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ချန်ချိုက ကျွန်တော်တို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ရမ်းထိုးကြည့်သည်။ ထိုအခါ၌ ၎င်းက ကျွန်တော် တွေမြင်သွားသည်။ ရေနုတ်မြောင်းခေါင်မိုးတွင် တပ်ဆင်ထားသော သတ္တုအဖုံးဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၎င်းက ဘာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိရှိသွားသည်။ မြောင်းပေါက်အဖုံး ဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း” ကျွန်တော်က အော်လိုက်သည်။ “အဲဒါတွေကို ငါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်။ အလုပ်သမားတွေ၊ ရေနုတ်မြောင်းထဲ အဝင်အ

ထွက်လုပ်ကြတဲ့အခါ အဲဒါတွေကို အသုံးပြုကြတယ်။ အဲဒါကို ငါတို့ ဖွင့်နိုင်ရင်၊ လမ်းပေါ်ကို တက်သွားတဲ့ လှေကားရှိလိမ့်မယ်”

စံတက်ဖီက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်ပေးထားစဉ် ချန်ချို၊ ရှိဂျီနှင့် ကျွန်တော်တို့က ၎င်းကို ကြိုးစားတွန်းကြသည်။ သို့သော် မြောင်းပေါက်အဖုံးက တင်းကြပ်စွာ ပိတ်လျက်ရှိနေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နှစ်ကာလကြာလွန်းသဖြင့်၊ သံချေးကိုက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ လက်သီးဖြင့် ထုရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ရှိဂျီက တင်းနစ်ရိုက်တံလက်ကိုင်ဖြင့် ၎င်းကို ရိုက်နှက်သည်။ ကလင်၊ ကလောင်။

“ငါတို့အချိန်ဖြုန်းနေကြတာပဲ” သူက ညည်းတွားသည်။ “ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ ကြားကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ လက်လျှော့လို့တော့ မဖြစ်ဘူး” ကျွန်တော်က အတင်းအကြပ်ပြောပြီး လက်အရေပြား စုတ်လာသည်အထိ သတ္တုအဖုံးကို ဆက်လက်ရိုက်နှက်နေသည်။

ရုတ်တရက် အဖုံးက လှုပ်ရှားသည်။ နှစ်စင်တီမီတာလောက် ရွေ့သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခြေများထောက်ပြီး တွန်းမကြသည်။ ရေက ကျွန်တော်တို့ ခါးအထိ မြင့်တက်လာသည်။ ၎င်းက အေးစက်နေပြီး အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို တိုက်ခိုက်သွားနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ အမွှေးဖွားသော ဆံပင်အတုများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမွှေးဖွားသော ကြွက်များလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာတွေလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိချင်တော့ပါ။

ထိုအချိန်၌ပင် ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီး ကျရောက်လာလေသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်က မှိန်သထက်၊ မှိန်လာသည်။ ထိုနောက်၊ နောက်ဆုံးတစ်ချက် လင်းလက်လိုက်ပြီး၊ မီးမှိတ်သွားသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ကျရောက်

သွားပြီး ရေနုတ်မြောင်းထဲတွင် ပိတ်မိနေကြလျက်၊ ပင်လယ်ရေကလည်း
မြင့်သထက် မြင့်တက်လာချေပြီ။ မကြာခင်၌ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း
ချန်ချီ၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ မီးသေသွားသလို သေကြရတော့မည်။

၈၈၈

၈၈၈
၈၈၉
၈၉၀
၈၉၁
၈၉၂
၈၉၃
၈၉၄
၈၉၅
၈၉၆
၈၉၇
၈၉၈
၈၉၉
၉၀၀
၉၀၁
၉၀၂
၉၀၃
၉၀၄
၉၀၅
၉၀၆
၉၀၇
၉၀၈
၉၀၉
၉၁၀
၉၁၁
၉၁၂
၉၁၃
၉၁၄
၉၁၅
၉၁၆
၉၁၇
၉၁၈
၉၁၉
၉၂၀
၉၂၁
၉၂၂
၉၂၃
၉၂၄
၉၂၅
၉၂၆
၉၂၇
၉၂၈
၉၂၉
၉၃၀
၉၃၁
၉၃၂
၉၃၃
၉၃၄
၉၃၅
၉၃၆
၉၃၇
၉၃၈
၉၃၉
၉၄၀
၉၄၁
၉၄၂
၉၄၃
၉၄၄
၉၄၅
၉၄၆
၉၄၇
၉၄၈
၉၄၉
၉၅၀
၉၅၁
၉၅၂
၉၅၃
၉၅၄
၉၅၅
၉၅၆
၉၅၇
၉၅၈
၉၅၉
၉၆၀
၉၆၁
၉၆၂
၉၆၃
၉၆၄
၉၆၅
၉၆၆
၉၆၇
၉၆၈
၉၆၉
၉၇၀
၉၇၁
၉၇၂
၉၇၃
၉၇၄
၉၇၅
၉၇၆
၉၇၇
၉၇၈
၉၇၉
၉၈၀
၉၈၁
၉၈၂
၉၈၃
၉၈၄
၉၈၅
၉၈၆
၉၈၇
၉၈၈
၉၈၉
၉၉၀
၉၉၁
၉၉၂
၉၉၃
၉၉၄
၉၉၅
၉၉၆
၉၉၇
၉၉၈
၉၉၉
၁၀၀၀

ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်ကြပြီး သတ္တုမြောင်းအဖုံးကို ပိုမို ပြင်းထန်
၇၁ ထုထိုးကြသည်။ ထို့နောက်တွင် မဖြစ်နိုင်သော အရာဖြစ်လာသည်။

မြောင်းအဖုံး ရွေ့သွားသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ ၎င်းက မရှိတော့
၇၂။ တစ်စုံတစ်ရာ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ၎င်းကို မြှောက်ဖွင့်
ပိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အပေါ်ကို အလင်းရောင်ကျလာသည်။ သို့သော်
၇၃။ ၎င်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး သို့မဟုတ် အခြားမီးအလင်းရောင် မဟုတ်ပါ။ ပိုး
ကပ်သတ္တဝါကြီး၏ မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်” ၎င်းက ပြောသည်။ “ငါ့ရဲ့အတောင်ပံကို ဆုပ်ကိုင်
ပိုက်”

“ဟင့်အင်း” စတက်ဖိက အော်သည်။ “ငါ အဲဒါကို မထိရဲဘူး”

“ငါ့ရဲ့ အတောင်ပံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းသေလိမ့်
၇၄။” ပိုးဟပ်ကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

စတက်ဖိက အတောင်ပံဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ၎င်းနောက်
၇၅။ ဘစ်ချက် တုန်ယင်မိလျက်၊ ၎င်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်
သူမ အပေါက်ထဲမှ ဆွဲအတင်ခံလိုက်ရသည်။

နောက်အလှည့်ကျသူက ရှိရှိဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ချန်ချို၊ ၎င်း
၇၆။ နောက် ကျွန်တော် အလှည့်ကျသည်။ အိုး၊ ပိုးဟပ်အတောင်ပံကို သင်တို့
ကိုင်ဖူးကြသလား။ ၎င်းက ချော်တော်တော်၊ စီးတီးတီးနှင့် ထူးဆန်းလှသည်။
၇၇။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို မြှောက်တင်နိုင်လောက်အောင်တော့ သန်စွမ်းလှပေ
သည်။

ပိုးဟပ်၏ အတောင်ပံများက မြောင်းအဖုံးကို ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် သူ့နေရာသူ ပြန်တွန်းထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသော လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ရောက်နေကြသည်။ သတ္တုလှေကား တစ်ခုက အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာ တွင် ထိုင်နေကြပြီး မောဟိုက်နေကြလျက်၊ ကျွန်တော်တို့အား ကယ်ဆယ် ခဲ့သည့် ပိုးဟပ်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ၎င်းက အန်တီလီဇာ၏ ထပ်ခိုးပေါ် တွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့သော ပိုးဟပ်ကြီးလောက်ကြီးမားပေသည်။

‘ငါတို့ဟာ ပင်လယ်ပိုးဟပ်တွေပဲ။
ငါတို့ဟာ ပင်လယ်ခွန်ကုန်ထဲမှာ နေကြတယ်’

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

၎င်းက ကျွန်တော်ဦးလေး၏ ဟာဝေယံ ရုပ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မြက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ ၎င်းက ပုံပန်း မကျ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ခြေထောက်အောက်ရှိ ရေနုတ်မြောင်းထဲ၌ ရေ များ တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာ၌ ရှိနေဦးမည်ဆိုလျှင် ရေစီးဖြင့် ရေနုတ်မြောင်းတစ်ခုမှ နောက်တစ်ခု သို့ မျောပါသွားကြပေလိမ့်မည်။

“အဲဒီအသံကို တေးဂီတအသံလို့ ငါတွေ့ထင်လေ့ရှိတယ်” ပိုးဟပ်ကြီးက သက်ပြင်းချလျက် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်တောင်ခတ်လျက် ကြည့်မိသည်။ သူသည် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ရုံသာမက၊ ရူးလည်း ရူးနေပေပြီ။

ပိုးဟပ်ကြီးက ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို ရိပ်စားမိသွားသည်။

“ငါကို ရူးနေတယ်လို့ မင်းထင်တယ်မဟုတ်လား” သူက ပြုံးပြ သည်။ “ဒါပေမယ့် မင်းတို့ သိလား။ ပင်လယ်သံဟာ ငါ့ရဲ့နားထဲမှာ တေး ဂီတအသံပဲကွ။ ငါဟာ အဲဒီနေရာက လာခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ချန်ချိုက သူ၏ မေးစေ့ကို ပွတ်သပ် လျက် ပြောလိုက်သည်။

သူသည် အမြဲတမ်းပင် ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အချက် အလက်အသစ်များကို ရှာဖွေနေချင်သည်။ ယခုအချိန်၌ သိပ္ပံနည်းကျနေခြင်း သည် မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ပိုးဟပ်တွေ ပင်လယ်က လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ ဘူး”

“ငါတို့လို ပိုးဟပ်မျိုးက ပင်လယ်က လာတာကွ” ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးက ပြောသည်။ “ငါတို့ဟာ ပင်လယ်ပိုးဟပ်တွေပဲ။ ငါတို့ဟာ ပင်လယ်အနက်ထဲမှာ နေကြတယ်”

“ပင်လယ်ပိုးဟပ်ဆိုတာ ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး” ရှိရှိက ရိုင်းပျ

စွာ ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“ငါတို့မှာ နာမည်မရှိဘူး” ပိုးဟပ်က ပြောသည်။ “ငါတို့တွေက အများကြီးရှိကြတော့ နာမည်အတွက် ဒုက္ခမခံကြတော့ဘူး။ ငါတို့ဟာ ပိုးဟပ်တွေပဲ၊ ငါတို့အားလုံးဟာ အတူတူပဲ”

“အင်း မင်းကိုငါ ဟာဝေယံလို့ ခေါ်မယ်” ရှီဂျီက ရယ်မောပြောသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း ဟာဝေယံအင်္ကျီ ဝတ်ထားလို့ပေါ့”

“နင် ဟာဝေယံနဲ့တူတယ်” စတက်ဖီက ပြောသည်။ “ဟာဝေယံ ကျွန်းဟာ သမုဒ္ဒရာပတ်လည်ပိုင်းနေတယ်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာပေါ့။ အဲဒီကျွန်း အကြောင်း ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှာ ငါ ဖတ်ဖူးတယ်”

ချန်ချီ၏ မျက်လုံးများက စပ်စုလိုစိတ်ကြောင့် လင်းလက်သွားသည်။ သူသည် အမြဲတမ်း မေးခွန်းများ မေးနေတတ်သည်။

“ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ။ ဟာဝေယံ။ မင်းတို့နေတဲ့ ပင်လယ်က ဘယ်လောက်နက်သလဲ”

“မိတာ ၁၀၀ ထက် ပိုနက်တယ်” ဟာဝေယံက ရှုပ်အင်္ကျီမှ အတွန့်အကြေများကို ပြန်ဖြူးအောင် လုပ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ “ငါတို့ရဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတချို့ကတော့ မီးတာနှစ်ထောင်အနက်မှာ နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အရမ်းကြီးနေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပင်လယ်အနက်ထဲမှာ အလင်းရောင်နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိပေမယ့် ငါတို့ မြင်နိုင်ကြတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့လောက် ကြီးမားလာရတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သာမန်အားဖြင့်တော့ ငါတို့ဟာ စင်တီမီတာ ၄၀ အထိ ရှည်လျားကြတယ်” ဟာဝေယံက ညည်းတွားပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် နင်က အဲဒီထက်ပိုကြီးနေတာပဲဟာ” စတက်ဖီက တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

“အင်း အဲဒါက ပြဿနာဖြစ်နေတာပေါ့” ဟာဝေယံက စိတ်

မကောင်းစွာ ပြောသည်။ “ငါတို့ အဲဒီလောက်အထိ မကြီးရပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားကြတာလဲ” ရှိဂျီက မေးသည်။

“မင်းတို့ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့” ဟာဝေယံက သူ့ကို ပြောသည်။ “မင်းတို့ လူသားတွေကြောင့် ပြောင်းလဲရတာပေါ့။ မင်းတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှုနဲ့ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတွေကြောင့်ပေါ့။ ပင်လယ်ရေနေ သတ္တဝါတွေအားလုံးကို မင်းတို့ပျက်စီးအောင် လုပ်နေကြတယ်”

“မင်း ပင်လယ်အနက်ကြီးထဲမှာ နေတယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ” ချန်ချိုက သိချင်နေသည်။

“ငါတို့ ပိုက်ကွန်တစ်ခုမှာ ဖမ်းမိပြီး သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်ကို အသယ် ဆောင်ခံရတယ်” ဟာဝေယံက တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရှင်းပြသည်။ “ငါ အရမ်းကို ကြောက်နေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေက ငါတို့ သတ်ပစ်ကြတယ်။ သူတို့တွေ အလွန်နာကျင်စွာ သေကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ငါ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းက ငါတို့ကို ငါတို့ရဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကနေ မင်းတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်ဆီ သယ်ဆောင်လာတယ်။ ငါတို့ မြစ်တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီနောက် တူးမြောင်းတစ်ခုထဲကို ရောက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဒီအောက်က ရေနုတ်မြောင်းထဲကို ရောက်တယ်”

ပိုးဟတ်ကြီးက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး အသံကို နိမ့်လိုက် သည်။ “ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ လူသားတွေအားလုံးကို မုန်းတီးပြီး မင်းတို့ကို ပျက်ဆီးပစ်ချင်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လူသားတွေကို ငါမုန်းတယ်” ဒုတိယ ပိုးဟတ်သံက ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်မိလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေ ဟာဝေယံတောင် ထိတ်လန့်ပုံ ပေါ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ထူးဆန်းသော ပိုးဟတ်သဏ္ဍာန်များဖြင့် ပြည့်သွားပြီး ၎င်းတို့သည် အန်တီလီဇာ၏ ထပ်ခိုးထဲမှ အဝတ်အစားဟောင်းများအားလုံးကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ပိုးဟပ်ကြီးက မျက်လုံးများ ကျောက်မီးသွေးခဲလို ရဲလျက်၊ အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ဒါဆို သူ ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရမည်။ မှန်ပါးပါး အလင်းရောင်တွင် သူသည် ဟောင်းခွမ်းနေသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုံပန်းမကျသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

“ဩ၊ ဩ။ ငါတို့ တွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့” ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ခက်ထန်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းဟာ ငါတို့ အင်္ကျီတွေ ချွတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူပဲ”

ကျွန်တော်က ကြောက်ရွံ့မှုကို ကြိုးစားဖုံးကွယ်ထားသည်။

“အင်္ကျီတွေကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လိုအပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ရှင်းမပြဘူး” ကျွန်တော်က စကားစသည်။

“ပြီးတော့ ရှင် ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်” စတက်ဖီက အတိုက်အခံ ပြောသည်။ “ရှင်ကို ကျွန်မတို့ ကူညီဖို့အတွက် ရှင်မှ လက်မခံခဲ့တာဘဲ”

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြပုံတွေကို ငါ သိပါတယ်” အရုပ်ဆိုးသော သတ္တဝါကြီးက ပြောသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက ခြိမ်းခြောက်မှုဖြင့် တောက်လက်နေသည်။ “မင်းတို့တွေဟာ ငါတို့ ပိုးဟပ်တွေကို အထင်သေးကြ

တယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့က ငါတို့ကို အမှိုက်စားတဲ့ သတ္တဝါလို ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ လူသားတွေကမှ အမှိုက်စား သတ္တဝါတွေကွ။ မင်းတို့ တွေဟာ အမှိုက်သရိုက်တွေ အညစ်အကြေးတွေ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတွေကို ပင်လယ်ထဲပစ်ချနေကြတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ရေနုတ်မြောင်းတွေ တူးမြောင်းတွေ ကို ကြည့်ကြစမ်း။ အမှိုက်တွေ ပြည့်နေတယ်။ ငါတို့သာ မင်းတို့ရဲ့နေရာမှာ နေမယ်ဆိုရင် အမှိုက်သရိုက်တွေ တစ်စက်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ရွံ့ပေနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများ စီးကျလာသည်။ အေးစက်နေသော ကြောက်လန့်မှုက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွား

‘မင်းဟာ ငါတို့ နဂါးတွေ ချွတ်ဖို့ ဖြိုးစားခဲ့တဲ့သူပဲ’

သည်။ ဤပိုးဟပ်ကြီးသည် လက်စားချေချင်နေသည်။ သူ့ပုံက အန္တရာယ် ရှိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်၍ မဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ဆီကို ပြန်သွားဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးရင် ဘယ်နှယ်လဲ” ချန်ချိုက ကမ်းလှမ်းသည်။ “ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ရေနတ်ပြောင်းထဲမှာ နေပြီး၊ အနွေးဓာတ်ရဖို့အတွက် အဝတ်အစား တွေ ခိုးယူစရာမလိုတော့ဘူး”

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ “မင်း လို့ အမှိုက်စားတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ကို ငါယုံကြည်မယ်လို့ မင်းထင်သ လား”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပင်လယ်ပြင် ညစ်ညမ်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ခင်ဗျားအပြစ်တင်တာ မကောင်းပါဘူး” ရှိုဂျီက အော်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ အမှိုက်တွေ ပစ်မချပါဘူး”

“မချသေးတာပါ” ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ပြော သည်။ “မင်းတို့ အရမ်းငယ်ကြသေးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ အသက်ကြီး လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခြားလူတွေလို ပြုမူကြမှာပါ။ မင်းတို့ အမှိုက်တွေ ဖန်တီးပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ညစ်ပတ်အောင် လုပ်နေတယ်” ရုတ်တရက် သူက သင်တုန်းစားကဲ့သို့ ထက်နေသော သွားများကို လှစ်ဟပြလိုက်သည်။ “ဒီ တော့ မင်းတို့ကို ငါ အခု စားပစ်လိုက်ရင်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းတို့ဟာ ငါတို့အတွက် ပြဿနာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်တို့၏ အော်ဟစ်သံများက အမှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ် သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးများ၏ အရှင်လတ်လတ် စားခြင်းကို ခံကြရတော့မည်။ သူတို့ကို တားဆီးရန် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မထတ်နိုင်ကြပါ။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာက လျှပ်တစ်ပြက် သူရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ၎င်းက ဟာဝေယံ ဖြစ်သည်။ အတောင်ပံများကို သူ အလျင်အမြန် ဝှေ့ယမ်းသောအခါ ရှုပ်အကျိက် တလူလူလွင့်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့” ဟာဝေယံက အော်သည်။ “အကြမ်းဖက်တာတွေ မလုပ်နဲ့”

“ငါ့ရှေ့က ဖယ်စမ်း” ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က အော်သည်။ အခြား ပိုးဟပ်များက ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းအုံလာသည်။

မကောင်းဆိုးရွားပုံ ပေါက်နေသော သတ္တဝါများက မုန်းတီးမှုကြောင့် မျက်လုံးများ တောက်လက်လျက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားကြသည်။ သူတို့၏ အော်ညည်းသံများကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်လန့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ရေနုတ်မြောင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ သေရတော့မှာပါလား။

ဟာဝေယံက ခေါင်းဆောင်ကို လမ်းပိတ်ထားသည်။ “ဒီလူသားတွေ ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေများစွာကို သတ်ခဲ့တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးတွေကို သတ်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ငါတို့လည်း သဘောပေါ်က လူတွေလိုပဲ ဆိုးရွားသွားလိမ့်မယ်။ အမှားနှစ်ခု လုပ်လို့ အမှန်တစ်ခု မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ကို ငါ ယုံကြည်တော့မယ်။ ပင်လယ်ဆီကို ဘယ်လိုပြန်ရတယ်ဆိုတာ သူတို့ ငါတို့ကို လမ်းပြနိုင်မှာပါ”

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကို အတောင်ပံတစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။

“မင်း သစ္စာဖောက်၊ အဲဒီ သင်္ဘောပေါ်မှာ ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ အသတ်ခံခဲ့ရတာကို မင်း မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါတောင်မှ မင်းက ဒီလူသားတွေကို ကူညီချင်နေတယ်။ မင်းဒီလို စိတ်ထားရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသူတို့နဲ့ ဒီမှာနေပြီး အတူတူသေပေါ့”

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က အချက်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်ရှိသော ပိုးဟပ်များက ရှေ့ကို တိုးလာကြပြီး ဟာဝေယံကို ဖမ်းလိုက်သည်။ ရောင်စုံ ရုပ်အင်္ကျီကို သူတို့ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် စုတ်ဖြဲလိုက်ကြပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ၏ မိတ်ဆွေကို ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ဟာဝေယံ ပက်လက်လန်လဲကျသွားလျက်၊ သူ့ခြေထောက်များက လေထဲ၌ ယက်ကန်၊ ယက်ကန်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်တွင် ပိုးဟပ်များကို အမေ ပိုးသတ် ဆေးဖြင့် ဖြန်းလိုက်သောအခါ သူတို့ ဖြစ်သလိုမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်း အမှားကြီး မှားနေပြီ”ဟာဝေယံက အော်ပြောသည်။

သို့သော် ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ရယ်လို့သာ နေသည်။ “အမှား လုပ်တဲ့သူက မင်းကွ၊ မင်း လူမိုက်”

ကျန်ရှိသော ပိုးဟပ်များက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ကြောက်စရာကောင်းသော ဦးခေါင်းကို ဘေးတစ်ဖက်စောင်းလျက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ငါ စဉ်းစားနေတယ်” သူက ပြောသည်။ “မင်းတို့ကို ကိုက်စားပစ်လိုက်ရင် အရမ်းကို သနားညှာတာရာ ရောက်နေလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကို ငါ တကယ်ခံစား စေချင်တယ်”

ကြီးမားသော မျက်လုံးကြီးများက ရူးသွပ်စွာ တောက်လက်နေ လျက် အနားသို့ သူတိုးကပ်လာသည်။ “အဲဒီသင်္ဘောက ငါတို့ လွတ်မြောက် မလာခင်မှာ ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေကို သတ်ဖြတ်ဖို့အတွက် အဲဒီလူသား တွေ ဘာကို အသုံးပြုသလဲဆိုတာ ငါတွေ့မြင်တယ်။ သူတို့မှာ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်ရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်း သူတို့ ပြောကြတယ်။ ရေထဲမှာ အသက်ရှင်နေတဲ့သူတွေကို သတ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီရေကို

သောက်တဲ့သူတွေကို သတ်ဖို့အတွက် အဆိပ်ရည်အစက် နည်းနည်းပဲ လိုတယ်လို့ သူတို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ အဲဒါကို ငါ ခိုးယူဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်”

စတက်ဖိက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “အစွ မွန်”

သူမက တီးတိုးပြောသည်။ “သူတို့ကို နှင် တားမှ ဖြစ်မယ်” ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က သူမကို ကြောက်စရာကောင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ “မင်းတို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရပါဘူး။ ကောင် မကလေး” သူက ကျွန်တော့်ဦးလေး၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သေးငယ် သော သတ္တုဘူးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“လူသားတွေကို သတ်ဖို့အတွက် ဆိုးရွားတဲ့ ဒီအဆိပ်ကို ငါ အသုံးပြုတော့မယ်။ ဒါကို ငါတို့ တရားမျှတမှုလို့ ခေါ်မယ်။ ဒီအဆိပ်ကို မင်းတို့ ဒေသက ရေတွေထဲ ငါတို့ ထည့်လိုက်မယ်။ အဲဒါကို သောက်တဲ့သူ တိုင်း သေမှာပဲ။ ဒီအဆိပ်ကို မင်းတို့ရဲ့ ပြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ ရေကန်တွေထဲ ထည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ ပိုးဟပ်တွေကို ဘယ်သူမှ အထင်သေးတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး” ဟာဝေယံက လူးလိမ့်လျက် အော်ဟစ်ပြောသည်။ “မင်း အဲဒီလိုလုပ်ရင် ငါတို့ကို လူသားတွေ မုန်းမှာပေါ့။ ငါတို့ သူတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့သင့်တယ်။ ငါတို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ နား လည်အောင် လုပ်သင့်တယ်”

“တိတ်စမ်း” ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က သတ္တုဘူးကို အောင်မြင် ဝင့်ကြွားစွာ ဝှေ့ယမ်းပြလျက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “ဒါတွေ တချို့ကို တူးမြောင်းထဲလည်း ငါတို့ထည့်မယ်။ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ပထမဦးဆုံး သေကြ ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ ကျွန်တော် အဆိပ်ခတ် မခံချင်ပါ။ အခြားသူ ထောင်ပေါင်းများစွာကိုလည်း အဆိပ်ခတ်မခံစေချင်ပါ။ ကျွန်တော် ဦးနှောက်ချာချာလည်နေသည်။ ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးတွေကို တားဆီးရန် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က သံဘူးကို ကုတ်အကျီအိတ်ဆောင်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူက အမိန့်တစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး အတောင်ပံတစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ။ ငါတို့ ကလဲ့စား ချေကြရအောင်”

အခြားပိုးဟပ်များက သူတို့ ခေါင်းဆောင်နောက် လိုက်ကြပြီး၊ လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကြကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ငါ့ကို ကယ်ပါ” ဟာဝေယံက ခြေထောက်များကို လေထဲသို့ အကြောက်အကန့် ကန်ကြောက်လျက် ညည်းတွားပြောသည်။ “ပိုးဟပ် တစ်ကောင်က ပက်လက်လန်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်မတည်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှားသွားကြပြီး၊ ဟာဝေယံကို ခြေထောက်ပေါ် ပြန်တည်ပေးလိုက်သည်။ ဟာဝေယံ၏ ကိုယ်လုံးက သက်သာရာရမှုနှင့်အတူ တုန်ခါနေသည်။ “ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” မိတ်ဆွေတို့၊ မင်းတို့ကို ယုံကြည်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်”

“ဟာဝေယံ၊ မင်းတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကို တားဆီးဖို့အတွက် ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ” ချန်ချီက နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ဟာဝေယံက ကြီးမားသော မျက်လုံးကြီးကို မျက်တောင် တဖျပ်

ဖျပ် ခတ်သည်။ “ငါ မသိဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က အရမ်း အရမ်းကို ဆိုးတယ်”

“ငါ သူ့ကို တင်းနပ်ရိုက်တံနဲ့ ရိုက်လိုက်ရမှာကွ” ရိုဂျီက အံ့ကြိတ် ပြောသည်။ “ဒါဆိုရင် သူမှတ်သွားမယ်”

“ရိုဂျီ” ကျွန်တော်က အော်လိုက်သည်။ “ကလေးကလား လုပ်နေ တာတွေကို ရပ်လိုက်စမ်း”

“ရန်ဖြစ်နေတာ တော်ကြတာပါတော့” စတက်ဖီက အသံကုန် အော်သည်။ “နင်တို့ အချိန်ဖြုန်းနေကြတယ်။ ငါတို့ တစ်စုံတစ်ရာ မြန်မြန် မလုပ်ကြရင် ရေတွေအားလုံး အဆိပ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ်” သူမက ပျာအိုးပျာယာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ “အစွမ္မန်း၊ ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့၏ ဦးခေါင်းအထက်ရှိ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ပေါ် သို့ ထိုးတက်သွားသော အလုပ်သမားများ အသုံးပြုသည့် လှေကားကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “အဲဒါ အမြန်ဆုံးလမ်းပဲ” ကျွန်တော်က သူမကို ပြောသည်။

“အစွမ္မန်းပြောတာ မှန်တယ်” ဟာဝေယံက ပြောသည်။ “အဲဒါက လမ်းပေါ်ကို ရောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ မင်းတို့နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ပိုးဟပ် တွေဟာ လှေကားပေါ် မတက်နိုင်ကြဘူး။ ငါ တက်နိုင်ရင်တောင်မှ ငါက ဝလွန်းနေတော့ အပေါက်ကနေ ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ အရင်တက်သွားကြမယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းကို လာခေါ်မယ်” ကျွန်တော်က ဟာဝေယံကို ပြောသည်။

ဟာဝေယံ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့် အမူအရာ ပေါ်လွင်သွားသည်။ “မင်းတို့ ငါ့ကို ရေနုတ်မြောင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မထားဘူးဆိုတာ ကတိပေးကြပါ။ ရေနုတ်မြောင်းကို ငါ မုန်းတယ်။ ပင်လယ် ပြင်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ငါ သဘောကျတယ်”

ချန်ချိုက သူ၏ အတောင်ပံကို မိတ်ဆွေဆန်စွာ တစ်ချက် နှုတ်လိုက်သည်။ “ဟာဝေယံ၊ မင်းဟာ ငါတို့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပါ။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်ကို ငါတို့ တားဆီးနိုင်ရင် မင်းကို ပင်လယ်ပြင်ထွက်တဲ့ လမ်း ပြပေးမယ်ဆိုတာ ငါတို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟာဝေယံက သက်ပြင်းချသည်။ “ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင် မင်းတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကို မဖျက်ဆီးခင် မင်းတို့ မြန်မြန်လုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

၈၅၂

MM 16

လှေကားဆီကို ကျွန်တော် ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ လှေကား အထစ်များက ဟောင်းနွမ်းပြီး သံချေးတက်နေကြသည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်တော်လက်များတွင် ရှုရာများ ပြည့်နက်သွားသည်။ လှေကားအပေါက်က အလွန်ကျဉ်းမြောင်းနေပြီး ၎င်းအထဲမှ ဟာဝေယံ မည်သည့်အခါမှ ကိုးထွက်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တက်ရသည်မှာ တစ်သက်ခန့်ကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သံလှေကားပေါ် ရှူးဖိနပ်ရိုက်ခတ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော အမှောင်ထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ တက်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိပြီး မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အထက် ခေါင်းပေါ်၌ နေ့အလင်းရောင်ရေးရေးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပို၍ မြင့်မားစွာ တက်လာကြသောအခါ၊ သံဇကာကွက်အကြားမှ အလင်းရောင်ဖြတ်သန်း ကျရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

လမ်းပေါ်မှ ထိုကဲ့သို့ သံဇကာကွက်များကို ကျွန်တော် အကြိမ်တစ်ရာမက တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုဆန်ကာကွက်အောက်၌ ကျွန်တော် ရှိနေမည်ကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။

သံဇကာကွက်ကို ကျွန်တော် တအားတွန်းလိုက်သည်။ ၎င်းက ဘေးတစ်ဖက်ကို လျှောထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း တွန်းလိုက်သောအခါ ၎င်းက အပေါက်ဘေးသို့ လုံးဝရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က အပေါ်ကို လှမ်းပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲတက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် ရေနုတ်မြောင်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ တူးမြောင်းဘေးရှိ လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

“မြန်မြန်လုပ်” ကျွန်တော်က တွင်းထဲကို ပြန်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျန်ရှိသူများကို လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ဆွဲတင်လိုက်ပြီး။ ကျွန်တော်တို့ တူးမြောင်းကို ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်ပြီး မြင့်မားသော တိုက်ခန်းအဆောက်အဦများနောက်တွင် နေလုံးကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် တံတွေးမျှချမိသည်။ ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင် အဆိပ်တွေ သွန်းချခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုတိုက်ခန်းများတွင် နေထိုင်ကြသည့် လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့ မကြာခင်သေကြရလိမ့်မည်။

တူးမြောင်းရေပြည့်နေသည်။ မဲညစ်နေသော ရေများက တူးမြောင်းနံရံကို ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ရိုဂျီမျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။ “ငါတို့ အဲဒီရေနုတ်မြောင်းထဲမှာ နေကြဦးမယ်ဆိုရင် ရေနစ်သေကြမှာ သေချာတယ်”

စတက်ဖီက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို သူမ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “အစွမ္မန်၊ ပိုးဟပ်တွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ မသိဘူး” သူမက မေးသည်။

ခဏကြာသောအခါ သူမ အဖြေ ရရှိသွားသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

ညည်းသံက နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာသည်။ ချန်ချိုက လမ်းပေါ်မှ ရေနုတ်မြောင်းအပေါက်ဝတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့ အဲဒီနေရာကနေ ထွက်လာကြတော့မယ်” သူက အော်ပြောလိုက်သည်။

ငင်းနောက် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

အတောင်ပံများ ရိုက်ခတ်လျက်၊ ရေနုတ်မြောင်းထဲမှ ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးများ ပျံသန်းထွက်လာကြသည်။ အန်တီလီဇာ၏ အင်္ကျီများက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အလံများကဲ့သို့ တွဲလောင်းကျနေကြသည်။ တိုက်လေယာဉ်များကဲ့သို့ ရေပြင်ပေါ် သူတို့ ရှုပ်ပျံကြသည်။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က တူးမြောင်းပေါ် ပိုင်းပတ်ပျံသန်းနေသည်။ သူ၏ အတောင်ပံကြားတွင် သတ္တုဘူးတစ်ဘူး၊ တောက်လက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။

“တစ်ခုခု လုပ်ကြပါ” ရှိဂျီက အော်သည်။ “သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ စတက်ဖီက လှုပ်ရှားမှု ပြုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်းကို ရှိဂျီ၏ လက်ထဲမှ သူမက ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ကိုဘေးတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ကျောက်ခဲတစ်ခဲကို သူမ ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။

ကျောက်ခဲကို လေထဲသို့ အနည်းငယ် မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။

ကျောက်ခဲပြန်ကျလာသောအခါ သူမက တင်းနစ်ရိုက်တံကို နောက်သို့ လွှဲယူပြီး ရှိသမျှအားဖြင့် ကျောက်ခဲကို ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝိုး’

ကျောက်ခဲက တူးမြောင်းကို ဖြတ်သန်း လွင့်ပျံသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ အသက်မရှူမိကြပါ။

ကျောက်ခဲက ပျံသန်းနေသော ဗုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ လေထဲကို ဖြတ်လျက် ပစ်မှတ်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြစဉ် ၎င်းက ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်၏ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး ပြန်ကန်ထွက်သွားသည်။

ပိုးဟပ်ခေါင်းဆောင်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ညည်းသံ ပြုလုပ်လိုက်ပြီး၊ မျက်လုံးများ မှိတ်သွားကာ၊ ၎င်း၏ ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ်သည် တူးမြောင်းထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ညစ်ပတ်နေသော ရေများက ၎င်းကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ ဘာမှ ဖြစ်မလာပါ။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော် ဦးလေး၏ ကုတ်အင်္ကျီက ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။

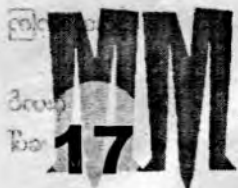
“ဟုတ်ပြီကွ” ရှိဂျီက ထခုန်လိုက်သည်။ “စတက်ဖီ၊ နင်လုပ်တာ

ဟုတ်တယ်”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ အရိပ်များ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်” ဒေါသဖြစ်နေသော ပိုးဟပ် သံတ္တဝါကြီးများသည် လက်စားချေကြရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်သို့ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးများ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလာကြသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ်ကျောက်ခဲများကို အလျင်အမြန် ထပ်ကောက်လိုက်ပြီး၊ ၎င်းတို့ကို တင်းနစ်ဘော်လုံးများကဲ့သို့ စတက်ဖီအားကမ်းပေးလိုက်သည်။

စတက်ဖီက ၎င်းတို့ကို တင်းနစ်ရိုက်တံအဟောင်းဖြင့် သတ္တဝါကြီးများဆီသို့ အားအပြည့် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။ တင်းနစ်ရိုက်တံကြီးများ ပြတ်ထွက်သောအခါ ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ကျောက်ခဲတစ်လုံးက အနီးဆုံးမှ ပိုးဟပ်သတ္တဝါကြီးကို ထိမှန်ပြီး ၎င်း၏ ဦးခေါင်းမှ ပြန်ကန်ထွက်ကာ နောက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားသည်။ ပိုးဟပ်နှစ်ကောင်စလုံး တူးမြောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားကြသည်။

“အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်၊ အင်”

နောက်ထပ် ပိုးဟပ်တစ်ကောင်က ရှိရှိဆီ ဦးတည်ယုံသွားသည်။ စတက်ဖီ၏ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်မှုကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးက သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိမှန်ပြီး တူးမြောင်းထဲသို့ သူပက်လက်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ညစ်ညမ်းသော ရေပြင်အောက် သူ တစ်ချက်တည်း နစ်မြုပ်သွားသည်။

၎င်းနောက် တိုက်ခိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျန်ရှိသော ပိုးဟပ်များက အဝေးသို့ လှည့်ပြန်သွားကြကာ ခေါင်မိုးများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“သူတို့ ငါတို့ကို နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးဦးမယ်လို့ ငါမထင်တော့ဘူး”

ချန်ချိုက သူ့လက်မှ ရွံ့များကို သုတ်ပစ်ရင်း ပြောသည်။ “အခု ဟာဝေယံကို ငါတို့ ဘယ်လိုကယ်ကြမလဲ”

လှေကားအောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆင်းလာကြသောအခါ မှောင်မဲနေသော လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် တုန်ယင်နေသော ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို သတိပေးဖို့ ငါကြိုးစားခဲ့ပါတယ်” ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အရာအားလုံးကို ကျွန်တော်ရှင်းပြပြီးသောအခါ ဟာဝေယံက ငိုရှိုက်ပြောသည်။ “ငါ အရမ်းကို ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမယ့် နင် အသက်ရှင်နေတာပဲ။ ဒါပဲ အရေးကြီးတယ်” စတက်ဖီက လက်ကမ်းလိုက်သည်။ “ကဲ၊ လာ၊ ဟာဝေယံ။ နင် အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် ငါတို့ ကူညီမယ်”

“အိမ်လား” ဟာဝေယံ ညည်းညူပြောသည်။ “အိမ်က အသုံးမဝင်တော့ပါဘူး။ ငါတစ်ကောင်တည်းပဲ ရှိနေတော့မှာပေါ့။ ငါ အရမ်းအထီးကျန်နေလိမ့်မယ်”

“ဟာဝေယံ။ မင်း မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်ရဘူး” ချန်ချိုက ပြောသည်။ “ညစ်ညမ်းမှုမရှိတဲ့ တခြားပင်လယ်ကို မင်းရှာတွေ့မှာပါ။ အဲဒီနေရာမှာ တခြားပင်လယ်အောက် ပိုးဟပ်တွေကို မင်းတွေ့ရမှာပါ။ ပြီးတော့ မင်း ပုံမှန်အရွယ်အစားကိုလည်း ပြန်ကြုံသွားနိုင်တယ်။ မင်းဟာ ငါတို့အပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မင်းပျော်ရွှင်ခံစားသင့်ပါတယ်”

“ကြိုးစားသင့်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” စတက်ဖီက တောင်းပန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဟာဝေယံကို ကျွန်တော်တို့ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ရေနုတ်မြောင်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာကြသည်။

တူးမြောင်းအစပ်တွင် ရေမြောနေသော သစ်သားသေတ္တာ အဟောင်းတစ်လုံးကို ချန်ချိုတွေ့မြင်သည်။

“ကြည့်စမ်း” သူက ပြုံးသည်။ “ဒီရေကျနေပြီ။ တူးမြောင်းထဲက ရေတွေ ပင်လယ်ဆီကို ပြန်စီးထွက်ကုန်ပြီ။ မင်းလုပ်ဖို့ လိုတာက ဒီသေတ္တာ ထဲမှာ ထိုင်ပြီး တူးမြောင်းထဲမှာ ရေမြောလိုက်သွားရုံပဲ။ ပြီးရင် မြစ်ထဲကို ရောက်မယ်။ ပြီးရင် ပင်လယ်ပြင်ကို ရောက်မယ်”

ဟာဝေယံက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ငါ့ရဲ့အစ်ကိုတွေ သည်းခံစိတ် ရှိကြမယ်ဆိုရင် သူတို့လည်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစားကြရမှာပဲ”

‘ငါ့ရဲ့အစ်ကိုတွေ သည်းခံစိတ် ရှိကြမယ်ဆိုရင်
သူတို့လည်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစားကြရမှာပဲ’

ဘုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဟာဝေယံက သေတ္တာပေါ်တက်လိုက်ပြီး တူးမြောင်းအလယ်ဆီ
သို့ ရေမြောသွားသည်။ ကျွန်တော်ဦးလေး၏ ကုတ်အင်္ကျီဆီသို့ သေတ္တာ
ရောက်လာသောအခါ ဟာဝေယံက အတောင်ပံတစ်ဖက်ကို ရေထဲသို့နှစ်
လိုက်ပြီး သတ္တုဘူးကို ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့” သူက အော်ပြောသည်။ “ဒါကို ငါနဲ့အတူ ယူသွား
ပြီး ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာမှာ သွန်ပစ်လိုက်ပါမယ်”

၎င်းသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ပိုးဟပ်သတ္တဝါ
ကြီး ဟာဝေယံကို ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။

သက်ဦးလျှင်

Mr Midnight

အန္တရာယ်တိကျစွာ

လုပ်တဲ့ ဘီးအသစ်ကို ရှေ့ပိုက် ပြီးလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ခေါင်း တိကျစွာ ပေါက်လာတယ်။ အဲဒီ နောက် သူမတို့တစ်တွေ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားရှာကြတယ်။

ပင်လယ်ပူစာသူများ

ပင်လယ်ထဲက လာတဲ့သူတွေရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် ဇာတ်လမ်း။ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်က လာ သလဲ။ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သူတို့ ရောက်နေနိုင် တယ်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီး ဖတ်ရ

641045003

Price : 1000.00

အန္တရာယ်တိကျစွာ(လူငယ်)